

Liber II.

degetis. i. viuētis rōne. i. nāe rōnalis: sic hoīs: qz hominū gen^o viuūt arte z rōne: ex pbemio metaphy. Nullū. n. alio rū aīaliū ē felix. ex. io. ethy. Bruta. n. aīantia nemo felicitabit p̄ ethy. z talis btitudo nō p̄sistit i bonis exteriorib^o s̄ in actu sapiē. qz dicit Az. in li. pol. Testis mihi ē de^o qz i bonis exteriorib^o nō p̄sistit sūmū bonū. z idē i eisdē. nos sum^o felices et

dy: dy aut nō s̄ felices bōis exteriorib^o. ḡ nec homines. **¶** Nota lz i bonis exteriorib^o b^o fortuitū nō cōsistat felicitas formalr z eēntialr: tñ felicitas p̄sistit i eis organice: qz defuiūt ad felicitatez vera: sine. n. reb^o exteriorib^o q̄rum fortuna dñā ē: nō p̄tingit esse felicē. supple organice. ex li. de bona fortuna: et ex. io. ethicoz. Op^o est ex te

riori p̄speritate oī enti. natura enī p se nō est sufficiēs ad speculādū: s̄ oz cibū potū z reliquē famulatū p̄existere.

¶ Ad hec quē caduca ista felicitas uehit^o Dic phia ponit scōaz rōnē que talis est. Ille qui felix est fortuita felicitate: aut scit eam mutabilē esse: aut nescit: si nescit: est ignorans. z p̄ p̄ns nō ē felix: si scit eā eē mutabilē: nece ē qz t̄meat ne eā amittat: cui aut iest p̄tinu^o timor felix eē nō pōt. vñ diē in lra sic. ad hec. s̄. p̄dicta addā aliā rōnem. Dō quē uehit. i. ducit. ista caduca. i. fortuita felicitas: vel scit eā esse mutabilē vel nescit: si nescit: quēā fors btā. i. que felicitas btā pōt esse cecitati ignorātie. q. d. nulla. Si scit eā eē mutabilē nece est vt metuat ne amittat illud: qd nō dubitat posse amitti: qre p̄tinuus timor nō finat ip̄z eē felicē. Et forsan diceret. hō nō timet amissionē fortune: qz nō curat vtz eā amittat vel non. B̄ excludēs phia dicit: si amiserit bonū fortuitū: z putat illud negligēdū. i. nō curādū: tūc illud bonū erit valde exile qd amissuz ferat equo aio. i. equali aio: sic cōseruatū: z per p̄ns illud nō est sūmū bonū. **¶** Nota ex 3^o huius. psa. 9. Vera z p̄fecta felicitas fac hoīez potētē. reuerēdū: celebrē z letū. ḡ vera felicitas excludit timorē: z p̄ p̄ns p̄tinuus timor q̄ excludit leticiā nō finit esse felicē. vñ señ. 9. epla. Ille btissim^o est z secur^o sui possessor. q̄ crastinū diem sine sollicitudine expectat. **¶** Itē nota ex quo felicitas cōsistit in speculatione dei: z substātiāz separataz: ipsa excludit cecitatem ignorantie in qua ignorantia felicitas esse non potest.

¶ Et qm̄ tu idē es^o Dic phia ponit 3^{am} rōnē que talis est. Si btitudo p̄sisteret in reb^o fortuitis. cū bona fortuita finiant morte hoīs: seq̄t qz oīs hō in morte fieret miser: qd nō ē vez: qz multi p̄ mortē p̄secuti sūt felicitatē: sic martyres z alij sancti: q̄ p̄pessi sunt maxima tormēta vt p̄seq̄rent btitudinē in aīa. diē ḡ sic in lra. Qm̄ tu idē es hō cui ego scio eē p̄suasuz p̄mltis. i. valde multis demōstratiōibus mētes. i. aīas hoīuz nullo mō eē mortales. Et cū sit clarū. i. manifestū. fortuitā felicitatez finiri. i. terminari morte

Metruz III.

corpis hoīs. negt. i. non pōt dubitari. si hec fortuita felicitas pōt asserre. i. dare btitudinē. qn oē gen^o mortalium. i. hoīuz. labat in miserā in fine mortis. S̄ si scimus multos. s̄. scōs q̄sisse fructū btitudis nō solū morte. verūctiaz doloribusqz. i. z supplicijs q̄nāmō. i. p̄ quē modū: p̄ns vita supple bonis fortuitis ornata pōt facere beatos: que vita

trāfacta. i. terminata. nō efficit misos. q. d. nullo modo **¶** Nota cui^o p̄ntia ē cā felicitatis: ei^o absentia ē cā miserie z infelicitatē. Sicut. n. nauta p̄ sui p̄sentia ē cā felicitatis nauis sic ei^o absentia ē cā piclitatez ei^o. ex 2^o p̄hy. Si ergo bona fortuita p̄ sui p̄ntia eēnt cā btitudis: p̄ sui absentia eēnt causa miserie. Cum autem i morte homis bona fortuita

Qz si multos scim^o nō morte solū versietā dolorib^o supplicijsqz btitudis fructū q̄sisse: quonā mō p̄ns vita facere btōs pōt: q̄ miseros trāfacta non efficit?

¶ Metruz quartū libri scōi.

¶ Uisqz volet phēnez Cautus ponere sedē: Stabilisqz nec sonori Sterni flatibus eurit:

Et fluctibus minantez Curat spernere pontum: Adontis cacumen alti: Bibulas vitet arenas. Illud p̄teruis auster Totis viribus virget. He p̄duluz solute Pondus ferre recusant.

relinquūt hoīem fugiēdo: z homo reliquat ea moriēdo: oīs hō post mortē esset miser z infelix: qd falsuz est: nā multi post mortē p̄sequētur btitudinē: z qz forsan aliqz diceret mortuo hoīe moriē z aīa eius: z sic post mortē homo nullā p̄sequēt btitudinē: hoc excludit phia dices ad boetiiū: tu es idē ille cui p̄suasuz est multis demonstrationibus aīas hoīuz esse imortales. **¶** Nota qz oēs leges in h̄ p̄ueniūt qz aīa intellectiua hominis sit imortalis. separāt enim ab alijs: sicut perpetuū a corruptibili. ex 2^o de aīa. z hoc est rōnabile: qz aīa intellectiua imaterialis nō ē educta de potentia materie: sed ab eē. s̄. a deo. Ipsa enim fm̄ beatū Aug. creādo infundit: z infundendo creat. p̄pter qd cum abscisso materie sit causa p̄petuitatis. per Lōmētatozem p̄mo celī z mundi. anima intellectiua imaterialis existens: ipsa est imortalis.

¶ Metrum 4^{um} libri scōi.

¶ Uisqz volet phēnez^o Dic incipit 4^{um} metrū huius scōi: qd dicit metrum anacremicū ab iuen toze: iābicuz a pede p̄dñante: dime trum a numero pedū: cathalecticū: qz deest vna sillaba ad cōplementū metri: huic metro adiūgit metrū feregratiū: sic dcm̄ ab inuētoze de quo superius dcm̄ est. In hoc ergo metro phia cōmēdat vitā mediocrē per talem metaphorā. Edificiū p̄structum in loco nimis alto virget rēpestatibus vētoz: z fundatū in loco arenoso defluit: sed fundatum in loco humili z saxoso: vtrūqz vitat icommodum: sic vita p̄sens nimium eleuata p̄speritate vel nimium dep̄ssa aduersitate frequenter euētu inopinato calamitatibus defluit: mediocris aut̄ secura p̄manet. Diē ergo in lra. Quisquis homo cautus volet ponere sedem phēnē. i. firmā māfionem: z ipse stabilis ex̄ns: nec velit sterni. i. deycli. sonoris flatib^o euri. illius vēti: q̄s curat sp̄nere pontū minātem fluctib^o. i. mare fluctuās: ille vitet cacumē. i. sūmitatē alti mōtis: z vitet arenas bibulas: idest siccās. Tunc assignat

causas: q̄re debeat vitare in edificādo cacumē alti mōtis
qz illud. s. cacumē alti mōtis v̄get. i. infestat auster pter/
uus. i. v̄t' ipetuosus. Tūc assignat cām q̄re debeāt vita/
ri arene: qz he. s. arene solute. i. osiūcte per siccitatē. recu/
sant ferre. i. nolūt portare. p̄dulū p̄dus. i. labile p̄dus.
Tu ḡ fugiēs piculosā sortē. i. euētū. amene sedis. i. amene
māsiōis r̄ cer/
t' ex̄is memē

to figere. i. sta/
bilire. domuz
tuā in humili
saxo. i. de p̄sso
lapide. q̄uis
v̄etus miscēs
eq̄ra. i. voluēs
maria. tonet
. i. seuiat. rui/
nis. i. flatib' ru
inosis. tu felix
p̄dit' robōe. i.
firmitate ge/
ti valli. i. mu/
nitōis: r̄ tu se/
ren'. i. trāgl'
duces. i. ages
euuz. i. vitam
tuaz. ridens. i.

Fugiens periculosam
Sortem sedis amene:
Humili domuz memento
Certus figere saxo.
Quāuis tonet ruinis
Abiscens equora v̄etus:
Tu conditus quieti
Felix roboze valli:
Duces serenus euuz.
Ridens etheris iras.



Prosa quinta li/
bri secūdi:
Ed qm̄ rōnū iā i te
meaz fomēta d̄scē
dūt: paulo validio

deridēs r̄ pro nibilo h̄is. iras. i. p̄secutiones etheris. i. au/
re vel v̄eti seuiētis. Nota q̄ ois v̄t' supfluitate corru/
pit. cū v̄t' p̄sistat in medio. Est. n. v̄t' electius in medie/
tate p̄sistēs recta rōne determinat'. iō ois supfluitas tāq̄
viciosa vitāda est. Ph̄ia ḡ docet vitare supflūā p̄spitatē:
quā designat p̄ cacumē alti mōtis: que p̄spiritas plerūq̄
ipugnat' iuidiā r̄ potētia magnatū: que p̄ v̄tū ipellētem
designat'. Docet etiā vitare nimia paup̄tatē: quā d̄signat
bibula arena: que paup̄tas recusat ferre idigētia necioz
que p̄ p̄dus p̄dulū designat'. Indigētia enī grauat ho/
minē ad modū p̄duli p̄deris. Nota securitas s̄m Tul/
lium in rhetorica sua. Est v̄tus icōmoditates iminētes: r̄
ichoate rei fines non formidās: que securitas maxie ap/
petēda est. p̄pter qd̄ ph̄ia docet appetere vitā mediocrē
que reddit hoiez secuz: s̄m illud poeticū. Medio tutissi/
mus ibis. r̄ catho. Tuta mage pupis est modico que flu/
mine ferī. Quā vitā mediocrē designat p̄ humile saxuz:
in quo edificū ipetu v̄eti nō deycit: nec inūdationibus
tanq̄ bibula arena dissoluit'. Nota q̄ duplex ē paup̄/
tas. volūtaria r̄ leta: alia inuolūtaria r̄ tristis. p̄ma paup̄/
tas est appetēda. sc̄da fugiēda. De p̄ma loq̄t Sen. i. epla.
'Donestā res est leta. paup̄tas. n. expedita secūda ē. Et. is.
epla. 'O lucille icipe cū paup̄tate h̄re cōmerciū. aude p̄te/
nere opes. nemo als est deo dignus: q̄ q̄ opes cōtēpserit.
Sc̄da paup̄tas. s̄. inuolūtaria r̄ tristis fugiēda ē. qz mortā/
lis est: r̄ rōne tristicie stupefacit r̄ corrumpit nām.



Prosa quinta. libri secūdi.
Ed qm̄ rōnuz iam in te) Dic incipit gnta
p̄sa hui' sc̄di. in qua ph̄ia ponit remedia
mouētia boetiū ad ostēdēdū q̄ bona for/
tune sunt p̄tēnēda: r̄ minus esse dolēdum
de amissioe eoz. Ista at̄ remedia sūt rōes
sūpte ex p̄ditōe p̄ticulariū bonoz fortune
. i. diuitiaz. bonoz. p̄tātū r̄ glie. Et p̄ oñdit s̄ de diuitijs:
q̄ nō sunt magnope appetēde: ponēdo v̄nā rōnē ḡnalem
respiciētē oia bōa fortune. r̄ ponit rōnes de diuitijs. ibi.
(Diuitie). P̄rio itēdit talē rōnē. Nlls magnope dz illud
appetere qd̄ nō pōt eē suū. r̄ qd̄ in se p̄sideratū ē vile: sed
oia bona fortuita sūt h̄s: qz sūt mutabilia. iō nō p̄nt eē p̄

p̄ria hois r̄ in se p̄siderata vilescunt. ḡ r̄c. v̄t' dicit in l̄ra.
Quā fomēta. i. medicamēta meaz rōnū: in te descendūt.
qz ego video te paulatim fortunā p̄tēnere. puto esse vten/
dum paulo validioribus supple rōnib'. i. magis mouētū/
bus. Age ē aduerbiū hortādī. s̄. n. dona fortune nō eēt
caduca. i. casualia: r̄ momētanea. i. trāsitōria ad modum

rib' v̄tēdū puto. Age. n. si iā ca/
duca r̄ momētanea fortune do/
na nō eēt. Quid i eis ē: qd̄ aut
vesti' v̄nq̄ fieri q̄at: aut n̄ p̄spe/
ctū p̄sideratūq̄ vilescat'. Diuitie
ne vl' v̄ri vl' sui nā p̄ciose sūt:
Quid eaz potius auz ne anvis
p̄geste pecunie'. Atqui he effun/
dēdo magisq̄ coacervādo me/
lius nitent. Siquidem auaricia
semp odiosos: claros largitas
facit. Qz si manere apud quēq̄
non potest quod transfertur in
alterū: tūc est p̄ciosa pecunia
cū trāslata in alios vsu largiēdi

momētū. quid
ē i eis: qd̄ v̄nq̄
queat fieri ve/
struz: aut p̄spe/
ctū r̄ i se p̄side/
ratū n̄ vilescat
q. d. nihil.
Nota q̄ bo/
na fortune sūt
caduca r̄ trāsi/
tōria: quia dic
seneca. 76. epi/
stola. Dia bo/
na fortune no
bis accidūt: s̄
n̄ adherēt: r̄ si
abducātur si/
ne vlla n̄ri la/
chrymatōe di/
scēdūt. ex quo
p̄s: si mutabi/
lia sunt q̄ non sunt p̄pria bona hois: qz s̄m eūdē seneca. 3.
Nihil p̄p̄riū dicas qd̄ mutari pōt. Nota q̄ bona fortuita
in se p̄siderata vilescūt: qz dicit Joānes chris'. Bona for/
tune i seipsis veterascūt r̄ p̄sumunt: aut ab extraneis do/
lo vel violentia vel calumnia diripiunt'.
(Diuitie ne vel vestri vel sui nā) Dic ph̄ia ponit rōnes
de diuitijs in sp̄ali q̄ non sunt magnope appetēde. Sc̄do
p̄bat hoc ḡnāl'r de diuitijs. ibi (Quid aut) P̄rima diuidi/
tur in qnq̄ ptes s̄m q̄ qnq̄ sunt genera diuitiaz. q̄ p̄bat
nō multū esse appetēda. i. pecunia. gēme: possessiones: ve/
stes r̄ famuli. P̄rimo ostēdit p̄positū de pecunia. sc̄do de
gēmis. ibi (An gēmaz) 3: de possessioib'. ibi (An vos) 4:
de vestibus. ibi (Jam vō) 5: de famulis. ibi (An vō) P̄ri/
mo duab' rōnib' p̄bat diuitias non multū esse appetē/
das. 2: ibi (An eadē) P̄ria rō tal' est. Illa nō sunt multuz
appetēda. que nec ex sui nā nec ex nā v̄tētis sunt p̄ciosa.
diuitie sunt h̄s. ḡ r̄c. maior nota: qz nihil appetit nisi bo/
num r̄ p̄ciosum. Minor declarat. diuitie non sunt bone
ex sui natura: qz nō faciūt bonū eū cui adueniūt: nec sunt
bone ex pte v̄tētis: qz nō inquātū cōseruant: sic. n. faciūt
hominē auaz: nec inquātuz distribuunt: qz sic relinquūt
hoiez. dic. n. in l̄ra. Diuitie vel sunt p̄ciose sui nā: aut nā v̄ri
v̄tentiū eis: r̄ qd̄ eaz est potius. i. p̄ciosus: an auz an vis
p̄geste pecunie. i. congregate. Atqz pro certe. he. s. diuitie
nō sunt p̄ciose cōseruādo eas: qz meli' nitēt effundēdo. i.
distribuēdo eas q̄ coacervādo. i. retinēdo eas. sigdē au/
aricia que pecuniā coacervat: semp facit hoies odiosos: r̄
largitas q̄ pecuniā effūdīt fac̄ claros. i. honestos. Subdit
r̄ si illud qd̄ trāsserit in altez nō pōt manere apud quēq̄
tūc est p̄ciosa pecunia loquēdo ironice: cum ipsa vsu lar/
giēdi trāslata in alios desinit possideri. Nota d̄uz q̄
aligd est bonū duplr: vel ex nā sui: vel ex nā v̄tētis. Illud
d̄r bonū ex nā sui: qd̄ a se vel in se h̄z: v̄t' sit bonū: r̄ cuiū/
q̄ aduenit facit ipm bonū: sic rō recta. pax r̄ filia. Sed il/
lud d̄r bonū ex pte v̄tētis: quo si aliq̄s cōueniēter vtatur
aligd boni ide puenit. Un̄ nota s̄m b̄m Ber. Solus
error hominū fac̄ q̄ auz r̄ argētū reputant p̄ciosa cū sint
nisi terra rubea r̄ alba. Nota q̄ seneca. 88. epla. p̄bas
diuitias nō esse bonas sic arguit. Qd̄ bonū est bonos fac̄.

diuitie nō faciūt bonos. q̄ diuitie bone nō sunt. Itē illud qd̄ pōt p̄tingere p̄ceptissimo et turpissimo bonū nō est. diuitie autē et lenoni et laniste p̄tingunt. ergo bone non sunt. Itē bonum ex malo non fit. diuitie autē fiunt ex auaritia que mala est. ergo bone non sunt.

(At eadē si apud vnū) Dic ponit scōz rōnē que talis ē

illa non sunt multū appetēda q̄ a plibus non p̄nt possideri: et nō trāseūt ad alium sine paup̄tate aliorū. diuitie sunt h̄. q̄ r̄. vñ dicit i l̄ra. Si eadē pecunia q̄ta ē vbiq̄ gentium. i. apud oēs gentes. si illa p̄gerat apud vnū hoīez. ipsa fecerit ceteros hoīes inopes sui. i. carētes: et vna vox pariter tota. i. s̄t replet. auditū multoz. diuitie autē nō p̄nt trāfire i plēs nisi cōminute. i. diuise i partes: qd̄ cū fecit ē. s. q̄ p̄minute trāseunt in alios: necē est

vt illos faciāt paupes quos reliquunt. Et tūc exclamat q̄ diuitias dicēs. Dicit̄ supple dico diuitias esse angustas. i. artas. q̄ p̄ et iopes. q̄s nō licet plib̄ h̄re totas: et q̄ nō veniunt ad quēlibet sine paup̄tate ceteroz. i. alioz hominū. Nota q̄ diuitie nō veniūt ad quēlibet sine alioz paup̄tate: qz dicit seneca in de remedijs. Pecuniā pdidisti quā vt h̄res alius aū te pdidit. pdidisti pecuniā h̄es vno piculo minus quo te felicē: si cū illa auaritiā pdidisti. Et idē. ss. epla dicit. Diuitie aīos iſlāt. supbiā pariūt. inidiā p̄hūt: mētē alienāt. timorē iducūt: iſolētiā faciūt. nihil autē aliud insolentia est q̄ spes false magnitudinis. ergo diuitie bone non sunt.

(An gemaz fulgor oculos trahit) Dic ostendit p̄bia: q̄ gēme non sunt appetēde tanq̄ p̄riū bonū hoīs: intēdēs talē rōnē. Quicqd̄ bonitatis vel p̄ciositatis est in gēmis hoc cōsistit in luce et splēdore gēmaz: sed lux gēmarū nō est p̄riū bonū hoīs: sed est bonū ipsaz gēmaz. q̄ r̄. vñ dicit in l̄ra. An fulgor gēmaz trahit oculos hoīez: supple ad occupandū eas tanq̄ p̄riū bonū: sed si qd̄ est p̄cipui. i. p̄ciositatis in hoc splēdore: illa lux est gēmaz et nō bonū: quas qd̄ gēmas vehemēter admiroz hoīes mirari. i. mirādo desiderare tanq̄ bonū suū: qd̄ n. est carēs motu aīe atq̄ cōpage. i. diuisione mēbroz. q. d. qd̄ repitur in rebus inanimatis: qd̄ iure videat. i. videri debeat. esse pulchritudis rei animate. qz p̄ et rōnabili nature. q. d. n. bil. que gēme tācti p̄ quāuis trahūt. i. recipiāt. aliqd̄ postreme pulchritudis. opera. i. diligētia cōditoris. qz p̄ et. sui distinctione. i. specifica formatione. tamē ipse colloca-

te vestram excellentiam. i. dignitatē. nullo modo merebant̄ vestrā admirationē. Nota q̄ nō est gloriandus de gemmis tanq̄ de p̄rio bono: qz dicit seneca. 4. i. epla. Nemo gloriari d̄ nisi de suo. qd̄ n. est stulti q̄ in homie aliena laudare: qd̄ ē co demētī q̄ ea mirat̄ q̄ ad aliū trāse ferre p̄tin̄ p̄nt. n̄ faciūt equū meliorē aurei freni. Nota

tionē v̄raz nullo mō merebant̄. An vos agroz pulchritudo delectat? B. Quid nī? Est enī pulcherrimi opis pulchra portio. Sic quondā sereni maris facie gaudemus: sic celuz: sydera solē: lunāqz miramur. P. Nū te hoz aliqd̄ attrigit? Nū audes alicui talī splēdore gliari? An vernis florib̄ ipse distigueris: aut tua in estiuos fructus intumesceat? Quid ianib̄ gaudijs rapis? Quid externa bona p̄ tuis amplexaris? Nūc̄ tua faciet eē fortuna: q̄ a te nā rex fecit aliena. Terraz qd̄ fructus aiantius p̄culdubio debent̄ alimētis. S̄ si qd̄ nāe satis est replere indigētiā velis: nihil ē q̄ fortune affluētiā peras. Pau- cis. n. mimisqz nā p̄reta ē. Cuius satietatē si supfluis vrgere vel: aut iniucūdus qd̄ ifuderis

pulchritudo nō magis est ipsi hoīs q̄ pulchritudo floz vel stellaz: que etiā delectant aspectū hoīs: et n̄ nihil ad hoīez pulchritudo istoz. vel bonitas agroz p̄sistit in vtilitate eoz que est ad sustentationē hoīs: sed hec possessio agroz nō est multū appetēda vt sit ampla: qz nā paucis est p̄tenta. vñ dicit in l̄ra. An pulchritudo agroz delectat vos vt gaudeatis de ea tanq̄ de bono v̄ro. et dicit Boetius. quid nī. i. quare non delectaret: est. n. pulchra portio opis pulcherrimi. i. mūdi. sic nos gaudemus facie. i. aspectu. maris sereni. i. trāglli. sic. i. eadē rōne miramur celuz sydera. solē. qz p̄ et lunā. R̄ndit p̄bia. Nū. i. nunqd̄ aliqd̄ hoz attrigit te tanq̄ p̄riū. q. d. non. nunqd̄ audes gliari splēdore alicui talī tanq̄ tuo. q. d. nō. nunqd̄ tu ipse distigueris. i. ornaris vernis florib̄. q. d. certe non. nunqd̄ tua vbertas. i. fertilitas: intumesceat. i. supbit in estiuos fructus. i. per estiuos fructus. q. d. nō. qd̄ rapis. i. circūdaris. ianib̄ gaudijs. supple reputādo ista esse tua bona: qd̄ amplexaris externa bona pro tuis. q. d. frustra hoc facis: qz fortuna nunq̄ faciet esse tua que natura rex aū fecit eē aliena. Tūc dicit p̄bia. nō nego qn̄ ista p̄nt tibi esse vtilia. fructus enī terraz p̄culdubio debent̄ alimētis animātū. i. aialibus pro alimētis: sed si velis replere indigētiā nature. qd̄ satis est. i. ad sufficientiam nihil est. i. non opz q̄ peras. i. desideres. affluētiā fortune: supple ad dilatandū et ampliandū agros. natura. n. paucis p̄reta est: cuius satietatē si velis vrgere. i. cogere. supfluis supple cibis et potib̄. illud qd̄ in fuderis vētri supfluis: aut fiet iniucūdus. i. triste: aut fiet noxiū. i. piculosus. Nota q̄ ex l̄ra pōt formari talis rō-

ta q̄ quadruplex ē pulchritudo. p̄ma est aialius rōnaliū. scōa ē brutoz sēnsibiliū. tertia plātarū vegetabiliū. quarta ē rerū iaiatarū: i. quo genere gēme collocātur. p̄pter qd̄ dicit p̄bia. si gēme trahūt aliqd̄ postreme pulchritudinis. i. vltime plēbri tudinis.

(An vos agroz pulchritudo. Dic p̄bat p̄bia. idēz de possessioni b̄ sic de agris et intēdit hāc sniam. Bonitas agroz vel cōsistit in pulchritudine eoz q̄ delectat aspectus: et tal-

Si illud quod videtur magis iesse non inest: nec illud quod minus. sed magis videtur quod homo dicitur gloriari de pulchritudine celi et stellarum et non dicitur: quia nihil horum est suum. quod minus dicitur gloriari de pulchritudine agrorum et aliarum possessionum. Nota quod natura non est oneranda superfluis: sed est alenda paucis: quia paucis contenta est. unde Seneca. 16. epistola. Si ad naturam vixeris nunquam

eris pauper. si ad opinionem nunquam eris dives. Exiguam naturam desiderat: opinio vero imensum. Et beatus Augustinus dicit. Summa est alimenta tanquam medicamenta. Et Gregorius. Dum venter nimia satietate exceditur: aculeus libidinis suscitatur. Nota quod Aristoteles in quodam epistola ad Alexandrum dicit. Qui transgreditur debitum modum in pleno: et in vacuo: non poterit evadere

furorem egrotationis et molestias infirmitatum. Qui ergo appetit vivere et dominari: renunciet desiderio propter voluptatis: nec comestione comestioni supradat: quia omnis incontinentis voluntarie est egrotans. et ethi. Et subdit. Audivi ab hypocrate quod servavit dietas: pro quibus debilitatem corporis sustinebat. Cui dixit suus discipulus. Doctor egregie si velles bene comedere: non sustineres tantam corporis debilitatem. Cui respondit hypocritas. Ego comedo ut vivas: non vivo ut comedam. unde dicit Aristoteles. ibidem. Alimenta propter durabilitatem est querendum: non durabilitas propter alimenta. Subdit. Multos novi qui diminuerunt de alimento et comestione abstinentes a suis appetitibus: et parcetes gula vivere temperate pro dietas: qui fuerunt sanissimi corporis: longioris vite: et boni appetitus.

¶ Jam vero. Dic philosophia ostendit quod non sit gaudendum de pulchritudine vestium tanquam de proprio bono. et arguit sic. De illi pulchritudine non est gaudendum: quia non est hominis pulchritudo: sed pulchritudo vestium non est hominis pulchritudo: sed est ipsarum vestium. igitur recte. unde dicit in littera. Jam putas pulchritudinem esse. i. tue pulchritudini ascribendum. fulgere variis vestibus. quod non debes hoc putare. quarum. scilicet vestium. si spes. i. pulchritudo est grata. i. delectabilis intuitu. ego mirabor naturam materiam vestium. aut mirabor ingenium. i. subtilitatem artificum vestium formatum: nihil ascribendo tibi. Nota quod splendor habitus exterioris non facit hominem meliorem: nisi fulgeat habitus mentis interior in eo. unde Seneca. Nullus dicit gladium esse bonum si baltheus eius deauratus est: et vagina gemis distincta. sed gladius bonus est qui bene incidit et bonum acumen habet: et mucro bonus est qui omne munimen rupturus est. unde sunt versus. Aurea nobilitas lutea si vestiat ollam. Non ideo sequitur hanc minorem esse luteam. Item poeta inquit. Linge caput lauro: tege corpus gemis et auro. Si fueris prodem remanebis rusticus idem.

¶ An vero te longus ordo famulorum. Dic philosophia ostendit non esse gloriosum de multitudinis famulorum tanquam de proprio bono: et arguit sic. Famuli autem sunt perversi in moribus: et sic sunt nocivi: aut sunt bene morigerati: tunc nihil ad te: quia hec probitas est famulorum et non tua. unde dicit in littera. An vero longus ordo famulorum facit te esse felicem. quod si famuli. si sint viciosi moribus: tunc

sunt perniciose sarcina. i. piculosus pondus ipsius domus: et sunt vehementer inimica sarcina ipsi domino. si vero sint probi: quod non modo. i. per quem modum. aliena probitas numerabitur. i. computabitur in tuis opibus. quod d. nullo modo. et tunc concludit de omnibus predictis dicens. Ex quibus omnibus predictis monstrat ligdo. i. apte. nihil horum esse bonum tuum: quia tu computas in tuis bonis: quibus si

sunt: quod id tua refert. Nam hec pro se a tuis quoque opibus sequestrata placuissent. Neque enim idcirco sunt preciosa quod in tuas venere divitias. sed quia preciosa videbantur: tuis ea divitiis annuerare maluisti. Quid autem tanto fortune strepitu desideratis: fugare credo indigentiam quiritis copia. Atque hoc vobis in primum cedit. Pluribus quippe admiculis opus est ad tuendam preciose supellectilis varietatem. Verumque illud est. pro multis indigere eos: quod pro multa possidet. Contraque mimo indiget quod absconditiam suam nam necessitate: non ambitur

bantur preciosa. ideo maluisti ea annumerare tuis divitiis. Nota quod servi perversi in moribus sunt familiares inimici domini et totius domus: de quibus postea dicitur tertio huius. quanta prosa. Non est pestis efficacior ad nocendum quam familiaris inimicus. et si videntur aliqui amici: bene ratione utilitatis: non ratione virtutis: de quibus loquitur Seneca. i. de remediis dicens. Mel musce sequitur: cadavera lupi. frumenta formice. predicta sequitur ista turba non homines. Item Seneca dicit. 4. epistola. In homine illud laudandum est quod ipse est. si familiam formosam habet et domum pulchram. si multum serit. si multum fenerat: nihil horum in ipso est: sed circa ipsum. lauda in illo quod proprium est: quod nec auferri nec eripi potest.

¶ Quid autem tanto fortune strepitu. Dic philosophia ostendit gnatam divitias non esse appetendas magnopere. Et facit hoc tribus rationibus. scilicet ponit ibi. (Ita ne.) tertia ibi. (Ego vero nego.) prima ratio est ista. Illa non sunt multum appetenda pro que homo non sequitur ea pro que appetuntur: sed pro divitiis homo non sequitur ea propter quod divitiis appetuntur. appetuntur enim divitiis pro fugam indigentie: quam fugam indigentie homo non consequitur pro divitiis: sicut declarat in littera dicens. Quid autem tanto strepitu. i. labore desideratis. i. cum desiderio insistitis fortune. credo vos quiritis fugare indigentiam copia. i. divitiis. quod d. ideo desideratis divitias ut suppleatis vestram indigentiam. sed hoc cedit vobis in primum: quia pluribus admiculis. i. adiutoribus. est opus ad tuendam varietatem preciose supellectilis. i. possessionis. verumque illud est pro multis eos indigere quod pro multa possidet. et etiam contra. i. pro contrarium illi mimo indiget qui metianem. i. mensurat suam abundantiam: non supfluitate ambitus. i. cupiditatis: sed necessitate nature. Nota secundum Senecam. pro multis indigent qui pro multa possident: propter quod multe divitiis non fugant indigentiam: sed magis excitant. unde poeta. Nulla ditari ratione potestis avari. Vos faciunt inopes quas cumulat is opes. Nota circa hoc quod dicit. nimium indigent. dicit Seneca. 62. epistola. Thaurus paucissimorum iugerum pascuis impletur: et vna sylva pluribus elephantibus sufficit. homo terre pascitur et mari. quid igitur tamen insatiabile ventrem natura dedit nobis: cum tam modica corpora nobis dederit ut fastissimorum

nihil inest appetende pulchritudinis supple: quod tibi abscribi poterit. quid est. i. quod est quod tamen doleas de amissis: vel leteris retentis. quod pro sed. si predicta sunt pulchra nam. i. propter naturam propriam. quid refert id tua. i. quid pertinet ad te. quod d. nihil. nam hec sequestrata. i. divisa a tuis opibus. per se placuissent. si enim idcirco sunt preciosa: quod in tuas venere divitias: sed quia tibi vide-

educatissimoque aialiu3 auiditate vinceremus. quātulū. n. est qđ nature datur: paruo illa educat: nō fames nostri vētris nobis magno cōstat: sed ambitio. ventri autē obediētes loco aialiu3 numeremur: nō hominū.

(Ita ne aut nullū.) Dic ponit scđaz rōnez. 2. 2. cludit manifestū erroze hoium ibi. (Et vero late.) Et ratio talis ē.

Illa nō sunt appetenda quibus appetitis hō putans se talib' ornari: facit iniuriam suo creatori. s3 bona exteriora sic diuitie sūt hō: vt declarat littera. ergo 2c. Et dic. O hoies vungd nullū bonum est ppriuz atq3 insitū. i. naturale: 2 intrinsecus vobis: ita vt qđ gratis bona vestra in externis rebus. i. in extrinsecis rebus: 2 in rebus sepositis. i. a vobis seorsuz positis. q. d. imo in vobis est bonuz si cōsiderare vultis: sed sic est versa. i. mutata cōditio rez vt aial diuinum. s. homo qđ ē filius deo: nō aliter videatur sibi splendere nisi i possess

sione supellectilis inaiate. i. bonoz exteriorz que sunt inaiata: 2 alia quidē ab homine cōtenta sunt suis bonis. vos aut hoies deo psimiles mēte captatis. i. queritis ornamenta vestre excellētis nāe a rebus infimis. s. inaiatis: qđ erroneum est: nec itelligitis quātā iniuriā faciatis vestro cōditōri. supple puertendo ordinē ab eo institutū. Ille enī ditor voluit humanū genus prestare. i. pcellere oibus terrenis: sed vos detruditis vestrā dignitatē infra queq3 reruz infima: qđ pbat ex hoc. Nam omne bonū est pcius eo cuius est bonū: cuz vos iudicatis vilissima rerū: sicut sunt dona fortune eē vestra bona: vos submittitis. i. subycitis vosmetipsos eisde3 vestra existimatiōe. i. opinione. 2 hoc nō imerito cadit. i. accidit homini. Nam illa est cōditio humane nature. qđ tū. i. tunc. tm̄ excellat ceteris rebus: cuz se cognoscit. eadē tm̄ nā humana redigat infra bestias si defierit se nosse. Nam ceteris animātibus natura est ignorare sese. sed hominib' venit. i. puenit ex vicio. (Nota qđ homini est insitū ppriū bonū qđ est recta ratio: que semper deprecatur ad optima. in cuius actu 2 speculatione cōsistit felicitas: qđ sapiens maxime ē felix. io. ethi. 2 homo curās intellectū deo amātissimus videt: ibidē. ideo nō est querēdum bonū hoibus in rebus externis. (Nota qđ hō mente 2 rōne est filius deo: qđ s3 Senecā. Rō nihil aliud est qđ pars diuini spūs: mersa in corpus humanū. Et dicit idē qđ aius rectus est qđ de' in humano corpe hospitatus. Et idē dicit. Disce poti' animū extollere in imēsz. nobilis enī 2 generosa res est. (Nota qđ homo seipsuz ignorans dete-

sui supfluitate metianē. Ita ne aut nullū est ppriū vobis atq3 insitū bonū: vt i externis ac sepositis reb' bona vřa qđ gratis. Sic re rsi versa pditio ē: vt diuinū merito rōnis aial: nō aliter sibi splendere nisi iaiate supellectilis possessione videat. Et alia qđē suis reb' pteā sūt. vos aut deo mēte psiles: ab reb' infimis excellētis nāe ornamenta captatis: nec itelligitis quātā pditori vřo faciatis iniuriā. Ille gen' būanū terrenis oib' p̄stare voluit. vos dignitatē vestrā ifra queq3 detruditis. Nam si oē cuiusq3 bonū: eo cuius ē pstat eē pcius: cū vilissima rez vřa bona esse iudicatis: eisde3 vosmetipsos vřa existimatione submittitis: qđ qđē haud imerito cadit. Humane quippe nāe ista pditio est: vt tū tm̄ ceteris reb': cuz se cogscit: excellat. Eade3 tm̄ ifra bestias redigat si

rior est bestia. vnde Boetius in tractatu de sūmo bono al legās Lōmētatoze dicit. Ne vobis hoibus qui de numero bestiaz cōputati estis. diuinū qđ in vobis est nō cognoscētes ppter qđ ad supiora ascēditis: 2 deo filies estis. Et subdit. Diuinū aut in hoie vocat intellectū 2 rōnez. (Nota qđ nihil phibet vnū 2 idē esse nobilius: 2 ignobilius qđ di-

se nosse defierit. Nam ceteris aiantib' sese ignorare nā ē: hominib' nō vicio venit. Quaz vero late p3 vester hic error: qđ ornari posse aliqd ornamentis alienis. At id fieri neq. Nam siqd ex appositis luceat: ipsa qđē que sunt apposita laudantur. illud nō bis tectū atq3 velatū in sua nihilomin' feditate pdurat. Ego nō nego illud cē bonū qđ noceat habēti. Nam id mētor: minime inges. Atq diuitie possidētibus p̄sepe nocuerūt. Cū pessim' qđq3 eris alieni magis auidus: qđq3 vsq3 auri gēmarūq3 est: se solū qđ h3 dignissimū putat. Tu igit qđ nūc contū gladiūq3 sollicit' p̄timefcis: si vite hui' cale3 vacuus viator itresses: corā latrone securus cātares. O p̄clara opuz mortaliū bitudo quā adeptus vbi fueris securus esse desisti.

uerificat s3 cōditionē seu cōsiderationē. Unde quīs hō fm se 2 simplr sit nobilior bestijs: tm̄ inq̄tū deficit ab aliquo qđ sibi debet fm naturaz. s. cognoscere se: qđ nō debet bestijs. sic est ignobilior bestia.

(Quā vero late p3.) Dic phia cōcludit manifestum erroze hominum dicens. O hoies qđ late patz vester error qđ existimatis aliquid posse ornari ornamentis alienis: sed illud fieri nequit. Nam si aliqd luceat ex appositis sibi 2 nō ex pulchritudine ppria: tunc apposita illa laudant: sed illud qđ est velatuz 2 tectuz appositis il-

lis. illud nihilominus pdurat. i. p̄seuerat in sua feditate. i. turpitudine. (Nota. si aliqd ē fetidū in se: eius fetiditas nō tollit per ornatū extrinsecū. vñ dicit poeta. Aurea nobilitas luteā si vestiat ollā. Nō ideo sequit hāc min' esse lutum. Et quidā clericus respōdens mulieri querēti vtrum esset pulchra dixit. O vñ pulchra sunt tibi appensa.

(Ego vero nego illud esse bonuz.) Dic ponit tertiā rōnez que talis est. Illud nō est multū appetenduz qđ nocet possidenti: sed diuitie sepe nocuerūt possidentibus: quod declarat ex duobus. Primo: qđ diuitie faciunt possidētes de falsa opinari vel existimare. Secūdo: qđ faciūt possidētes amissa securitate. vnde dicit in littera. Ego phia nego illud esse bonū quod noceat habenti. num id mētor iquies minime. atqui p̄ certe. diuitie p̄sepe nocuerūt possidētibus: qđ quisq3 homo eo qđ ipse est auidus magis alieni eris. ipe putat illuz hominē soluz dignissimū. qui habet. i. possidet quicquid vsq3 ē auri 2 gēmaruz. Tu igit hō qui in diuitijs cōstitutus nūc pertimescis: gladiūq3 pro 2 contū. si intrasses calē. i. semitas huius vite: tanq̄ viator vacuus corā latrone securus cantares. Tūc inuebit cōtra diuitias. O p̄clara beatitudo opuz mortaliū: 2 loquit ironice. qđ dicat. minime p̄clara: quā tu hō cuz adeptus fueris: securus esse desisti. (Nota. diuitie nocent habenti. vnde Arist. i. ethi coz dicit. Tale quidē erroze habet bona qđ multa p̄tigit detrimēta ex ipsis. multi. n. ppter diuitias pierūt. (Nō qđ mali tm̄ diuites reputant esse dignos. vnde dicit Am. Ita incubuerunt mores hoium in admiratiōe diuitiaz. vt

nemo nisi dices putet dignus. C. Nō diuitie nō reddūt ho-
 minē securus. vñ Iuuenalis poeta. Pauca lz portes argenti
 vascula puri: Nocte iter igressus contū gladiūq; timebis.
 Et mote ad lunā trepidabis arūdis ymbzā. Cātabit vacu-
 us corā latrōe viator. Et Sen. i. 4. epla. di. Nudū latro trās
 mittit ēt in obseffa via paupi pax ē. 74. epla. diē. Quisq; se
 multū for-
 tune dedit: i-
 gētē sibi māz
 pturbationis
 fecit. vna bec
 via ē ad tuta
 vadēdī ex ter-
 na despiciere:
 7 honesto cō-
 tentum esse.

C. Metz gn-
 tū scōi libri.



lix
 ni
 mi
 us
 por etas. hic
 incipit gntuz
 metrū huius
 scōi: qd dicit
 pēritacuz ab
 inuētoze ana
 pestiuz a pe-
 de pdominā-
 te: 7 est dime

trū: qz qttuoz pedū. nā duo pedes vnū metrū stituūt. 7 est
 catalecticū: qz i qrtto pede vna syllaba defīc ad plemētū
 metri: in quo metro phia smēdat p mā etatem q erat sine
 cupiditate diuitiaz: deplāgēdo pntē etatē in q dñat 7 re-
 gnat auaritia. pmo g smēdat etatē antiquoz. 7 nostrā
 etatē deplāgit. ibi. (Utinā mō.) pmo dicit. por etas ni-
 miū felix fuit cōtēta fidelib' aruis. i. fidei agricultura. nec
 fuit pdita. i. deprauata. inerti luxu. i. graui supfluitate. que
 etas solebat soluere. i. remouere. sera. i. tarda ieiunia. facili
 glāde. i. vili fructu. nec illa etas nozat. i. nouerat cōfundere
 .i. miscere bachica munera. i. vna. liquido melle ad facien-
 dū mellicratū: sic mō fit. nec etiā nouerat miscere. i. intige-
 re. lucida vellera. i. albā lanā. serū. i. illoz pploz. tyrio ve-
 neno. i. sanguie schilioz: quoz copia apud tyrū iuenit ad
 faciēdū purpureū colorē. herba dabat eis salubres sōnos.
 nō enī dormiebāt in lectis eburneis: s; in herbis. 7 lubric'
 amnis. i. labilis aq dabat eis potuz. 7 pin' illa arbor altissi-
 ma dabat eis ymbzās. i. ymbzōsas hitatōes. nō. n. in domi-
 bus 7 i curiosis edificijs hitabāt. Nōdū hospes alige exiis
 secabat. i. diuidebat nauigādo. alta. i. pfunda marl: qz ad-
 buc nō erat vsus nauū. nec mercib' vndiq; lectis. i. colle-
 ctis. viderat noua littoza. i. alienas terras: qz manebāt i pa-
 tria. tūc i illa etate tacebāt seua classica. i. tube vel cornua
 vocātia hoies ad bellū. dicta classica a calo: qd ē voco. ne-
 q; cruoz fufus acerbis odyz tixerat. i. madidauerat horri-
 da arma: qz tūc nō erat vsus armor. qd. n. i. pp qd hostic'
 furoz vellet pōz arma mouere cum videret seua vulnera:
 nec videret vlla p mīa sanguis: qz nihil erat p q pugnaret.
 C. Nō circa hoc q dicit pōz etas. qttuoz etates distiguunt
 fm poetas. In p' fuerūt hoies boni 7 simplices paucis cō-
 tēti: q comedebāt glādes: bibebāt aquā. nō colebāt vine-
 as. hāc etatē vocabāt poete aureā: 7 erat sub saturno: de q
 Boeti' loq; i lra. Scōa etas dicebat argētea: q erat sub io-
 ue cū hoies magl astuti iuenēt agriculturā: 7 ceperūt iba

C. Aetrum gntū libri secundi.

Felix nimis prior etas
 Cōtēta fidelib' aruis:
 Nec inerti pdita luxu:
 Facili que sera solebat
 Ieiunia soluere glande.
 Nec bachica munera nozat
 Liquido confundere melle.
 Nec lucida vellera seruz
 Tyrio miscere veneno.
 Sōnos dabat herba salubres.
 Potū quoq; lubricus amnis.
 Ambras altissima pinus.
 Mondū maris alta secabat
 Nec mercibus vndiq; lectis
 Noua littoza viderat hospes.
 Tunc classica seua tacebant
 Odyz neq; fufus acerbis
 Cruoz horrida tixerat arma.

bitare domos 7 plātare vineas. Tertiā etatē vocabāt ene-
 am: i. q hoies pp ppriā curā rez ceperūt alios depellere: 7
 se aliq; malicie dare. Quartā etatē vocabāt ferreā: qñ i-
 tātū abundabat malicia 7 auaritia hoīuz: q nec fides nec
 iustitia māsit i terra: i. q etate nos sum': quā in fine Boeti-
 us deplāgit. C. Nō circa B q dicit ierti luxu. q iertia 7 oci-
 um sūt cā luxu-
 rie. vnde poe-
 ta. Ocīa si tol-
 las peire cupi-
 dis artes. Itēz
 Noza. Querit
 egistus qre sit
 fact' adulter.
 In pmtu cā
 est: desidiosus
 erat. Est at tri-
 plex luxuria.
 ex d' scholarū
 disciplina. qdā
 pstitit in coitu.
 quedā i crapu-
 la. 7 qdā i vesti-
 tu: 7 qlibet ē fu-
 gienda. C. Nō
 circa hoc q di-
 cit. lucida vel-
 lera serū. seres
 sunt qdā homi-
 nes apd quos
 cōtexitur lana
 de arboribus.

Quid eni furoz hosticus vlla
 Vellet prior arma mouere:
 Luz vulnera seua videret
 Nec premia sanguinis vlla.
 Utinā modo nostra redirent
 In mores tēpora p riscos.
 Sed seuior ignibus ethne
 Feruens amor ardet habendi.
 Heu quis primus fuit ille
 Auri qui pondera tecti
 Gemasq; latere volentes
 Preciosa pericula fodit.

C. Prosa sexta secundi libri.



uid autez de dignita-
 tibus potentiaq; dis-
 seraz: quas vos vere
 dignitatis ac potesta-
 tis insci; celo exequatis: Que si
 in improbissimuz queq; cecide-

fila ergo a vermibus qui dicunt bōbices operant: illa vo-
 cat hic lucida vellera. C. Nota q tyrus est vermis vene-
 nosus: in cuius sanguine intingit purpura. Aly dicūt q sit
 gen' schilioz: in quoz sanguine intingit purpura: quozuz
 schilioz copia iuenit apud thyrū insulam.

C. Utinā mō nra rediret.) Hic phia dplāgit pntē etatē di-
 cēs. Utinā nra tpa. i. ditiōes nri tps. rediret mō. i. redige-
 renē in pscos mozes. i. in mozes antiquos. s; heu nō ē ita: s;
 amor. i. desiderū hndi. feruēs seuior. i. piculosior. ignibus
 ethne. illi' mōtis ardet. Deu q; fuit ille q p m' fodit. i. effo-
 dit. pōdera tecti auri. i. absconditi. 7 effodit gēmas volētes
 latere q sunt p ciosa picula: qz multi ppter eoz p ciositatez
 picula icidūt. C. Nō Sen. i lib. de diuisiōe sciaz smēdās
 pōz etatē dicit. O felix pōz etas que tot ptulit sapiētes q;
 bus velut stellis fulgētib' mūdi tenebras irradiaret. sed
 heu nunc aly terrenis curis iseruiūt. aly tpalis dignitatis
 ambitioē inardescūt oēs vere circa studiū sapiētie elāgue
 scūt. C. Nō q ethna ē mōs sicilie q frequēter ignib' inar-
 descit: ad cui' similitudinē hz se auaricia 7 cupiditas hoīuz: q
 insatiabilis nunq; penit' extinguit. vñ Tulli' in li. de finis
 bus bonoz 7 maloz dicit. Cupiditates hoīuz sunt insatia-
 biles: q nō mō singulares: sed vniuersas familias euertūt.
 Ex cupiditatib'. n. odia: feditiōes: discordie: bella nascun-
 tur: ex qbus vitā amarissimā necesse est effici.



C. Prosa sexta secūdi libri.
 uid aut de dignitatib'.) Nec ē sexta pfa h'
 scōi: in q phia ofidit q dignitates 7 ptātes nō
 sūt magnope appetēde. Et p pbat itētū de di-
 gnitate 7 ptāte sil. 7 d' ptāte diuisz. ibi. (Que
 vero.) Tertia iterato sil de dignitate 7 ptā-
 te. ibi. (Ad hec.) pzo itēdit rōnē talē. Illa nō sūt multuz
 appetēda que cū adueniūt malis faciūt deteriores: 7 bo-
 nos nō efficiūt meliores: s; dignitates 7 ptātes h' sūt: sic
 declarat i lra. igit' rē. vñ dicit sic. Quid differā. i. dicā de di-

gnitatibus. q; p. potētia. quas vos inscy. i. ignari. vere di-
gnitatis et potestatis exequatis. i. assimilati. celo. i. summo bo-
no. que si ceciderint in queq; improbissimū. i. viciosissimuz.
que incendia et hne illius motis dederint tantas strages. i.
picula flāmis eructuātib; .i. exētib; . et q; diluuiū dede-
rit tātas strages sicut illi mali qbus adueniūt dignitates.
q; si dicat. plu-

ra mala pue-
niūt ex digni-
tatib; et pote-
statibus ma-
lorū q; ex in-
cendio ignis
vl' diluuiū flu-
uy. et subdit
phā. vti pro-
fic arbitroz te
memisse vti
veteres. i. an-
tiquiores ro-
mani cupie-
runt abolere
.i. delere ipe-
rium cōsula-
re. i. dignitatē
cōsularē pro-
pter superbiā
cōsulū: qd ipe-
rium cōsula-
re fuerat p̄n-
cipiū liberta-
tis: q; roma-
ni liberius vi-
uebāt sub cō-
sulib; q; sub
regibus q; ro-
mani etiā pri-
us abstulerāt

runt: que incendia flammis et hne
eructuātib;: qd diluuiū tantas
strages dederint. Certe: vti mei-
nisse te arbitroz: cōsulare ipe-
riuz: qd libertatis principiū fuerat: ob
supbiā cōsulū vestri veteres abo-
lere cupierūt. Qui ob eandē sup-
biāz pri; regiu; de ciuitate nomē
abstulerāt: Et si qn; qd prarū est
pbis honores deferant. quid in
eis aliud q; pbitas vtētū placet:
Ita fit vt nō virtutib; ex dignita-
te: sed ex virtutib; dignitatib; ho-
noz accedat. Que vero est ista ve-
stra expetibilis ac preclara potē-
tia: Nōne o terrena animalia con-
sideratis quib; p̄sidere videami-
ni: Nam si inter mures videres
vnū aliquē ius sibi ac ptātem pre-
ceteris vēdicantē quāto mouere-
ris cachinno: Quid vero si speci-
es corp; ibecilli; hoie repire que-
as: quos sepe muscularuz quoq;

o ciuitate nomen regiū ppter eandem superbiā. si regum;
Ex quo p; q; dignitates faciūt malos deteriores. Si autē
ptātes et dignitates deferant. pbis: qd prax ē. qd in eis ali-
ud placet dignitatib; q; pbitas vtētū. q. d. nihil. ita fit. i. p-
pter hoc fit vt vtutib; nō accedat honoz ex dignitate: sed
honoz accedit dignitatib; ex vtute vtentiū eis: et ita digni-
tates nihil boni adyiciūt ipsis bonis. Nota. duplex ē di-
gnitas et ptās. quedā mūdāna siue tēporalis que cōsistit in
bonis tpalibus exterioribus: et in tali nō cōsistit vera feli-
citas: cū sit resp̄sa mltis amaritudib;. Alia ē dignitas et po-
testas aīe siue spūalis q; cōsistit in sciētuz et vtutib;: et illa nō
pōt supari vicio: nec aduersitatib;: nec p̄speritatib; in qua
cōsistit btitudo et btā vita. Vñ Amb. in lib. de offi. dicit. Di-
co beatā vitāz cōsistere in altitudine sapie: in suauitate con-
sciētie: et in virtutis sublimitate. Nota q; inscy dignita-
tes et potestates mūdānas adequant celo: quia nō recte iu-
dicant. iudicant. n. fm̄ occupiscentiam et non fm̄ rei verita-
tem. imperiti enim velut a lōge distātes a veritate specu-
lātur. p̄mo elencoz. Nota q; mali dignitatibus et pote-
statibus prediti plus nocent q; ignis vel diluuiū aquaruz:
quia mali dignitate sua et ptāte extollunt in supbiā: alios
iugo seruitutis opprimēdo: p quo exequēdo mouētur bel-
la qbus humanū genus plus offendit q; igne vel diluuiū.
Nō q; ciuitas romana a tpe romuli sui cōditoris a re-
gib; erat gubernata: postea romani exigēte malicia et sup-
bia regū ipsos deleuerūt: et cōsules instituerūt q; etiā ppter
eoz supbiā erāt abiecti: ex quo p; q; dignitas et ptās ma-
lorū eos effecit peiores. Nō q; honoz non debet alicui
rōne dignitatis: s; poti; rōne vtutis. Vñ Az. 4. et bi. Non

erit vtiq; dignus honore prauus existēs. virtutis. n. p̄miū
honoz est. Vñ s; veritatē solus bon; est honozādus.
Que vō ē ista v̄ra. Dic pbat spāl; de ptāte q; nō sit ml-
tuz appetēda duab; rōnib;. z; ibi. Quid autē ē. Rō talis
ē. Illa ptās nō ē mltū appetēda q; nō ē magne et fort; repu-
tatiōis: s; tñ ē fragilis et ibecillis. s; ptās tpal; ē hō. q; p eā

vel morsus vel in secreta queq;
reptantiū necat introitus. Quo
vero quisq; ius aliquod in que-
piā nisi in soluz corp;: et qd est
infra corp;: fortunā loquor: pos-
sit exercere. Nunquid vnq; libe-
ro imperabis animo: Nam men-
tes firma sibi rōne coherentē: de
statu pprie quietis amouebis:
Cū liberū quedā viz supplicijs
se qdā tyrann; adacturuz puta-
ret: vt aduersum se facte cōiura-
tionis p̄scios p̄deret: linguā ille
momordit atq; abscidit: et in os
seuētis tyranni abiecit. Itaq;
cruciat; quos putabat tyrann;
in materiā crudelitatis: vir sapi-
ens fecit esse virtutis. Quid au-
tem est quod in alium quisquaz
possit facere qd sustinere ab alio
ipse nō possit: Busiridem acce-
pimus necare hospites solitum
ab hercule hospite fuisse macta-

hō nō p̄t supra
aīaz: sed tñ su-
pra corp;: et su-
per ea bona q;
corpis sūt. hu-
mano autē cor-
pore nihil est i-
becilli;. Dicit
g; in l̄ra. Que ē
ista v̄ra expeti-
bilis. i. deside-
rabilis: ac p̄cla-
ra. i. nobilis po-
tentia. q. d. nul-
la est. nōne cōsi-
derat; terrena
aīalia quib; vi-
deamini p̄silde-
re. i. p̄esse. si enī
iter mures vi-
deres vnū pre-
ceteris sibi vē-
dicantē. i. vsur-
pantem ius ac
ptātes sup ali-
os mures. o q;
to cachinno. i. ri-
su tu mouere-
ris: q; verisibi-
le eēt: et talis ē
ptās terrena. i.
derisibilis que

nō extēdit se nisi ad corp;. Quid vō si tu spēs. i. cōsilde-
res corpus ibecilli;. i. debili; hoie. q. d. nihil. quos hoies se-
pe necat. i. interficit. morsus muscularuz. i. paruoz vermiū.
vel etiā introit; in secreta. i. in interiora hois. queq; reptā-
tiū. i. serpētū. quo vō. i. quō q; possit exercere ius aliqd
in quepiā nisi in solū corpus et in fortunā. i. in bona fortune
q; sunt ifra corpus. q. d. nullo mō. nungd tu vnq; ipabis li-
bero aīo. q. d. nō. nungd tu amouebis de statu p̄pe quietis
mētez sibi firma rōne coherentē. q. d. nō. et hoc pbat exem-
plo cuiusdā p̄bi: qui nullis tormētis ad hoc potuit compel-
li vt illud faceret qd ratio nālis iudicabat nō faciēdū. vn-
de dicit. Cū quidā tyrānus putaret se adacturū. i. cōpulsu-
rum. supplicijs quedāz liberū virū. i. p̄m: vt ipse p̄deret
cōscios facte cōiuratiōis aduersuz se. ille liber hō linguaz
momordit. atq; abscidit et abiecit eā i os. i. i faciē seuēt; ty-
rāni. Ita illos cruciat; quos tyrān; putabat esse māz. i. cāz
crudelitatis. vir sapiēs fecit eē māz virtutis: q; hoc p vir-
tute: nō p crudelitate ei reputatū est. Nō q; muscula ē
diminutiū hui; nois musca. et p musculā dat itelligere q;
cūq; aīalia venenosa: vel vermes venenosos: et ab isto lo-
co recepit auctor floz cū dixit. debili; qd sit mare quos ne-
ce muscula p̄dit. Nō q; aīus hois liber est et cogi nō p̄t.
vñ Sen. Errat sigs seruitutē credit trasire in totū hoiez.
nō. n. trāsit in aīaz: q; libertas est aīa. Nō q; hō liber et
cōstās nullis supplicijs vinci pōt: q; dicit Sen. i lib. de cle-
mētia. Magni aī ppuz ē placidū eē et trāglū: et iniurias et
offēsiōes supbie despiciere. et z8. epla. Trīgita tyrāni So-
cratē circūsteterūt: nec potuerūt aīuz eius ifringere.
Quid autē ē. Dic pbia ponit scōaz rōnē q; est talis. Illa

potestas nō ē multū appetēda: p quā nemo pōt facere qđ ali' nō possit ī ipsuz qđ ipse pōt in aliū: s; ptās tpalis ē hō: sicut in lra declarat ponēs duo exempla de busiride r regulo. Primū exemplū ē de busiride. Busirides fuit filius Neptuni ex matre Libia q hospites suos mactabat. Hercules autē apud ipsuz hospitatus: ipsuz ecōtra mactabat.

Secūz exem-
pluz est de re-
gulo. Regu-
lus fuit cōsul
romanus qui
cū mltā bella
gessisset cū car-
thaginēsisibus
multos ex eis
captiuauit: s;
tādē ab eis
fuit capt'. Ex
quopz qđ qđ
quid pōt ali-
quis in aliuz
facere. pōt ēt
illud ab alio
pati. Un' La-
tho. Victozē
a victo rē. r
p nō nulla ē
potētia hūa-
na que hōci-
tercipere nō
potest. vñ dic-
littera. Quid
ē qđ qđ pos-
sit facere ī ali-
um qđ ipse nō
possit sustine-
re ab alio. qđ
dicat nihil. qđ
ōclarat. Nos

accipim'. i. cognoscim'. Busiridē solitū. i. consuetū necare
hospites. ipsuz fuisse mactatū ab hercule hospite sup. suo.
Aliud exemplū ponit. Regulus cōsul roman' ples penoz. i.
carthaginēsiū captos bello piecerat. i. posuerat in vincula.
sed mox ipse prebuit manus catbenis victoz. i. carthagi-
nensiu. nunqđ igit' vllam putas esse hoīs potētiā qui nō
possit efficere ne alius valeat in se qđ ipse pōt in alio. quasi
dicat nulla reputāda est hec potentia.

Ad hec si ipsis dignitatib'. Dic pbat phia sil' de digni-
tatib' r ptātib': qđ nō habēt in se aliqđ nāle bonū pp qđ
sint appetēde. z' ostendit qđ idē pōt cōcludi de oib' bonis
fortuit'. ibi. Postremo. pmo facit qđ dictū est. z' osten-
dit falsaz noiationē exterior' bonoz. ibi. De qbus etiā il-
lud. Rō quā intēdit est ista. Illud qđ in se nālr est bonū
nō pōt adiūgi pessimis: s; dignitates r ptātes pessimis ad-
ueniūt. qđ rē. maior declarat in lra. vñ dicit. Si ipsis digni-
tatib' r ptātib' inesset aliqđ nālis r ppzū boni: nunqđ per-
uenirēt pessimis. neq; n. aduersa. i. opposita solēt sibi socia-
ri: qz nā respuit: vt queq; hūa iūganē. i. stēt simul. cuz ergo
nō sit dubiū pessimos plerūq; fungi. i. vti dignitatib'. illō
etiā liquet. i. manifestū est. ipsa nō eē bona sui nā q se pesti-
mis patiant' herere. i. cōmanere: qđ qđ dictū de dignita-
tib' r ptātib' digni' pōt existimari de cūctis muneribus
fortune: que. s. muna vberioza. i. copiosioza pueniunt ad
queq; iprobissimū. Nota qđ duplex est bonū. vñ qđ cō-
uertit' cū ente: r sic dignitates r ptātes s; malis adueniāt:
tū sūt bone. Aliud est bonū qđ est qđaz qualitas derelicta

ex bonis opatiōibus: r vocat' bonū moris: r sic dignitates
r ptātes bone nō sunt: qz vti plurimū pessimis sociant'.

De qbus etiā. Dic phia pbat qđ bona fortuita nō pōt ī
suū effectū: r sic p nōs hnt falsaz denoiationē arguēdo sic.
De qđ est nālr bonū efficit qđ ei ppziū: r expellit hūiū. sic
fortitudo facit fortē: velocitas velocē: s; bona fortune nō

quidez musicos: medicina me-
dicos: rhetorica rhetores facit.
Agit enī cuiuscūq; rei natura qđ
ppziū est: nec hūiaz rez miscetur
effectib': r vltro qđ sunt aduersa
depellit. Atq; nec opes inexpletā
restringere auaritiāz qunt. Nec
ptās sui cōpotē facit quē viciose
libidines insolubilibus astrictuz
retinēt catbenis. Et collata ipro-
bis dignitas nō mō nō efficit di-
gnos: s; pdit poti' r ostētat idi-
gnos. Cur ita puenit? Gauderis
enī sese res aliter habentes falsis
cōpellere noibus: que facile rerū
ipsaz redarguūtur effectū. Ita-
qz nec ille diuitie: nec illa poten-
tia: nec hec dignitas iure appella-
ri pōt. Postremo idē d' tota for-
tuna cōcludere licet: in qua nihil
expetēdū. nihil nature bonitatis ī
esse manifestuz est: que nec se bo-
nis semp adiungit: r bonos qđ
fuerit adiūcta nō efficit.

efficiūt: qđ vi-
deē esse ppziū
qz diuitie non
faciūt diuites:
cū nō restringāt
auaritiā. nec
potētia fac' po-
tentem. nec di-
gnitas dignū.
ppter qđ diui-
tie false nomi-
nant'. vñ dicit
ī littera. De q-
bus bonis for-
tuitis. illud ēt
puto cōsiderā-
dum qđ nemo
dubitāt illū eē
fortē cui cōspe-
xerit in eē for-
titudinē: r illū
eē velocē cui-
cūq; adest velo-
citas. r sic mu-
sica facit musi-
cos: medicina
facit medicos:
rhetorica rhe-
tores. Natura
enīz cuiuscūq;
rei agit qđ sibi
est ppziū: r nō
miscet' effectū

bus hūiarū rerū. r vltro. i. sponte repellit que sunt aduersa
.i. rtraria. atqui p certe. nec opes. i. diuitie queūt. i. possūt
restringere. inexpletā auaritiā hoīuz. i. insatiabilē. nec ptās
facit illū cōpotē sui. i. potētē. quē viciose libidines retinēt
astrictū insolubil' catbenis. i. passioib'. r dignitas collata
iprobis nō mō. i. nō tm. nō efficit dignos. sed pdit r osten-
tat indignos. Cur ita puenit: qđ bona fortune nō efficiunt
qđ videē eis esse ppziū. hoc est ideo: qz vos hoies gaudet
res sese aliter habētes qđ videant' compellere. i. denoiare
falsis noibus: qđ noiatiōes facile redarguunt' effectū ipsa-
rum rerū. Itaq; nec ille diuitie iure possunt appellari cuz
nō faciūt diuitē. nec illa potētia. nec hec dignitas iure ap-
pellari potest. Nota qđ diuitie nō faciūt diuitē: qz nō re-
stringūt auaritiā. nā diuitie s; Senecā. 27. epla. sūt cōpo-
sita paupertas in lege nāe. talis autē paupertas s; legē na-
ture excludit auaritiā que insatiabilis est. Nā enī paucis
cōtenta est. Nota qđ dignitas improboz ostendit ipro-
bos: qz improbus tanto a pluribus cognoscit' qto magis
innotescit ei' vitiū: r quāto aliquis in maiori dignitate cō-
stituit': tāto plus cognoscit'. ppter qđ dixit Seneca in pro-
uerbijs loco ignominie apud indignū est dignitas.

Postremo idē de tota fortuna. Dic phia ostēdit idē pos-
se cōcludi de oib' bonis fortuitis dicēs. Postremo. i. finali-
ter. licet hoc idē cōcludere de tota fortuna. in qua nihil est
expetēdū. i. desiderandū: nihil inesse sibi nāe bonitatis. i.
nālis. manifestuz est qđ fortuna nō adiūgit se semp bonis:
r qbus fuerit adiūcta bonos nō efficit. Nota qđ bonū

fortune facit illud bonum cui additur: sicut musica facit musicum: et virtus facit virtuosum: sed quia fortuna malos quibus aduenit non facit bonos. patet. quia nihil nature bonitatis sibi uest. q. l. aut mali malos faciunt bonos patebit in 4. bui. p. sa 6. Metz 6. libri secudi.



hu ius se. cu di: qd dicit sa pbicu ab iue toze: trochai cuz a pede p dominate. et e vndecasylla bus: qz glibet versus etinet vnde casylla bas: et est acathelecticu: qz nulla syllaba deficit ad pfectione metri. In quo metro phia declarat p exeplyz q dignitates et prates malis aduenien

Quim' qstas dederit ruinas.) Stud e 6. metz

Metrum sextu secundi libri.



Quim' quatas dederit ruinas Urbe flammata: patribusqz cesis:

Fratre qui quoda fer' interepto: Matris effuso maduit cruore: Corp' et visu geliduz perrans: Ora non tinxit lachrymis: sed esse Censor extincti potuit decoris. Hic tñ sceptro populos regebat: Quos videt condens radios sub vndas.

Phob' extremo veniens ab ortu: Quos pmut septē gelidi triones: Quos nothus sicco violent' estu Torret: ardētes recoquēs arenas

tes non faciunt eos bonos: et B declarat p Nerone q quanto fuit potetior tato fuit peior. tagit aut phia qtuor malicias neronis in B metro. Prima e qz vrbē romanā icedit q arlit septē dieb' et septē noctib' vt spectaculo illius ignis cognosceret qstus olim fuerat ignis qñ troia capta arserat. Scdm malū est qz nero magnā partē senat' sine vlla causa iterfecit. Tertiu est qz ppriū fratre occidit vt solus securius regnaret. Quartū est qz matrē suā occidi fecit vt videret locū vētris i quo iacuit. Dicit g in lra. Nouim' quatas ruinas. i. qsta picula dederit nero. vrbē sup. romana flammata. i. icēsa. qz p z. cesis. i. occisis. prib'. i. senatorib'. q Nero quonda fer'. i. crudelis. interepto frē. ipse etiā maduit cruore mris effuso: et designās ei' crudelitātē circa matrē dicit et ipse nero perrās. i. trāsflēs visu gelidū corp'. i. ifrigidatuz corp' mris. nō tixit. i. madidauit ora. i. faciē suā lachrymis. s3 ipse potuit sine oib' lachrymis eē cēsor. i. iudex extincti decoris. i. iterfecte matris q decora fuit. tñ hic Nero lz ita malus esset regebat pplos sceptro. i. iperiali dignitate. hos inqz pplos rexit quos phob'. i. sol veniens ab ortu extremo. videt cōdēs. i. abscondēs. radios suos sub vndas. et loquit more poetarū. q. d. ipse rexit oēs pplos q erāt ab ortu solis vsqz ad occasuz. Silr regebat pplos quos septētriones. i. septē stelle q sūt in maiori vrsa q dicunt triones: qñ teriones: qz illā plagā terūt. gelidi. i. frigidi pmut. plaga. n. septētrionalis frigida est. q. d. regebat oēs pplos aglonares. et istos regebat quos nothus. i. ille vēt' collateralis austro. violentus exns torret. i. cremat. sicco estu. i. calore nothus inquā recoquēs ardētes. arenas. i. calidas. venit. n. ille vēt' a torrida çona. et iō calidus ē. q. d. Nero etiā regebat oēs pplos australes. et sic p qtuor plagas mudi ostēdit ei' prātē sup oēs pplos. tandēz celsa ptās. i. magna. nō valuit vertere. i. mutare rabiē. i. crudelitātē prauī neronis. Et tūc deplāgit cōiunctionē magne prātis cū magna malicia: qz multa mala ex ea pueniūt. dicēs. Deu sup. dico eē graue sortē. i. euetuz. quotiēs iniquus gladi'. i. iniqua ptās addit seuo veneno. i. venenose crudelitati. Nota fm Arist. s. etbi. pnci

patus viru ostēdit. malicia. n. hoīs vel pbitas ostēdit pnci patu. sicut p3 in nerone: cuius malicia et crudelitas in iperio sue dignitatis apparuit. ppter qd dixit Aristo. Senissima est iniustitia habens arma. et. 7. etbi. dicit. Sile est igit cōparare iniustitiā hoī iniusto. est. n. deterioz bestia decies milies. pla. n. vtiqz mala faciet hō malus qz bestia. Nota pter hec mala neronis que tā guntur in litte ra multo plura ipse perpetrāuit. naz dicit phi losophia tertio huius. qnta p sa. Nero Senecam familiarē suū pceptorem coegit ad eligē de mortis arbitriuz. et qz nero fuit crudelissimus hominū. iō Seneca scripsit quedāz libelluz ad ipm qui intitulatur liber de clemētia. in quo hortatur cū ad fugam crudelita

Celsa nō tandēz valuit potestas Vertere prauī rabiem Neronis. Deu graue sortez quotiēs iniqu' Additur seuo gladius veneno.

Prosa septima libri secudi.



Um scis inqz ipsa minimū nobis ābitionē mortaliuz rex fuisse dñataz: S3 materiā gerēdis rebus optauim': quo ne virt' tacita cōsenesceret. P. At illa atqz h vñū ē qd pstatēs qdez nā mētes: s3 nōdū ad extremā manū virtutū pfectōe pductas allicē possit: glorie. i. cupido: et optioz i republicaz famā meritoz. Que qz sit exilis et totius ponderis vacua sic

tis: et ad vsuz clemētie: qui liber sic icipit. Tibi scribere de clementia Nero cesar institui.

Prosa septima secudi libri.



Um ego scis inqz.) Hic incipit septima pfa huius secudi. in qua ostēdit phia q gloria mūdāna nō sit multū appetēda. Et pmo iducit Boetiu cōfitemē se nō desiderasse multū pdicta. i. potestates et dignitates: nisi inqstū sunt mā rerū gerēdaz. et ostēdit phia q gloria sit pexile bonū: et sit nō multū appetēda. et ibi. (Et illa.) Dicit pmo. Tum p tūc. ego Boetius inqz. i. dixi. o phia. tu ipsa scis ābitionē. i. cupiditatem rerū mortaliū. de quib' dixisti minimū nobis fuisse dominatā. sed bene optauim' materiā rebus gerēdis: quo ne p vt non. cōsenesceret in nobis virtus tacita. i. non excitata. Nota qz in sapiēte nō dominaf cupiditas rerū tēporaliuz: qz phia iducit mobilis affluētie cōtēptū ex lib. de plātis. Et Socrates cū Athenis ad studiū pgeret. magnū pōdus aurū in mare piccit dicēs: mergam te ne mergar a te. Nota qz mā rerū gerendarū sunt ista: sine quibus res cōuenienter geri nō possunt: et sunt tria: sapientia: auctoritas: et potentia. Sine eniz sapientia nihil cōueniēter gerit. vt de se patet. Res etiā gerenda auctoritate ornat: qz homo autēticus libētius audif: et facilius ei credif. Potētia vero mali depmunt et boni extollunt. hanc materiā Boetius desiderās potētiāz et dignitates quesituit. Nota qz Boetius mān dignitatis et potestati ideo quesituit: ne virtus sua tacita cōsenesceret. i. ne dū ipse ad senectutē pueniret: virtus sua tacita esset: duz nullus aliquid loqueref de laude sue virtutis vel scriberet. Tunc eniz virtus tacita cōsenescit: quādo nō agit aliquis vnde aly loquatur: et dum nihil scribitur de suis beneficijs: qz virtus habentes perficit: et opus eius laudabile reddit. At illa atqui hoc vñū est.) Hic phia ostēdit gloriā mundānā nō esse appetēdā. et pmo premitit qz cupido glorie multos allicit. Secūdo probat eam esse exilēz et vanā ibi. (Omne terre ambitū.) pmo dicit sic. Ex quo Boeti' qnqz

quesiuit dignitates et potestates: ne virtus sua tacita cōse-
neceret. videt q̄ ista ppter laudē et gloriā q̄siuit. ideo dicit
phīa. Hoc vnū est. s. cupido glorie et fama optimoz meri-
toz in rēpublicā: que fama possit allicere mētes hoīuz. nā
pstantes. i. excellētes: sed nōdū. i. nō ad huc. pductas ad ex-
tremā manū pfectiōe virtutū. i. ad sūmā pfectionē: que fa-

ma et glia q̄
sit exilis et va-
cua totius pō-
deris. i. p̄ciosi-
tatis. sic cōsi-
dera ex seq̄n-
tibus. ¶ No-
ta q̄ cupido
vane glie ml-
tos allicet et de-
lectat. vñ Se-
neca. si. ep̄la
dicit. Illū p̄ci-
pue nos ipe-
dit q̄ cito no-
bis placem⁹:
si iuenim⁹ q̄
nos bonos vi-
ros dicat: qui
prudētes: qui
sanctos. nō su-
mus modica
laudatiōe cō-

sidera. Quēz terre ambitū: sicuti
astrologicis demōstratiōibus ac-
cepisti: ad celi spaciū p̄cti p̄stat
obtinere rōnē: id est vt si ad cele-
stis globi magnitudinē cōferat:
nihil spaciū p̄sus habere iudice-
tur. Huius igit̄ tā exigue i mūdo
regionis: q̄rta fere portio ē: sicut
ptolemeo p̄bāte didicisti: q̄ a no-
bis cognitis aiantibus incolatur.
Huic quarte si q̄tūz maria palu-
desq̄ premunt: q̄tūzq̄ siti vasta
regio distēdit: cogitatiōe subtra-
xeris: vix āgustissima inhabitā-
di hoibus area relinquetur. In
hoc minimo igit̄ p̄cti quodam

centi: q̄qd in nos adulatio sine pudore p̄gesserit tanq̄ de-
bitū putam⁹: optimos nos eē sapiētissimosq̄ affirmatibus
assentim⁹ cū sciam⁹ nos sepe multa mētiri: adeo q̄q̄ idul-
gem⁹ nobis vt laudari velim⁹ in id cui p̄riū maxie facim⁹.
¶ Nota q̄ duplex est bonitas mētis. s. nālīs et acquisita.
Nālīs bonitas est s̄m quā aliq̄ nālī sūt p̄: māsuētī: sobriū:
et casti. sed hec bonitas si nō emēdat virtute et sapiētia cito
extollit hoīez ad inanē gloriā. Alia est bonitas acquisita ex
exercitio virtutū et sciarū que nō p̄mittit hoīez extolli vana
gloria: q̄ sapiēs fructū suū ponit in p̄sciētia. Stult⁹ autē i
laude s̄m macrobiū. Ideo dicit phīa: q̄ cupido glorie allicet
mētes nā pstantes. nōdū. i. nō ad huc vtutibus pfectas.
¶ Nō q̄ fama est frequēs laus optimoz meritoz in rē-
publicā. Sed gloria est clara noticiā cū laude: vel gloria ē
late patēs preconium. i. annunciatio.

¶ Omnē terre ambitū. ¶ Dic phīa ostēdit gloriā mūdānā
eē exilē: nec multū appetēdā. Primo ostēdit s̄ ex pte spa-
cy i quo dilataf. Sc̄do ostēdit hoc ex diuersitate nationū
ad q̄s nō diuulgaf. Tertio ostēdit idē ex diuersitate moz
ppter quos de eodē p̄rie iudicat. Quarto ostēdit idē ex
breuitate duratiōis ppter quā nō p̄petuat. 2^o ibi. (Adde
q̄ hoc.) 3^o ibi. (Quid q̄ diuersaz.) 4^o ibi. (Sed q̄ mul-
tos.) Primo intēdit talē rōnē. Latitudo fame cōsistit in
latitudine terre sup quā dilataf: sed terra nō est lata super
quā fit dilatatio fame: sicut declarat in littera. q̄ fama late
nō p̄t diffūdi: et p̄ nō est exilis nec multū appetēda. vñ
dicit in lra. Tu accepisti. i. didicisti. astrologicis demōstra-
tiōib⁹ oēm ambitū terre. i. spaciū terre obtinere. i. h̄re rōnē
p̄cti. ad spaciū celi. i. ad magnitudinē celi: q̄d magis expo-
nēs dicit. Ut si terra p̄ferat. i. p̄paref ad magnitudinē cele-
stis globi. ipsa iudicēf p̄sus nihil spacy h̄re. hui⁹ igit̄ taz
exigūe regiōis. i. terre in mūdo. fere q̄rta portio. i. q̄rta p̄s
est. que incolat. i. inhabitat ab aiantib⁹ nobis cognitib⁹: sic
tu didicisti a Ptolemeo hoc p̄bāte. si subtraxeris cogita-
tiōe: huic q̄rte parti terre q̄tū maria et paludes p̄mūt. i. oc-
cupant. et quātū vasta. i. ampla regio: distēdit s̄ri. i. sicci-
tate. tunc vix relinquet̄ hoibus āgustissima area. i. artissi-

mus locus inhabitādi. in hoc ergo quodā minimo puncto
p̄cti. i. minima portioe terre. vos hoīes circūsepti atq̄ cō-
clusi cogitatis de puulgāda fama. de p̄ferēdo. i. extollen-
do. noīe. i. fama. et hoc fit inutilr. sed quid habeat. i. p̄t ha-
bere. gloria amplū. q̄ p̄ et magnificū que artata est tā an-
gustis et exiguis limitib⁹. i. terminis. q̄. v. nihil. h̄z magnifi-

p̄cto circūsepti atq̄ conclusi de
puulgāda fama: de p̄ferēdo no-
mine cogitatis. Et q̄d h̄z amplū
magnificūq̄ gloria tam angustis
exiguisq̄ limitib⁹ artata. Adde
q̄ hoc ip̄m breuis habitaculi se-
ptū plures incolūt natiōes: lingua:
morib⁹ totius vite rōne distātes:
ad quas tñ difficultate itinez: tñ
loquendi diuersitate: tñ cōmercij
isolētia: nō mō fama hoīum sin-
guloz: s̄z nev̄biū q̄dem puenire
queat Etate deniq̄ Adarci Tul-
lij: sicut ipse quodāz loco signifi-
cat: nōdū caucasū mōtē romane
reipublice fama transcēderat: et

cum. ¶ No-
ta q̄ terra re-
spectu celi nō
est alicui⁹ q̄-
titatis sensibi-
lis: sed habet
se sic punct⁹.
q̄z orizon qui
terminat visuz
nostraz diui-
dit celū i duo
media: q̄d nō
esset si terra i
comparatiōe
ad celū habe-
ret aliquā q̄-
titatē. ¶ Itē
si terra esset
alicui⁹ q̄-
titatis sensibilis
respectu celi:
tunc stelle nō
semp appare-

rent nobis eiusdē quātitatis: q̄d patet falsuz. q̄z in ea par-
te vbi terra esset magis gibbosa et p̄pinq̄ior celo appare-
rent stelle maiores: et opposita parte minores. ¶ Itēz mī-
nima stella fixa visu notabilis est maior tota terra. si ergo
talīs stella apparet nobis existentibus in terra sicut pun-
ctus: multo magis terra respectu celi erit sicut punctus.
¶ Itē punctus est quoddā indiuisibile: a quo linea eq̄-
liter distans facit circulū. et q̄z celuz ex omni parte equali-
ter distat a terra. ideo terra respectu celi habet se sicut pū-
ctus. ¶ Nota q̄ tres partes terre sunt inhabitabiles. vna
ppter nimīū calozē: due ppter nimīū frigus. s̄z quarta p̄s
que est temperata in caliditate et frigiditate a nobis inha-
bitatur. sed q̄z ad huc nō tota inhabitat ppter maria et pa-
ludes: et ppter nimiaz siccitates. ideo dicit phīa q̄ quarta
pars fere est habitabilis. Vel dicit fere s̄m alios: q̄z estus
solis nō facit torridaz conaz totaliter inhabitabilē: cū que-
dam ciuitas dicta cēnit: supra quā Ptolemeus dicit̄ fun-
dasse astrolabiū directe sit sub equinoctiali. sed dicit̄ inha-
bitabilis: q̄z est grauis inhabitationis. s̄z vltra equinoctia-
lem oīno est inhabitabilis. ppter nimīū calozē. ¶ Itē dicit
quartā partem terre inhabitari ab animatibus nobis
incognitis. hoc forsan dicit propter antipodes si sunt: qui
nobis sunt ignoti.

¶ Adde q̄ hoc ipsuz. ¶ Dic phīa ostēdit gloriā nō esse ap-
petēdā ex diuersitate nationū ad quas nō diuulgaf intē-
dens talē rationē. Diuersę natiōes et diuersa idiomata nō
soluz ipediūt p̄mulgationē fame hominū: sed etiā vrbū:
sed in terra habitabili sunt diuersę nationes diuersozum
idiomatū. ergo p̄mulgatio fame per talia impediūt: et p̄ cō-
sequēs nō est multū appetēda. vnde dicit in littera. Adde
p̄dicte rationi q̄ hoc ipsuz septū. i. spaciū breuis habitacu-
li. i. parui spacy. in quo nos habitam⁹. incolūt. i. inhabitant
plures natiōes. i. gētes. distātes. i. differētes. lingua. i. idio-
mate et moribus: et rōne totius vite. i. rōne modi viuendi.
ad quas nō potest peruenire. non modo. i. nō tñ. fama sin-
guloz hominū: sed etiā nec fama vrbū. tu. i. taz dif-
ficultate itineruz. i. viarū. tum. i. tam diuersitate loquen-

di. i. idiomatū. tuz. i. taz. insolētia. i. in cōsuetudine cōmer-
cy. qz aliqui hoies nō cōsueuerūt cū alijs cōicare in pmer-
cys. qz etate. i. tēpore Marci Tully. sicut ipse marc^o tulli-
us significat. quodā loco. i. in quibusdā suis scriptis. fama
romane reipublice nondū trāscenderat caucasō mōtem.
z tñ fama romanoꝝ erat adulta. i. ab antiquo nota. etiam

formidolosa.

parthis. tali-
bus hoib^o. z
ceteris genti-
bus. i. locoꝝ
circa cauca-
sum montes.
vides ne igif
q̄ angusta sit
gloria: q̄ cō-
pressa. i. i. mo-
dicū redacta
quā laborat
dilatate z p-
pagare. an p
nunquid. glo-
ria vni^o hois
romani illuc
pgredief. i. p
ueniet. vbi fa-
ma romāi no-
minis. i. rōa-
ne vrbis neqz
transire. q. d.
non. C. No-
ta partē terre

erat tñc adulta parthis etiā cete-
risqz id locoꝝ gentib^o formido-
losa. Vides ne igif quā sit angu-
sta: quā cōpressa gloria: quā dila-
tare ac propagare laboratis. An
vbi romani nois trāfire fama ne-
quit: romani hois gloria pgredie-
tur? Quid q̄ si diuersarū gentiū
mores iter se atqz istituta discor-
dant: vt quod apud alios laudet:
apud alios supplicio dignuz iudī-
cef. Quo fit vt si quē fame p̄dica-
tio delectat: huic in plurimos po-
pulos nomē p̄ferre nullo modo
cōducatur. Erit igif puagata inter
suos gloria q̄sqz cōtentus: z itra
vnius gētis terminos p̄clara illa
fame immortalitas coartabit. Sz

habibilem vocat septū: qz est septa: circūdata mari. Un-
linconēsis in tractatu suo de spera. z etiā Macrobi^o dicit
q̄ q̄rta portio n̄ra habitabilis vndiqz cingit mari. C. No-
ta q̄ insolētia sz Senecā ē spēs false magnitudis. sz sz hu-
guitionē insolētia ē supbia vel fatuitas. i. p̄posito aut̄ p̄t ex-
poni p̄ cōsuetudie: z tūc d̄r ab i qd̄ ē nō. z soleo qd̄ ē p̄sue-
sco. C. Nō q̄ caucasus ē mōs qd̄a sit^o in pte septētrionis ad
quē nō puenerat fama rōane vrbis: lz p̄this z alijs gētib^o
assidentibus fama romanoꝝ erat formidolosa: idest for-
midabilis.

Quid q̄ diuersarū. Dic ostēdit gliaz mūdānā eē exilē
ex pte diuersitatis moꝝ: p̄pter quos de eodē apud diuer-
sos cōtrarie iudicaf: z itēdit talē rōnē. Cōtrarietas istitu-
tionū z legū ipediūt fame dilatationē: sz hoies p̄riarū isti-
tutionū z legū terrā inhabitāt. ḡ diuersitas istōnū z legū i-
pediūt dilatationē fame: z p̄ n̄is nō est multū appetēda.
vñ dicit in l̄ra. Quid supple est iudicādū q̄ mores z insti-
tuta z leges diuersarū gētū iter se discordant vt illud qd̄
ap̄d alios iudicēf dignū supplicio. quo fit. i. p̄pter qd̄. vt si
p̄dicatio. i. dilatatio fame. delectat quē. i. aliqū. nullo mō-
p̄ducatur. i. laborat. p̄ferre nomē. i. famā suā. in plurimos po-
pulos. qz lz ab aliqbus laudatēf: ab alijs tñ vituparetur.
Erit igif q̄sqz cōtētus glia puagata. i. dilatata inter suos: z
illa p̄clara nec immortalitas fame: z loquif ironice: qz nō est
p̄clara nec immortalis illa coartabit. i. cōstringet itra termi-
nos vni^o gentis. i. vnius idiomatis. C. Nota q̄ tanta est di-
uersitas moꝝ in gētib^o q̄ illud qd̄ reputaf apud alios lau-
dabile. apud aliquos reputaf vitupabile. reputaf enī ap̄d
syrios laudabile comedere parētes mortuos: ne comedā-
tur a vermibus in terra: qd̄ apud alios extraneos est exe-
crabile. sif̄r apud iudeos reputaf laudabile ducere vxor-
es cōsanguinitate p̄rimas: qd̄ apud xp̄ianos p̄hibet. Itē
in triuall laudabile est occidere patres sexagenariū z cre-
mare ipsuz: qd̄ apud alios ē vitupabile. vñ dicit poeta. Sūt

locā: sunt gentes qbus est mactare parētes. Et p̄bas: z pie-
tas dum longa superuenit etas.

Sz q̄ multos clarissimos. Dic phia ondit exilitatē glo-
rie ex breuitate duratōis: pp quā nō p̄petuat. Et diuidit i
tres ptes. p̄ ondit B ex hoīuz obliuioe. z^o ex t̄pis breuitate.
ibi. (Uos vō.) 3^o ondit gliaz a viris v̄tuosis nō eē appetē-
dā. ibi. (Uos

aūt.) Primo
dicit q̄ fama
z glia non sit
mortalis. pa-
tet: qz q̄ mul-
tos viros cla-
rissimos. i. glo-
riosos suis tē-
poribus dele-
uit iops. i. de-
fectuosa obli-
uio scriptorū
q̄q̄ etiā ipsa
scripta p̄fici-
ant qd̄. i. p̄az.
q̄ scripta lon-
gior. i. obscu-
rayetustas tē-
poris p̄mit. i.
cōsumit cum
suis auctori-
bus quorum
sunt scripta.

C. Nota q̄ p̄

ma gestoz trāsmittit ad posteros. talis at̄ scriptura q̄nqz
deficit: vel pp inopiā scriptoz: vel qz ipsa scripta i se vetu-
state p̄sumunt. Et ideo fama z gloria in obliuionē perue-
niunt. vñ Salusti^o in cathilinario cōquerit̄ res gestas ro-
manoꝝ min^o eē famosas pp iopiā scriptoz. Atheniēsum
vō maioris fame q̄ romanoꝝ pp scriptoz copiā.

Uos ḡ immortalitatē vobis. Dic phia ondit famā z glo-
riā nō eē durabilē z immortalē ex t̄pis breuitate dicēs. Uos
ḡ hoies videmini vobis p̄pagare. i. facere immortalitatē: cū
cogitat̄ famā futuri t̄pis: z i B frustra cogitat̄: qz exilis ē
duratio fame p̄ t̄pis: qd̄. i. t̄pis si p̄tractes. i. p̄pares. ad ifini-
ta spacia eternitat̄ qd̄ hēs q̄ leter̄ de tui nois diuturnita-
te. i. tue fame. q. d. nihil ē. eteni moza vni^o momēti si p̄fera-
tur. i. p̄paref. io. milib^o ānis hz aliq̄ p̄portioe: lz minimā
. i. valde puā: qm̄ vtrūqz spaciū t̄pis ē diffinitū: sz h̄ nūer^o
ānoꝝ. i. io. milia. vñ ei^o nūeri q̄tūlibz mltiplex sic duplū vñ
triplū nō p̄t p̄pari ad itermiabilē diuturnitatē q̄ ē eterni-
tas. eteni p̄ qz finitis ad seiuiicē fuerit qd̄a collatio. i. p̄pato.
Infiniti vō z finiti nulla vnq̄ p̄t eē collatio. i. p̄pato. Ita
fit vt fama t̄pis q̄tūcūqz plixi si cogitef p̄parādo tū iex-
hausta. i. ifinita eternitate. ipa videat̄ nō puā: sz plane nul-
la eē. C. Nō q̄ oē qd̄ icipit i t̄pe necio hz finē i t̄pe: cū t̄pis
sit cā corruptiois t̄paliū. 4. etbi. cū igif fama sit t̄pal̄ icipi-
ens i t̄pe ipa d̄finet i t̄pe: z p̄ n̄is n̄ ē p̄petua. C. Nō q̄ t̄pis
q̄tūcūqz magnū p̄patū ad eternitatem mimū reputaf. z
q̄si nulli^o momēti. lz. n. finitoꝝ ad seiuiicē possit eē p̄pato: z i-
ter ipa p̄t eē p̄por^o tñ finiti ad ifi^o nulla p̄t eē p̄pato. Luz
igif eternitas sit duratio ifinita tota sif̄ exis: z t̄pis q̄tūcū-
qz mag^o sit fini^o: t̄pis nullā hēbit p̄por^o ad eterni^o. z p̄
n̄is fama q̄tūcūqz plixi t̄pis p̄pata ad eter^o nlla vñ eē.

Uos aut̄ nisi ad p̄pares aures. Dic phia ondit gliaz a
viris v̄tuosis nō eē curādā. z B duab^o rōnib^o. z^o ibi. (Quid
aūt est.) Prima rō est illa. Illud qd̄ spectat ad leuitatē ar-
rogatē a sapiētibus nō est curādū: sz gloria pp quā homo

recte facit ppter laudes hominū spectat ad leuitatem arrogantie: et est digna derisioe. ergo etc. Quia aut talis arrogātia sit quedā derisio declarat in littera. et dicit. Vos homines nescitis recte facere: nisi ad populares aures. i. ad populorum cōplacentias: et ad inanes rumores et laudes: et vos postulatis. i. desideratis. premia de sermūculis alienis. re-

licta. i. postposita. presta-
tia. i. dignitate. vestre cō-
scientie et vir-
tutis. pp quā
deberetis re-
cte opari. acci-
pe. i. confide-
ra q̄ festiue. i.
gloriose. ali-
quis illuserit
i. deriserit quē
dā dicentē se
esse ph̄ in le-
uitate h̄ ar-
rogantie. Naz
cuz quidā ty-
rān⁹ eēt adoz-
sus contume-
ly⁹. i. incepis-
set alloqui cō-
tūeliose quē-
dā hoies qui
iduerat: id est
vsurpauerat
sibi falsuz no-
men ph̄ non
ad vsuz vere
virtutis. s3 ad
supbaz glori-

parari qdē pōt. Et. n. finitis ad se inuicē fuerit qdā. i. finiti. No atq3 finiti nulla vnq̄ poterit eē collatio. Ita sit vt quāticūq3 plixi tps fama si cū ierhausta eternitate cogitet: nō pua s3 plane nulla eē videat. Vos aut nisi ad populares aures inanesq3 rumores recte facere nescitis: et relicta p̄scie virtutisq3 p̄stātia: de alienis p̄mia postulatis sermūculis. Accipe i h̄ arrogātie leuitate q̄ festiue aliq3 illuserit. Nā cū qdā adozsus esset hoies p̄tūelijs q nō ad vere virtutis vsuz: s3 ad supbā gloriā falsuz sibi ph̄ nomē iduerat: adiecisset q3 iaz se sciturū an ille ph̄s eēt: siq3 dez illatas iniurias leuiter patienterq3 tolerasset. Ille patiētiā paulisp assūpsit: acceptaq3 p̄tumelia velut insultās: iā tadē inqt itelligis me eē ph̄m: Tu ille nimis mor-

am: et tyrānus adiecisset. i. dixisset. se iam sciturū an iste esset ph̄s. siquidem illatas sibi iniurias patienter: leuiterq3 tolerasset. ille qui dixit se ph̄m paulisper patientiaz assūpsit. s. in p̄ncipio. q3 pro et accepta cōtumelia a tyranno velut sibi insultans inqt ad tyrānuz. intelligis ne me eē philosophuz. tunc ille tyrānus mordaciter inquit itellegeras te ph̄m esse si tacuisses. Nota s̄m Lōmētatores in prologo. s. phycoz. verus ph̄s debet esse perfectus oib⁹ generibus virtutū. et per p̄sequēs debet eē magnanimus. sed s̄m Senecā in libro de clemētia. magnanimi est iniurias et offēsiōes superbi despiciere: et per p̄sequēs verbis cōtumeliosis puocari nō debet. Item ph̄i est non vinci a passionibus: sed potius d3 moderare et refrenare passiones: cū virtus consistat in moderatione passionū. vñ Aristō. q̄rto ethycoruz dicit. Mansuetus vult imperturbat⁹ esse et nō duci a passione. Unde quidā philosophus contumeliose sibi insultanti dixit. Tu didicisti maledicere: s3 ego didici maledicta contēnere.

Quid aut est qd ad p̄cipuos viros. Dic ph̄ia ponit secūdas rōnes que talis ē. homines virtuosī vel totaliter moriuntur corpore et aia. vel aia viuūt post mortē: si totaliter moriuntur nihil spectat ad eos de gloria post mortē: si aia eorum viuūt post mortē. illa petit celū spernens omne terrenuz negociū: et sic nihil ad eaz de terrena gloria. q̄ apud virtuosos hoies nulla debet esse cura de gloria. dicit ergo in littera. Quid est qd ad p̄cipuos. i. ad virtuosos viros at-
tineat de fama post resolutū corpus extrema morte. q. d. nihil. de his enī viris est sermo noster qui petūt. i. querunt gloriā virtute. i. operibus virtuosis. Nā si hoies toti mo-

riuntur corpore et aia vt quidaz putant: qd tamē nostre rationes. i. philosophice rōnes. vetant. i. phibent credi: quia s̄m ph̄iam: aia intellectiua est immortalis nulla est oino gloria post mortē: cuz iste oino nō extet. i. nō sit cuius ea gloria esse dicit. Sin vero mens bene sibi cōscia. i. illesa. resoluta. i. liberata terreno carcere. i. a corpore post mortē libe-

raciter itellegerā inqt si tacuisses. Quid at ē qd ad p̄cipuos viros: de his. n. s̄mo ē: q̄ virtute gliaz petūt. qd inq̄ ē qd ad hos de fama post resolutū morte sup̄ma corpus attineat. Nā si: qd n̄re rōnes credi vetant: toti moriuntur hoies: nulla ē oino glia: cū is cuius ea eē d3 nō extet oino. Sin vñ sibi mēs p̄scia terreno carcere resoluta celū libera petit: nōne oē terrenū negociū spernet: q̄ se celo fruēs terrenis gaudet exemptaz.

Metrū septimū secundū libri.



Quicumq3 solam mente precipiti petit: Summūq3 credit gliaz Late patētes etheris cernat plagas.

Artūq3 terrarum situm: Breuē replere nō valētis ābitū: Pudebit aucti nominis.

ctatus de sūmo bono dicens. Pauci sunt viri honorandi sicut philosophi qui contēnunt desiderium sensus et sequunt desiderū intellectus. Plurimi aut sunt qui curāt famā: sicut sunt vulgares qui relicta virtute conscientie ppter laudes hominuz recte faciunt de quibus dicit scriptura. Amen dico vobis receperunt mercedē suaz. Nec etiam fama spectat ad viros virtuosos in futura vita qui virtuosī si totaliter moriuntur nihil ad eos de fama. Si autem anima viuūt post mortē ista euolat ad celum et nihil curat de fama. spernit omne terrenuz negociū: et potius gaudet: quia est exempta a curis terrenis et gaudio celesti fruitur in eternum.

Metrum septimū secundū libri.



Quicumq3 solam mente precipiti petit: Dic incipit metrum septimū huius secundū quod dicitur archiloycuz ab inuēto: e. iambicum a pede predomināte: et cōstat ex p̄moverſu trimetro: et secūdo dimetro. in quo metro philosophia docet quō gloria sit cōtēnenda ex cōsideratiōe amplitudinis celi et strictitudinis terre dicens. Quicumq3 petit. i. desiderat precipiti mente solā gloriā. et credit istā esse summū. i. p̄cipuū inter appetenda. iste cernat. i. consideret. plagas etheris. i. partes celi. late patentes. et cernat artū situz terrarū. i. strictuz spaciū terre in cōparatione ad celū. ille pudebit. i. verecūdabit aucti nominis. i. aucte fame sue. nō valētis replere breuē ābitū. i. p̄uū spaciū terre. Et tūc exclamat dicens. Opp h̄ miroz. qd. i. pp qd supbi gestiūt. i. cupiūt. frustra leuare. i. extollere. colla sua mortali iugo. i. mortali fama. s3. n. fama diffusa meās.

ra petit celū. nōne ipsa aia que celo fruens gaudet se exemptā terrenis ipsa spernet oē terrenuz negociū: et per p̄ns terrenaz gloriā. quasi. d. sic. Nō q̄ ad virtuosos nihil spectat de fama nec in presenti vita: nec i futura: nō in presenti: qz dicit Seneca in pueribus. Quāplurimi curāt famā: pauci aut cōscientiā. tales pauci curantes cōscientiā sūt virtuosī et philosophi: de q̄ loquit Boetius i fine tra-

idest transiens per remotos populos explicet se linguas. i. per linguas populorum. et magna domus tua. i. nobilis parentela. vel familia fulgeat claris titulis. i. laudibus tamen mors spernit altam gloriam: et mors pariter. i. simul inuoluit humile caput. i. miserum hominem: et celsus. i. nobile vel diuitem et mors equat infima summis nulli parcendo: quod declarat dicentes. Ubi nunc

manet ossa fidelis fabricij quid Brutus rigidus aut Lato: sup. e. q. d. quod manet de gloria eorum post mortem: utique modicum. i. illud manet quod tenuis fama. i. exilis superstes. i. manens. signat inane nomen eorum pauculis litteris scriptis in epitaphis. sed quid. i. ad quid nouimus decora uocabula scripta. nunquam intelligitur per ea ipsos esse sumptos. i. mortuos. quod si dicat. imo taceris. quod mortui presus irrationabiles: nec fama

Quid o supbi colla mortali iugo
Frustra leuare gestiunt?
Licet remotos fama per populos
means
Diffusa: linguas explicet:
Et magna titulis fulgeat claris
domus:
Mors spernit altam gloriam.
Inuoluit humile pariter et celsu
caput:
Equatq; summis infima.
Ubi nunc fidelis ossa fabricij manent?
Quid brutus aut rigidus catho?
Signat superstes fama tenuis
pauculis.
Inane nomen litteris.
Sed quod decora nouimus uocabula.
Num scire sumptos datur?
Facetis ergo presus ignorabiles:
Nec fama notos efficit.
Quod si putatis longius vitam trahi

ma efficit vos notos. Et quia aliquis diceret quod ipsi sunt mortui corpore: tamen uiuunt secundum famam. Dicit philosophia. Si putatis vitam uestram longius trahi. idest prolongari aura mortalis nominis: idest splendore mortalis fame. cum sera: idest ultima dies. uobis hoc rapiet: idest fama auferet. iam uos manet: idest expectat. secunda mors. quasi dicat. si estis presus mortui corpore: idest fama manens est uita uestra. illa cessante. secundario moriemini.

Notandum. Fabricius fuit consul romanus qui cum mitte retur pugnare contra pyrrum regem epyrotarum. rex permisit sibi partem regni sui ut transiret ad ipsos: quod Fabricius contempsit sequenti anno pyrrus obtulit sibi magnam pecuniam auri. ut traderet sibi romanum imperium. cui ait Fabricius. Roma non uult aurum. sed uult imperare habentibus aurum. propter hoc ipse dictus fuit fidelis Fabricius. Dicitur etiam de Fabricio. quod cum quidam ad eum uenisset. permittens se pyrrum regem occisurum si Fabricius sibi pecuniam aliquam dare uellet. Ipse uero Fabricius hunc traditorem ligatum misit ad pyrrum pro tali scelere puniendum: cui tunc pyrrus dixit. Possibile est soles a suo tramite denari quod Fabricius a uia recte rationis discedere. Nota quod Brutus fuit primus presul romanus qui amore libertatis et iustitie propter stuprum Lucretie plurima egit: et multa bella pro romanis inuit. propter quod etiam famosus fuit. Nota quod Lato dicitur est rigidus propter rigorem animi qui ad nihil turpe flexi potuit: et tamen iustitie fuit ut Lucanus ipsos duos compararet in iudicanda causa: que fuit inter Julius cesarem et Pompeum dicens: Victorix causa duos placuit sed uicta Lato. et de hoc magis patet quarto huius. psalms sexta.

Prosa octaua libri secundi. Ed ne me inexorabile. Ista est octaua et ultima psalms huius scilicet. et quia philosophia ostendit bona fortune non multum esse appetenda. aliquis putaret quod in fortuna nihil esset boni. idem iam ostendit philosophia cuiusmodi bonum sit in fortuna: et probat fortunam aduersam plus esse bonam quam prosperam. et primo permittit suam intentionem. et probat intentionem. ibi. (Illa enim.) primo dicit. Quod Boetius ex dictis patet quod fortuna est contentenda: sed ne putes me gerere. i. facere bellum inexorabile. i. implacabile contra fortunam super. scias quod aliquis est. i. coringit. quod ipsa fortuna fallax. non nihil. i. aliquid bene mereatur de hominibus eo quod aliquod bonum euenit hominibus per eam. tunc. scilicet cum



Mortalis aura nominis:
Cum sera uobis rapiet hoc etiam
dies:
Iam uos scda mors manet.

Prosa octaua libri secundi.



Ed ne me inexorabile
contra fortunam bellum
gerere putes. Et ali-
quando cum de homi-
nibus illa fallax. non ni-
hil bene mereatur: tum. scilicet cum se aperit. cum frontem detegit moresque
profiteatur. Modum forte quod loquar
intelligis. Mirum est quod dicere ge-
stio: eoque iniaz uerbis explicare
uix queo. Etenim plus reorum homi-
nibus aduersam quam prosperam pdesse
fortunam. Illa enim semper specie fe-
licitatis cum uel blanda mentitur. hec
semper uel cum se instabile mutatioe de-
monstrat. illa fallit: hec instruit. illa
medacium spe bonorum mentes fruere

aduersam plus esse bonam quam prosperam. et primo permittit suam intentionem. et probat intentionem. ibi. (Illa enim.) primo dicit. Quod Boetius ex dictis patet quod fortuna est contentenda: sed ne putes me gerere. i. facere bellum inexorabile. i. implacabile contra fortunam super. scias quod aliquis est. i. coringit. quod ipsa fortuna fallax. non nihil. i. aliquid bene mereatur de hominibus eo quod aliquod bonum euenit hominibus per eam. tunc. scilicet cum

rit. manifestando suam falsitatem: cum detegit frontem per sui aduersitatem: cum profiteatur mores suos per instabilitatem. et subdit philosophia. non dum forte intelligis quid loquar: quod mirum est quod ego gestio. i. cupio dicere. eoque. i. ideo uix queo explicare iniaz uerbis. Et. n. ego reorum. i. opinor aduersam fortunam plus pdesse hominibus quam prosperam. Nota quicunque in aliquo dicto uideatur esse repugnancia illud uideatur mirabile dictum. scilicet dicere fortunam aduersam hominibus pdesse. uideatur esse quedam repugnancia in dicto. Nam esse aduersum alicui: et sibi pdesse adinuicem repugnatur. ideo dicit philosophia. Mirum est quod gestio dicere. scilicet fortunam aduersam magis pdesse quam prosperam.

Illa enim semper spe felicitatis. Dicit philosophia probat intentionem quod fortuna aduersa melior sit quam prospera tribus rationibus. et primo dicit illa fortuna prospera semper mentitur cum uideatur. i. apparet blanda specie felicitatis. i. prosperitatis. sed hec. i. fortuna aduersa semper uera est cum demonstrat se esse instabile sui mutatioe. ostendit enim se esse tale qualis est: et ita per eam non decipiuntur homines. scilicet illa. scilicet prospera fortuna confidetes in se fallit. hec autem aduersa fortuna hominem instruit ostendendo quod non sit confidendum prosperae fortune propter eius mutabilitatem. illa. scilicet prospera fortuna ligat. scilicet fallendo mentes. fruendum hominum specie bonorum mendacium. hec. scilicet aduersa fortuna. absoluit. i. liberat. scilicet mentes hominum cognitioe. fragilis. i. transitorie felicitatis. Et tunc recolligit effectum utriusque fortune dicens. Itaque illa. scilicet prospera fortunam uideas uentosam. i. superbam. fluentem. i. prodigam et superfluum ignaram. nam homines in prosperitate continua seipsum non cognoscunt. hanc. scilicet aduersam fortunam tu uideas sobriam. et succinctam. i. humilem non superbam. et prudentem exercitatione

aduersitat. ¶ Nō q̄ ex ista lra p̄nt formari tres rōnes q̄ fortuna aduersa melior sit p̄spera. Prima rō est ista. Bona fortuna spē vere felicitatis decipit habētē ipsa: s̄ fortuna aduersa nō decipit: s̄ vera est ostēdēs se tales qualis est. ḡ aduersa melior est q̄ p̄spera. Sc̄da rō ē. P̄spera fortuna ligat mētes hoīuz mēdacibus bonis: s̄ aduersa liberat mētes a falsa

felicitate. ḡ ē melior. Tercia rō ē. P̄spera fortuna reddit homines sui ignaros: s̄ aduersa facit hoīes sapiētes. ergo melior ē q̄ p̄spera.

¶ Postremo felix a vero bono. ¶ Dic p̄bia pōit 2^{as} rōnes q̄ talē. quecūq̄ fortuna trahit ad ignominie veri hōi illa melior ē q̄ trahit a vero bono: s̄ fortuna aduersa ē h̄. ergo rē. vñ dicit in lra.

¶ Postremo felix. i. p̄spera fortuna cū suis blādicijs. trahit venios. i. errantes a vero bono: s̄ aduersa fortuna plerūq̄ retrahit vncō. i. tenaculo reducens ad vā bōa. ¶ Nō q̄ qz p̄spera fortuna videt eē p̄p̄inqua felicitati: eo q̄ sine bonis fortune nō cōtingit eē felicē ex de bona fortuna: iō suis blādicijs trahit hoīez sensualē a vō bono. qd̄ p̄sistit ī speculatiōe dei aduersa aut fortuna qz ostēdit p̄sperā fortunā eē mutabilē. ipsa reducit hoīez ad verū bonū qd̄ est imutabile.

¶ An hoc iter minima estimādū putas. ¶ Dic p̄bia ponit vltimā rōnē q̄ talis ē. Illa fortuna ē melior p̄ quā conogscitur veri amici. s̄ aduersa fortuna ē talis. ergo rē. vñ dicit in lra. An p̄ nungd. putas hoc eē estimādū iter minima bōa q̄ bec aspa. i. aduersa fortuna detexit. i. mōstrauit. tibi mētes. i. corda fidelīū amicorū. q. d. illud ē bonū de maximis hōis. r̄ bec supple p̄spera fortuna: secreuit. i. distinxit tibi certos amicos r̄ ambiguos vult⁹ sodaliū. i. amicorū. q. d. aspa fortuna docuit te discernere iter veros amicos r̄ falsos: qz p̄spera fortuna a te discedēs abstulit suos. i. q̄ erāt amici rōne p̄speritatis: r̄ reliq̄ tuos amicos q̄ te dilexerūt nō propter tua. ¶ Quāti. i. q̄to p̄cio. tu emisisses hoc iteger. i. in itegritate fortune p̄stitit: cū videbaris tibi fortunat⁹: vt potuisses cognoscere veros amicos. nūc desine. i. cessa. q̄rere opes. i. diuitias amissas: qz inuenisti veros amicos: qd̄ ē p̄ciosissimū gen⁹ diuitiarū. ¶ Nota ī aduersitate falsi amici fugiūt: s̄ in tpe p̄speritatis manent. vñ Sen. in lib. de re medys. Quē tu felicē credis illuz multi comitantē vt melius sequunt: cadauera lupi: frumēta formice. p̄daz ista turba sequit nō hoīez. ¶ Nō q̄ aduersa fortuna ostēdit fideles amicos. vñ Seneca. 20. epla. Turba familiaris cuz a te pasci desierit ipsa te nō pascet: r̄ qd̄ tu beneficio tuo scire nō poteris paupertate scies. illa veros amicos retinebit. discedit q̄cūq̄ nō te: s̄ aliud sequebat. Est aut p̄ hoc vñ mandanda paupertas q̄ a ḡbus ameris ostendit. vnde pau-

per Henricus. P̄ualet s̄ solo mala fors q̄ mōstrat amicos. Qui boni: qui mali: monstrat vtrāq̄ viam. Item poeta. Tempore felici nō cognoscunt amici. Sorte patet misera que sit dilectio vera. Item alibi. Cuz fueris felix multos numerabis amicos. Tempora si fuerint nubila solus eris. Item Thobias. Fluctuat ad census venalis amicus

¶ Metrum octauum secundi libri.



¶ Uod mundus stabili fide Concorde variat vices.

¶ Quod pugnancia semina Fedus perpetuum tenent. ¶ Quod p̄hebus roseus diez Curru prouebit aureo: ¶ At quas duxerit hesperus: ¶ P̄hebe noctib⁹ imperet. ¶ At fluctus auidum mare Certo fine coerceat: ¶ Ne terris liceat vagis Latos tendere terminos. ¶ Hanc rerum seriem ligat Terras ac pelagus regens: ¶ Et celo imperitans amor.

Sed verus renouat vt fabri catus amor.

¶ Nota q̄ fidelis amicus ē p̄ciosissimū genus diuitiarū: quia amic⁹. 9. ethic. est alter ego. i. amicorū est idēz velle r̄ nolle. Nemo enim eligit viuere sine amicis habēs reliq̄ bona. Et Sen. 9. epistola dicit.

Sapiens r̄ si cōtentus sit se ipso tamē amicum h̄re vult. p̄pter nihil aliud nisi vt exerceat amicitiaz: ne tam magna virtus lateat. Et Tuli⁹ in li-

bro de offi. dicit. Honores diuitie r̄ dignitates nunq̄ sunt amicitie anteponende.



¶ Metrum octauum secundi libri.

¶ Uod mundus stabili fide. ¶ Dic incipit octauū r̄ vltimū metrū hui⁹ secūdi: qd̄ dicit gliconicuz ab inuētoze. amphimacrū a pede p̄dominante: r̄ est amphimachus pes antiquorū cōstās ex p̄ r̄ vltia lōga r̄ duab⁹ breuib⁹ medys. dicit⁹ ab amphy qd̄ est circū r̄ macros longū: quasi habēs circūquaq̄ longā syllabā. In quo metro p̄bia cōmēdat amorē ex quo dixit q̄ amici sūt p̄ciosissimū gen⁹ diuitiarū. Et p̄mo p̄mēdat amorē diuinū. Sc̄do oñdit quō hūana nā amicitia cōseruat. ibi. (Dic sc̄os.) P̄rio facit s̄ qd̄ dicitū ē. 2^o oñdit q̄ ablato diuino amore oīa corrūpūt. ibi. (Dic si frena.) P̄ dicit. Amor diuin⁹ regēs terras ac pelagus r̄ iperitās. i. frequēter iperās celo. ille amor ligat hāc seriē. i. cōrdiā rez: q̄ mundus stabili fide variat cōrdes vices. i. alternatiōes tēporū anni noctis r̄ diei: r̄ q̄ semina pugnātia. i. elemēta r̄ r̄ia. teneāt p̄petuū fedus. i. cōrdiā: ne vñ totalr aliō corrūpat. q̄ p̄hebus. i. sol. curru aureo p̄uehit. i. p̄ducit. roseum diē. i. claz diē. idē amor facit vt p̄hebe. i. luna. iperet. i. p̄sit noctib⁹. q̄s noctes hesper⁹. i. stella vesprina duxerit. i. adducit. r̄ vt auidū mare ad exeūdū coerceat fluctus suos. certo fine. i. determinato fine: ne liceat sibi tēdere. i. ex tēdere. latos terminos. vagis terris. i. amplis terris. supple totalr cooperiēdo terrā. ¶ Nota q̄ Tulli⁹ loquēs de amicitia dicit. Amicitia est v̄tus mouēs supiora ad p̄tectiōnē inferiorū: r̄ inferiora ad subiēctiōnē supiorū. Amicitia enī sublata omnis in vita tollit incūditas. ¶ Nota q̄ elemēta appellat semina: qz ex ipsis tanq̄ ex seminibus elemētata p̄ducunt. sicut enī semen est p̄ncipiū fructus: sic elemēta sunt p̄ncipia corporū mixtorū. r̄ dicit elemēta pugnātia p̄pter ipsoz cōtrarietate. nam aliqua sūt calida

alia frigida: quedam humida: quedā sicca. Dec elementa diuino amore ordinante tenent pprius fedus: qz grauitas inferior nō aufert leuitates superioruz: nec ecōuerso. et si mul totaliter se nō corrumpūt.

¶ Dic si frena remiserit. ¶ Dic ostendit qz amore diuino sub/tracta oīa corrumpunt dicēs. si hic amor diuinus remise/rit frena. i. le

ges gubernā di res. qz qd nūc amat in/ uicem. i. cor dat. illud pti/ nio geret bel lum: et ipa ele menta certāt .i. litigant sol uere. i. dstrue re machinas .i. mūdānam quā nūc socia fide .i. cōcor/ di federe inci tant pulchris motib: idest faciunt ordi narie moue re. ¶ Nō qz

Hic si frena remiserit
Quicqd nunc amat inuicem
Bellum continuo gerit.
Et qua nunc socia fide
Pulchris moribus icitant:
Certant soluere machinas.
Hic sanctos populos quoqz
Iunctos federe continet.
Hic et coniugij sacrum
Castis nequit amoribus.
Hic fidis etiam sua
Dictat iura sodalibus.
O felix hominum genus
Si vestros animos amor
Quo celum regitur: regat.

re et concordia omnia dissoluunt. unde Valanus in anti/ claudiano loquens in persona amoris et cōcordie dicit. Si mea iura: meas leges: mea federa mundus Olim seruas/ ser vel adhuc seruaret amoris: Vincula non tantis geme/ ret sub cladibus orbis.

¶ Dic sanctos populos quoqz. ¶ Dic ostendit phia quō p amorē conseruat et conciliaf amicitia humana dicēs. Dic amor cōtinet. i. pseruat. scōs. i. virtuosos et populos iūctos federe. i. amicitie. et hic amor nequit sacrū. i. sacramētū con iugij castis amoribus viri et vxoris: et hic amor dictat iura sua. i. imponit legē amicitie fidis sodalibus: et qz ista proue niunt ab amore diuino tanqz a suo pncipio: ideo subiūgit. O felix genus hominum sup. dico. si amor. i. diuinus quo celum regit. regat animos vestros sup. causando in eis cōcordiā amicitie. ¶ Nota qz amor dictat iura fidis sodalib. iura aut amicoz et sodalium inuit Seneca. 3. epla dicēs. Diu co/ gita an aliqz in amicū sit tibi recipiendus: sed cuz placuerit fieri toto illū pectore amitte tā audacter cuz illo loqre qz tecū. Tu quidē ita viue vt nihil tibi cōmittas nisi qz etiaz amico tuo cōmittere possis. Cuz amico tuo oēs curas: oēs cogitatioēs misce si fidelē putaueris. Sūt. n. quidā q que amicis sūt tñ mittenda oibus narrāt. quidā cbarissimo/ rus cōscientiā reformidant nulli credituri. neutrū facien/ dus est. vtrūqz enī vitiū est et oibus credere et nulli. ¶ No ta circa p̄dicta qz amicitia pprie dicta tñ inuenit in reb rōnalibus: et vt sic amicitia est par volūtas bonoz iter ali/ quos. sed large accipiēdo amicitia. sic etiā est in irrōnalib et vt sic amicitia est cōcordia diuersarū rerū adiuicem.

¶ Explicite liber secundus. ¶ Incipit tertius.

¶ Prosa prima.



Am cantum illa finierat. ¶ Iste est tertius liber Boety de consolatione philosophie. et continuatur ad libros precedētes in hūc modum. Postqz phia in pmo libro scruta/ ta est causas doloris Boety. et in scōo libro adhibuit sibi remedia facilia. in p̄sentī lib. et in sequētibus phia adhibet Boetio remedia grauiora. sūt at remedia grauiora rōnes p̄ cōez opi. hominū pbates qz

in bonis exterioribus nō consistit vera felicitas ostēdēdo in quo sit felicitas vera: et quō ad ipsa perueniatur. Et diui/ ditur iste liber in viginti quattuor partes: quia huius libri sunt duodecim prose: et duodecim metra. que partes pate/ bunt in processu libri. quid autē et de quo determinef in qualibet istarū partū similr patebit. ¶ Prima prosa huius

¶ Libri secundi de consolatione philosophie finis.

¶ Incipit liber tertius.

¶ Prosa prima.



Am cantum illa fi/ nierat cuz me audi/ endi auidum: stu/ pentemqz arrectis adhuc auribus car/ minis mulcedo defixerat. itaqz paulo post o inquam summum lassorum solamen animozū quā tum me vel sententiarū pondere vel canendi etiam iucunditate re fouisti: adeo vt me tā post hac i/

uini et amicitie. et cū ego Boetius essez allectus dulcedine metri ad audiēdū cū auiditate et admiratiōe verba phie aurib arrectis. ego dixi. O phia que es sumū solamē ani/ mozū lassoz quātum me refocillasti tuis p̄sis et metris i/ tantū qz iaz bene possuz resistere insultib fortune. et ideo dicit remedia que p̄us dixisti esse grauia nō timeo: sed ea audire diligēter expecto. ¶ Nota qz Boetius metrū vo/ cat cantū. sicut enī in cantu est eleuatio et depressio vocis. sic similiter in metro ratione quātitatis correpte et produ cte syllabaz attendit quedā eleuatio et depressio: qz rōne quātitatis p̄ducte fit eleuatio rōne quantitatis correpte fit depressio. ¶ Item qz metruz est subtilius et delectabi/ lius prosa. ideo animū demulcet. Un auctor poetrie me/ truz cōparat domicelle dicēs. Vultqz venire metrū tanqz domicella compto crine. nitente gena: subtili corpore: for/ ma egregia. Ideo dicit Boetius. mulcedo carminis. i. me/ tri. ¶ Item homo d̄z esse auidus et stupens circa philoso/ phiam. Auidus inqz: quia dixit Seneca. 17. epistola. Proy/ ce omnia ista si sapias imo vt sapias: et ad phiaz magno cur/ su totisqz viribus tende. Etiaz homo debet esse stupens. i. admirās de philosophia: qz ipsa est res mirabilis et diuina fm Aristotelē in pncipio libri sui de mundo. et philosophia cōfert mirabiles delectationes. io. ethicozuz. ¶ Itēz ani/ mi lassī sunt graui cura vel aduersitate aliqua oppressi. ho rum philosophia est sumū solamen: qz ipsa persuadet ma/ gnanimitatez qua cōtra aduersitates fortune homo con/ stanter debet militare. ¶ Itēz per philosophiā homo be/ ne potest resistere ictib fortune. quia pmo ethicoz dicit Aristoteles. Sapiens bene scit ferre fortunas: et habet se sine vituperio sicut tetragonum. Unde dicit in littera. Jā illa supple philosophia. finierat cantū. i. metrū. de amore diuino: et cū mulcedo. i. suauitas carminis defixerat. i. sta/ bilierat me auidū. i. cupidū audiēdi. qz pro et stupentem. i. admirātez. supple verba phie. aurib meis. arrectis: idest eleuatis ad hec. s. verba. itaqz paulo post ego inq. i. dixi. O summū solamen lassoz animozū supple per aduersi/ tatez quātū me refouisti pondere sententiarū supple p̄se. vel etiā iocunditate canendi. i. metri. adeo. i. intantum. vt

terty diuidit i tres ptes. Pri/ mo ostendit boe/ tius quō post p̄dicta allocu/ tus fuerit phi/ losophiaz. Se/ cundo ponit re/ sponsionē phi/ losophie. Ter/ tio Boetius vi/ rigit quādā pe/ titiōez ad ipaz. scōa ibi. Tuz illa. Tertia ibi. Tū ego. Di/ cit pmo. Jā illa philosophia fi/ nierat cantū. i. metrū qd erat de cōmendati/ one amoris di/

iam post hac nō arbitrer me eē iparē. i. dissimilē in resisten-
do ictib⁹. i. insultibus fortune. Itaq; remedia illa que paulo
ante dicebas eē acriora. i. grauiora. nō mō. i. nō tñ nō peri-
horresco. i. nō timeo. sed ego auidus audiēdi sup. ea vehe-
mēter efflagito. i. exoptulo. ¶ Ubi sciēdū q; fm Dugui-
tionez efflagitare est valde flagitare: exoptulare: petere
cum clamore

poscere.
¶ Tū illa sen-
si iquit. ¶ Dic
ponit respon-
sionē phie di-
cens. Ego be-
ne sensi illud
cū tu tacit⁹. i.
attēt⁹ recep-
sti verba no-
stra: et cū ego
p̄feci mentez
tuaz. talia. n.
sūt remedia
que adhuc re-
stant vt ipsa
de gustata pri-
mo sint ama-
ra: sed postea
dulcescāt. S; q; tu dicis te
esse cupidus
audiēdi vba
nostra. ¶ Q; to desiderio

parem fortune ictibus non arbi-
tror. Itaq; remedia que paulo
ante acriora esse dicebas: non mo-
do non perhorresco: sed audien-
di auidus vehementer efflagito.
¶ Tū illa sensi inquit cuz ver-
ba nostra tacitus attentusq; rapi-
ebas: cunq; tue mentis habitum
vel expectaui: vel quod est veri⁹
ipsa perfeci. Talia sunt quippe q̄
restant: vt degustata quidez mor-
deant: interius autez recepta dul-
cescant. Sed q; tu te audiendi cu-
pidus dicis: quāto ardore flagra-
res: si quonaz te ducere aggredia-
mur agsceres. ¶ Quonā inq;:
¶ ad verā inq; felicitatē quā tu-
us quoq; sōniat anū: sed occu-

arderes si cognosceres quo laboramus te ducere. et dicit
Boeti⁹. Quo vis me ducere? Rīdet phia: ad cognitionē
vere felicitatis quā aius tuus quasi sōniādo adhuc vix co-
gnoscit: q; est occupat⁹ imaginib⁹ false felicitatis. ¶ No-
ta q; Boe. tacit⁹ vba phie rapiebat cōsilio Senecę dicen-
tis. Esto vborz tacit⁹ auditor: auditorū prōptus repetitor.
¶ Nota q; p̄cepta phicalia p̄mo sūt amara: postea dulce-
scūt. fm illud poete. Discrete fit chaz q̄uis p̄mo sit ama-
rus. Et Eustrati⁹ p̄mo ethi. dicit. Sciūt docti qm laborio-
sa est possessio virtutū: sed p̄pter eius amaritudinez phia
nō est abyciēda: q; nō est dign⁹ dulcoris acumine: q; ama-
ritudis negt iuiscari grauiamie fm Boetiū. in de discipli-
na scholarū. ¶ Nota. sicut sōniās putat fantasmata sibi
occurrētia eē veras res de quibus sōniat: et tñ nō sunt ipse
res. sic Boetius in istis t̄palibus putauit eē verā felicitate-
tem: que tñ nō est: sed tñ sunt quedā silitudines vere felici-
tatis: sicut fantasmata sōnioz sunt silitudines rerum.
¶ Nota q; bona exteriora vocat imagines vere felicitatis.
sicut. n. imago est rei imitago: et nō est ipsa res. sic bona
exteriora vident exp̄mere formā vere felicitatis: sed vera
felicitas nō est in ipsis. vñ dicit i littera. Tū p̄ tūc illa sup-
ple phia ingt. ego sensi. i. noui sup. intētione tuā. cū tu taci-
tus. q; p̄. et attētus rapiebas vba nostra. q; p̄. et cum ego ex-
pectaui. alia lra habet expectiui. i. reuocauit habitū tue mē-
tis. Vel qd est veri⁹ dicere cū ego ipsa habitū tue mentis
perfeci. quippe mirū talia sunt supple remedia. que restāt
supple sumēda: vt ipsa quidē degustata p̄mo mordeant. i.
displiceāt. iteri⁹ aut̄ recepta dulcescant. sed q; tu dicis te cu-
pidū audiendi supple illa remedia. ¶ Quāto ardore. i. desi-
derio. flagrares. i. arderes. si agnosceres. quonā. i. ad quez
locū aggrediamur. i. incipim⁹ te ducere. Ego Boeti⁹ inq;:
.i. dixi quonā sup. vis me ducere. inquit sup. phia. ad verā
felicitatē quā tuus aius sōniat. i. imperfecte cognoscit: sed
visu. i. cognitiōe occupato ad imagines. i. ad bona t̄palia. q̄

sunt imagines et similitudo vere felicitatis. tu nō potes i-
tueri. i. inspicere. ipsam supple verā felicitatē.

¶ Tum ego fac obsecro. ¶ Dic Boetius dirigit petitionem
phia. et ponit cōsensuz sue petitionis dicens. O phia rogo
vt sine dilatione dmonstres mihi que sit vera felicitas. et
phia cōsentiens dicit: libenter faciaz tui causa: sed p̄us ego
ostendam tibi
falsam felicitate-
tem tibi notio-
rem: vt illa co-
gnita per con-
trarium possis
postea agnosce-
re veraz felici-
tatem. ¶ No-
ta circa hoc q;
dicit faciā tui
causa libenter:
q; phia petitiō-
nes hominum
admittit. vnde
Seneca. Nul-
li preclusa est
virtus sapien-
tie. omnib⁹ pa-
tet. oēs inuitat
omnes admit-
tit. nō eligit do-
muz: neq; cen-
sum: sed nudo
homine cōtēta
est. ¶ Nota. i.
nata est nobis via
p̄cedendi ex nobis magis notis ad mi-
nus nota. p̄mo physicoz. et sc̄do de aia. Cū igitur bona ex-
teriora sint magis nobis nota in quibus aliqui posuerunt
consistere felicitatem q̄ bona interiora. ideo philosophia
primo vult determinare de falsa felicitate nobis magis
nota que ponitur in bonis exterioribus ipsam extirpan-
do: vt per eam agnoscamus veram felicitatem tanq; per
contrarium. ¶ Nota q; Seneca in de virtutibus cardī-
nalibus dicit. Scire debes q; quedam non videntur esse
bona et sunt. quedam videntur bona et non sunt. quecūq;
autem ex rebus transitorioz possides non bec magna exi-
stimes non mireris qd caducus est. Ex quo patet q; vera
felicitas non consistit in bonis exterioribus: que vidētur
esse vera bona: et tamen non sunt. vnde dicit in littera.
Tum pro tūc. ego supple Boetius dixi. o phia ob-
secro: id est peto. fac: id est duc me ad illam felicitatem. et
demonstra mihi sine cunctatione: id est sine mora. que sit
illa vera supple felicitas. Illa philosophia inquit faciā
libenter tui causa. sed ego p̄us conabor: id est laboro. tibi
designare verbis. atq; p̄. et informare que causa: id est que
felicitas habens rationē cause finalis. sit tibi notio: id est
manifestior. vt ea supple falsa felicitate perspecta: id est co-
gnita. possis agnoscere specimen: id est similitudinē. ve-
re beatitudinis. cum flexeris oculos supple cognitionis in
cōtrariam partem false felicitatis.

¶ Metrum primuz tertij libri.



¶ Qui serere ingenium
volet agrum.
Liberat arua pri⁹ fru-
ticibus.

¶ Falce rubos filicēq; resecat
¶ Et noua fruge. grauis ceres eat.

¶ Metrum primum tertij libri.
¶ Qui serere ingenium volet agruz. ¶ Istud est
p̄mum metruz huius tertij: quod dicitur me-
trum chozistum ab inuenteore. dactilicum a
pede predominante. et primus versus huius
metri est ypercatbalecticus: quia post primū
pedez abundat vna syllaba: scilicet re in hac
dictione serere: et quia philosophia p̄dixit q; p̄us eēt osten-
dendū que sit falsa felicitas: et postea que sit vera. iō p̄bi



Iosopia in hoc metro pmedat huc ordinē p quattuor exē
pla. Primū ē. qcuq; vult seminare bonū agrū oz pū extir
pare nociuas herbas vt ager bene fructificet. Sitr aligs
volēs cognoscere verā felicitatē oz pū extirpare falsam.
vñ dicit in lra. Qui volet serere agrū igenuū. i. nobilē. pū
liberat arua. i. agros fructib⁹. i. radicib⁹ q̄ ipediūt ne semē
crefat: et ille

refecat. i. pre
scindit rubos
.i. paruas ar
bores. q; p r.
filicem. i. ber
bam iutilem
falce. i. falca
stro. vt noua
ceres eat. i. p
ficiat grauis
.i. onusta fru
ge. Scōz exē
plū ē. sicut p
gustando ali
quod amarū
mel apparet
dulcius. sic p
pter cognitio

Dulcior est apūi mage labor
Si malus oza pri⁹ sapor edat.
Grati⁹ astra nitēt: vbi nothus
Desinit ymbziferos dare sonos.
Lucifer vt tenebras pepulerit
Pulchra dies roseos agit equos.
Tu quoq; falsa tuēs bona prius
Incipe colla iugo retrahere.
Aera debinc aiū subierint.

Prosā scda tertij libri.
Um defixo paululū vi
su: r velut in angustam
sue mētis sedē recepta:

nem false felicitatis magl cognoscif vera felicitas. Vñ di
cit in lra. Labor apūi ē mage dulcior. i. mel est magis dul
ce. si malus sapor pū edat. i. ificiat oza. Tertiū exēplū est.
sicut post tēpus nebulosuz gratior ē serenitas: sic post co
gnitionē false felicitatis gratior est cognitio vere felicitat
tis. vñ dicit in lra. Vbi p postq; nothus. i. vētus australis
desinit. i. cessat. dare ymbziferos sonos. i. stat⁹ pducentes
ymbzes: tūc astra nitēt grati⁹. i. delectabili⁹. Quartū exē
plū est. sicut pulchra dies seqt tenebras nocti: sic cognitio
vere felicitatis seqt cognitionē false felicitatis. vñ dicit in
lra. Ut. i. postq; lucifer. i. stella matutina. pepulerit. i. fuga
uerit. tenebras noctis: tūc pulchra dies agit. i. ducit roseos
equos solis: tūc applicat exēpla ad ppositū dicēs. Tu pū
debes p̄siderare falsa bona: r extirpatis ipsis debes cogno
scere vera bona i gbus p̄sistit felicitas. vñ dicit in lra. Tu
quoq; pū tuēs. i. respiciēs falsa bona. icipe retrahere col
la iugo. i. iugo false felicitat. debic. i. postea vā bona subie
rint. i. subtrahūt. aiūz tuū. ¶ Nō q; sicut pū extirpanda
sunt vicia: r postea i serēde vtutes: sic ager pū est purgan
dus: r postea semināndus. vñ Thobias. Spinis r tribulis
purgari noualia obēt agri vt semē fructificare qat. ¶ Nō
q; frutex fm Duguitionē ē dēsitā virgular: vel arboruz
vel spinarū. vel f3 alios frutex est arbor parua que terras
fronde tegit. ¶ Nō q; filix ē inutilis herba habens folia
ad modū filoz: de qua dicit p̄sius. Nō tñ ista filix villo mā
suescit in agro. ¶ Nō q; post amaritudinē dulcedo ē gra
tior r sensibilior. vñ poeta. Dulcia nō meminit q nō gusta
uit amara. Nāq; per oppositū noscīf eē bonuz. Dec paup
henricus. ¶ Nō q; Boeti⁹ hic dicit apūi p apūi in geniti
uo plurali: qd ē ptra Alexādrū q dicit. Um dat apūi rē. Et
q; hic dicit apūi r nō apūi: p3 p metrū qd semp p̄stat ex tri
bus dactilis trinuis. si aut poneref apūi nō eēt tres dacti
li p̄tinui. posset tñ dici q; cā metri ponit apūi p apuz.



¶ Prosā secūda tertij libri.
Um defixo paululū visu. ¶ Dec est p̄sa scda
huius tertij in qua p̄hia ponit diuersas opini
ones circa falsā felicitatē. r p̄mo Boeti⁹ ostē
dit quō se p̄hia habuit post p̄dicta. 2⁹ p̄hia oñ
dit q; oēs hoies nitunt puenire ad beatitudi
nez quā ipsa diffinit. 3⁹ ostendit q; hoies sepe abducunt a
vera felicitate diuersis errorib⁹. 4⁹ ponit errores siue opi

nōes circa felicitatē. 2⁹ ibi. (Ois mortaliū.) 3⁹ ibi. (Dūc
vti.) 4⁹ ibi. (Quoz quidē.) Dicit p̄mo. Postq; p̄hia p̄mi
sit ordinem pcedendi de falsa felicitate ad veram. tuz p
tunc. ipsa paululum defixo visu. i. inclinatis oculis r rece
pta velut in angustā. i. nobilē sedē mētis sue. sic cepit. i. ice
pit loqui. ¶ Nō q; capitis iclinatio est signū subtilis ima
ginationis: p
pter qd subtili
ter r p̄funde
imaginātes ca
put inclināt: r
qñq; nō vidēt
delata coram
oculis. iō p̄hia
volens subtili
ter speculari d
felicitate: cui⁹
speculatio dif
ficilis est: ipa i
clinato visu p̄
xit se in nobilē
speculationem
sue mentis.

sic cepit. ¶ Ois mortaliū cura
quā multiplicium studioz labor
exercet: diuerso quidē cale p̄ce
dit: s3 ad vnū tamē britudinis fi
nē nitit puenire. Id aut ē bonuz
quo quis adepto nihil vltari⁹ d
siderare queat. Qd qdē ē oium
sūmū bonoz: cūcta h3 itra se cōti
nēs bona. Cui si qd abfozet sū
mū bonū eē nō posset: qm̄ relinq̄
ret extrinsecus qd posset optari.
Liquet igit eē britudinē statum
bonoz oīuz p̄gregatiōe p̄fectū.

¶ Ois morta
liū cura. ¶ Dic

p̄hia ostēdit q; oēs hoies nitunt puenire ad vnū finē bea
titudis: quā beatitudinē ipsa ē diffinit r dicit sic. Ois cu
ra. i. sollicitudo. mortaliū. i. hoīuz quā curaz exercet labor
multiplicium studioz: q; aliq; studēt in litteratura. aliqui in
mercantia: r sic de alyz. illa cura p̄cedit diuerso cale. i. di
uerso mō viuēdi: s3 tñ nitit puenire ad vnū finē beatitudi
nis. Illud aut ad qd hoies nitunt puenire est tale bonuz
quo quis adepto nihil vltari⁹ queat desiderare: qd .i. bo
nū est sūmū oīuz bonoz cōtinēs itra se cuncta bona cui. s.
bono. si qd .i. aliqd abfozet. i. deesset. nō posset eē sūmū bo
nū: q; reliqueret aliqd extrinsec⁹. i. eē aliud bonū: qd posset
optari. ex qb⁹ dictis p̄hia p̄cludit diffōnē britudis dicens.
Liquet. i. manifestū ē britudinē eē statū p̄fectū p̄gregati
one oīuz bonoz. ¶ Nō. cognitio vltimi finis magnū icre
mentū cōfert ad vitā. p̄ ethi. q; fm exigentiā finis cetera
moderanē fm Linconiēsez. p̄ posteriorz. iō p̄hia tradit no
bis cognitionē vltimi finis. i. britudis. ¶ Nō. finis est ma
gis eligēdus his que sūt pp finē: vt p3 p Arist. 3. topicoruz.
Itē ibidē. cuius finis est bon⁹ ipsuz quoq; bonū. Itēz. oīa
denoianda sūt a fine. vñ poeta. Si finis bon⁹ est totū lau
dabile phas ē. ¶ Nō. finis in agilib⁹ h3 se sicut p̄ncipiū
in specularilib⁹. sicut ḡ itellet⁹ noster nāliter adheret p̄i
mis p̄ncipis: sic appetit⁹ n̄ nāl̄r adheret vltimo fini qd
est sūmū bonū. ¶ Nō. q; duplex ē finis. i. finis quo: r finis
grā cui⁹ oīa fiūt. Ille. n. est vn⁹ sicut de⁹ vel britudo: r iste
finis appetit⁹ ab oibus subvna rōne inq̄tū est bonū satiās
appetitū hoīs. Finis aut quo est opatio qua hoies nitunt
adipisci finē gratia cui⁹. r talis finis nō est vnus: sic nō est
vna opatio oīuz. Itē dicit p̄hia q; cura hoīuz p̄cedit diuer
so cale ad p̄sequēduz vltimū finē. ¶ Nā. illud ad qd oēs
hoies nitunt puenire est bonū: q; bonū ē qd oīa appetūt.
p̄ ethi. ¶ Nō. q; britudo habet rōnē vltimi finis ipsa ē ta
le bonū quo adepto nihil vltari⁹ desiderat. naz de rōne
finis est esse vltimū r vltra illud qd est vltimū nihil est. er
go etiā oportet illud esse sūmū bonuz: q; illud quo ade
pto nihil vltari⁹ desiderat est sūmū bonū. tale aut ē bea
tudo. ¶ Nō. q; beatitudo est bonuz optimuz pulcherri
mum r delectabilissimū: ideo beatitudo est status perfe
ctus cōgregatione oīum bonoz cōtinens in se oīa bona. si
enī aliqd bonuz sibi deficeret nō esset sūmū bonū.

¶ Dūc vti dixim⁹. ¶ In ista pte oñdit p̄hia q; hoies a vera

felicitate diuersis erroribus abducunt dicens. Hinc. f. sta-
tus beatitudinis. oēs mortales sicut diximus: ponant ad
pisci diuerso tramite. i. diuersa via: qz cupiditas. i. appetit⁹
veri boni nāliter est inserta mētibus hoīz: sed beatitudo ē
verū bonū: qz sūmū. sed deuius error abducit hoīes ad fal-
sa bona. ¶ Nō qz beatitudo aggregat in se oīa bona: ideo
ei⁹ cupiditas na-

turaliter est ho-
minibus inserta.
Ubi tamē scien-
dum qz beatitu-
dinē p̄tinere oīa
bona potest itel-
ligi duplr. Uno
modo formāl.
sic nō p̄tinere oīa
bona: quia felici-
tas formāl. et ef-
fentialiter p̄t eē
sine bonis exte-
rioribus: vt sine
diuitijs et ceteri
bonis. Alio mō
itelligit p̄tinere
ea virtualr. ita
qz beatitudo ex-
cellat oīa bona.
et sic ē vā. ¶ Nō
qz p̄bia hic vti
quadā figura q̄
dicit epitheton
dicendo. deuius
error. nullus enī

error est q nō sit deuius. vnde poeta. Sit epitheton si di-
cas tristitia bella. ¶ Nota. cū mēs humana nāliter deside-
ret verū bonū: nunq̄ tendit in falsum bonū: nisi inq̄tum
ipsuz estimat esse. verū bonū. talis aut estimatio est deui⁹
error. ergo deuius error ad falsa abducit.

¶ Quoz quidē alij sūmū bonū eē. ¶ Dic p̄bia ponit diuer-
sas opiniones circa felicitatē: ostēdens quō hoīes per erro-
rem ad falsa bona ducebant. 2^o ostēdit qz in talib⁹ bonis
posuerūt beatitudinē. 3^o ostendit qz nāliter eozuz intentio
tendebat ad verā beatitudinē. 2^o ibi. (Quibus oibus.) 3^o
ibi. (Sed ad hominū studia.) Primo ostendit quō homi-
nes errabāt circa falsa bona statuendo in eis fines. Scōo
ostēdit quō quidā fines adinuicēz permutabant. Tertio
alia bona fortuita reducit ad p̄dicta. 2^o ibi. (Sunt etiāz.)
3^o ibi. (In his igit.) p̄mo dicit. Quozū supple hominū qui
ducunt ad falsa bona. alij credentes sūmū bonū eē nihilo
indigere: ipsi elaborant vt affluant. i. abūdēt diuitijs po-
nendo omnē sufficiētā eē in diuitijs: et in hoc errabāt. Alij
vero sūmū bonū iudicātes qd dignissimū sit veneratione
i. honore. tales adeptis honoribus nitunt esse reuerendi
suis ciuibus: putantes in honoribus tēporalibus veraz di-
gnitatez cōsistere: et in hoc errabāt. Sunt alij qui sūmū
bonū cōstituunt in sūma potentia: hi vel ipsi volūt regna-
re: vel conant adherere regnāribus tanq̄ cōsiliarij vel fa-
miliares eozuz. per hoc putātes se esse vere potētes: et in h⁹
decipiunt. sed quibus claritas. i. fama. videtur eē optimū
bonū. illi festināt p̄pagare. i. dilatare. glorioz nomen. i.
pulchraz famā artibus. i. studijs. belli sicut viri militares.
vel artibus pacis. sicut sapientes mūdi credentes se per h⁹
acquirere gloriāz immortalē: et decipiunt per hoc. Plurimi
vero. i. multi metiunt. i. mesurant fructuz boni gaudio et
letitia exteriori. hi putant. i. estimāt. felicissimuz defluere
idest abundare voluptate: idest delectatiōe corporali esti-

mātes in hoc cōsistere verū gaudiū: qd ē erroneū. ¶ No-
ta. qnqz sunt in qbus errātes a vero bono posuerūt cōsi-
stere verā felicitatē. f. diuitie: honores: potestates: gloriā: et
voluptates. Quoz sufficiētā sic accipit. Tū finis habeat
rōnem boni fm diuersitatē boni diuersificat finis. Est au-
tem triplex bonū: vtile: delectabile: et bonū honestū. et illi q

metiunt. Hi felicissimū putāt
voluptate defluē. Sūt et qui
hoz fines causasqz alterutro
p̄mutāt: vt q diuitias ob potē-
tiā voluptatesqz desiderāt: vel
q potētiā seu pecunie cā: seu p̄-
ferēdi nois petunt. In his igit
ceterisqz talib⁹ humanozum
actuū vtorūqz versatur intē-
tio: veluti nobilitas fauorqz
popularis: que videtur quan-
dam claritatem comparare.
¶ Pro ac liberi que incundita-
tis gratia petuntur. Amicoruz
vero qd sanctissimū quidē ge-
nus ē: nō in fortuna s; in virtu-
te nūerat. Reliquū vō vl potē-
tie cā: vl delectatiōis assumit.
Iā vō corporis bona p̄mptū ē

intēdebant bo-
no vtili posuerūt
felicitatē in diui-
tijs. sed qui intē-
debant bono dē-
lectabili pōebāt
voluptates: et in
illis posuerūt fi-
nem et felicitatē:
qui autē intēde-
bant bono hone-
sto isti diuersifi-
cabant: qz bonū
honestuz est bo-
num fm rōnez.
Ratio aut ē du-
plex. f. speculati-
ua et practica de
bono hōesto: qd
cōsistit in specu-
latione non loq̄-
bant isti: qz tale
bonū est latens:
ipsi aut posuerūt
felicitatē in bo-
no honesto: qd ē
bonū rōnis pra-

ctice. tale g bonū vel cōsistit in opione hoīz: et sic ē glia. vl
cōsistit in exercitio act⁹ realis: et hoc est duplr. vel. n. cōsistit
in exercitio p̄p̄y act⁹ circa alios: et sic est p̄as. vel cōsistit
in exercitio actus alioz circa se. et sic est honor.

¶ Sūt et q hoz fines. In ista pte ostendit quō qdā istoz fi-
nes iā dictos p̄mutabāt: et dic. Sūt etiā alij q fines: qz p 2
cās finales p̄mutāt alterutro. i. adiuicē desiderātes vnuz
p̄p̄ alterz. nā qdā desiderāt diuitias et voluptates. ob. i. p̄p̄
potētiā. et si alij q potētiā petūt. i. dēsiderāt cā pecunie. i. p̄p̄
diuitias. vl cā p̄ferēdi nois. i. cā dilatatiōis fame. ¶ Nō
s; Ap. 3. et h. Qualis vnusqz ē tal finis vī ei. s; g diuersā
dispōnē hoīz diuersi fines eligūt. Illō at eligūt p̄p̄ aliquē
finē p qd qz vī posse p̄seq illū finē. cū igit ponētes finē esse
diuitias magl putabāt se diuitias p̄seq p potētiā. ipsi appe-
tebāt potētiā p̄p̄ diuitias: et qz videbāt se posse p̄sequi
potētiā p̄ diuitias. ipsi appetebāt diuitias p̄pter potētiā:
et sic posuerūt p̄mutationē finū istoz adiuicē.

¶ In his igit ceterisqz ta. Dic p̄bia reduc oīa bona fortu-
ne in qbus ponūt hoīes felicitatem in p̄dicta qnqz: et dicit.
In his igit qnqz bonis. qz p 2. ceteris talibus. f. reducibi-
libus ad p̄dicta versat intētio actuū humanoz et vtorūqz
i. desiderioz. et manifestat exemplariter q alia reducan-
tur ab ipsa dicēs. veluti nobilitas. qz p 2. fauor popularis
que vident cōparare quadā claritatē. i. gliaz. iō sup. redu-
cunt ad gloriā. vxoz aut et liberi. i. filij sūt q petunt grā io-
cūditatis. i. cā voluptatis. iō ad voluptatē reducunt: sed
scissimū gen⁹ amicorū nō numerat iter bona fortune: sed
numerat in v̄tute. Reliquū vō qd cadit sub exteriori for-
tuna illud assumit vel cā potētie: sicut ē administratio of-
ficioz: vel assumit cā delectatiōis: sicut exercitiū ludoz.
s; bona corporis p̄mptū est vt referant. i. reducant et ad su-
periora bona. qz robur. qz p 2. magnitudo que ē signū for-
titudis corporalis. vident p̄stare valētiā. i. potentiam. et sic

ad potētiam reducunt. sic pulchritudo et velocitas videtur prestare celebritatē. i. gloriā ad quā reducuntur. salubritas aut. i. sanitas videtur referre voluptatē ad quā reducitur: et sic oīa bona fortune reducunt ad p̄dicta quōq;. ¶ Nō indigentia alicuius boni auget desiderium illius boni. ideo fm̄ variam indigentiam hominū variat eorū desiderium. vñ Arist. p̄ etibi. dicit q̄ egrotas sanitatē: medicus diuitias: cōscy aut sibi p̄p̄sis ignorantie eos q̄ magnū aliquod habent supra se admirant. fm̄ ḡ diuersas dispositionē hominum felicitas p̄cebat in diuersis bonis fortune: q̄ tñ sub p̄dictis bonis quōq; cōprehendunt. ¶ Nō lz amici afferant iocunditatem: tñ nō sūt cōputandi inter bona fortune. cū enī amicitia sit virtus: oī amici virtute acquirant. qd̄ aut virtute acquiratur p̄ virtutē cōseruatur: et tale nō pot̄ esse bonum fortuitū. ¶ Itē amicitia fundata sup̄ bono honesto est sanctissima: et in virtute numeratur. lz amicitia fundata sup̄ bono vtili et delectabili fortuita est.

vt ad superiora referant. Robur enī magnitudoq; videtur prestare valētiam: pulchritudo atq; velocitas celebritatē: salubritas voluptatez. Quibus oībus solā beatitudinē desiderare licet. Nam qd̄ quisq; p̄ ceteris petit id summū eē iudicat bonū. S; summū bonū beatitudinē eē diffinim⁹: q̄re beatus iudicat esse statū quē p̄ ceteris quisq; desiderat. Habes igit̄ ante oculos p̄positā fere formam felicitatis humane: opes: honores: potentiam: gloriā: voluptates. Que quōq; sola consideras epicurus p̄ter sibi summū bonū voluptatē eē cōstituit: q̄ cetera oīa iocunditatez aio videant̄ afferre. Sed ad hominū studia reuertor: quorū animus et si caligante memoria: tñ bonū summū reperit: s; velut ebrius domū quo tramite reuertatur. ¶ Nū. n. vident̄ errare hi q̄ nibilo indigentunt. Atq; nō est aliud qd̄ eque p̄ficere beatitudinēz possit q̄ copiosus bonorū oīūz stat⁹: nec alieni egēs: s; sibi p̄p̄e sufficiens. Nam nō labunt̄ hi qui qd̄ sit optimū id eē reuerentie cultu dignissimū putant. Adini me. Neq; n. vile quiddā p̄tendū est qd̄ adipisci oīum fere mortaliū laborat intentio. An in bonis nō eē numeranda potētia? Quid igit̄? Nam ibecillū ac sine viribus estimadū est qd̄ oībus rebus cōstat eē p̄stati⁹. An claritudo nihilipendēda est? S; sequestrari neq; qn̄ oē qd̄ excellentissimū sit: id etiā videat̄ eē clarissimū. Nam non esse anxiam tristēq; beatitudinem: nec doloribus molestisq; subiectā. quid attinet dicere: quando in

intentiones hominū quorū animus. et si pro quibus memoria caligante. i. obscurata sup̄ desiderio p̄sentium bonorū: tamē semp̄ repetit per naturalem inclinationē summū bonū: s; ignorat quōd illud reperat velut ebrius qui ignorat quo tramite. i. qua via reuertatur domū. ¶ Nota. sicut ebri⁹ scit se habere domū: sed p̄pter defectū rōnis nescit quōd ad eaz reuertatur: sic homines aliquo modo in generali sciunt et cognoscunt summū bonum: et naturaliter inclinantur ad illud tanq̄ ad principium a quo p̄cesserūt: s; inebriati amore tēporaliū bonorū nesciunt quōd ad id perueniant.

¶ Nam enī vident̄ errare hi. ¶ Dic declarat intentum suū. i. qd̄ oēs querentes p̄dicta bona querant aliquid qd̄ p̄p̄e conuenit summo bono. et p̄mo ostēdit β de diuitiis dicens. Num p̄ nunquid. isti vident̄ errare per intentionez a summo bono qui nituntur nibilo indigere rōne cuius querebāt diuitias: quasi dicat. non errant a summo bono: qz nibilo indigere maxime spectat ad summū. unde dicit. Atqui pro certe. non est aliud quod eque possit p̄ficere beatitudinē q̄ status copiosus omnium bonorum: nec alieni egēs: sed sibi ipse sufficiens. Tunc ostēdit idē de honoribus dicens. Num vero labuntur supple ab intentione summi boni: qui illud qd̄ sit optimū putant id etiā esse dignissimū cultu reuerentie idēst honoris. et respondet minime supple labuntur. neq; enim est vtile et contentendum qd̄ intentio omnium mortaliū laborat adipisci. et sic querentes bonorū querebant aliquid quod est in summo bono: eo qd̄ summū bonū est honorabilissimū. Tunc ostēdit idē de potentia dicens. An pro nunquid. in bonis idēst inter bona. non est numeranda potentia. quasi dicat. sic. Quid igit̄ est dicendū nisi qd̄ querentes potentiam etiā tendunt ad summū bonū: cū summū bonū sit potentissimum. non enim istud est estimadū imbecillū et sine viribus idēst sine potentia: qd̄ constat esse prestantius. i. potentius oībus rebus. Tunc ostēdit idē de gloria dicens. An claritudo. i. gloria. est nihilipendēda: ita vt querentes gloriam nō tendant ad summū bonū. quasi dicat. nō est nihilipendēda. sed nequit. i. nō potest sequestrari. i. negari. quin omne quod sit excellentissimū illud etiā videat̄ esse clarissimū. i. gloriosissimū. Tunc ostēdit idē de voluptate dicens. Quid attinet dicere. quasi dicat. de se manifestū est beatitudinē esse anxiam et tristē: nec subiectaz doloribus et molestis. sed supple magis est plena voluptate et iocunditate. et per consequens querentes voluptatem et letitiam tendunt ad summū bonum.

¶ Sed ad hominū studia reuertor. ¶ Dic ostēdit p̄p̄ia qd̄ lz homines in p̄dicto mō errēt: tñ eorū intentio semper fertur ad verā beatitudinē. sc̄do ostēdit vnde hoc pueniat. ibi. ¶ In quo quāta sit. p̄mo p̄mittit intentū suū. 2º declarat ibi. ¶ Nū enim. p̄mo dicit. Ego reuertor ad studia. i. ad

¶ Nam enī vident̄ errare hi. ¶ Dic declarat intentum suū. i. qd̄ oēs querentes p̄dicta bona querant aliquid qd̄ p̄p̄e conuenit summo bono. et p̄mo ostēdit β de diuitiis dicens. Num p̄ nunquid. isti vident̄ errare per intentionez a summo bono qui nituntur nibilo indigere rōne cuius querebāt diuitias: quasi dicat. non errant a summo bono: qz nibilo indigere maxime spectat ad summū. unde dicit. Atqui pro certe. non est aliud quod eque possit p̄ficere beatitudinē q̄ status copiosus omnium bonorum: nec alieni egēs: sed sibi ipse sufficiens. Tunc ostēdit idē de honoribus dicens. Num vero labuntur supple ab intentione summi boni: qui illud qd̄ sit optimū putant id etiā esse dignissimū cultu reuerentie idēst honoris. et respondet minime supple labuntur. neq; enim est vtile et contentendum qd̄ intentio omnium mortaliū laborat adipisci. et sic querentes bonorū querebant aliquid quod est in summo bono: eo qd̄ summū bonū est honorabilissimū. Tunc ostēdit idē de potentia dicens. An pro nunquid. in bonis idēst inter bona. non est numeranda potentia. quasi dicat. sic. Quid igit̄ est dicendū nisi qd̄ querentes potentiam etiā tendunt ad summū bonū: cū summū bonū sit potentissimum. non enim istud est estimadū imbecillū et sine viribus idēst sine potentia: qd̄ constat esse prestantius. i. potentius oībus rebus. Tunc ostēdit idē de gloria dicens. An claritudo. i. gloria. est nihilipendēda: ita vt querentes gloriam nō tendant ad summū bonū. quasi dicat. nō est nihilipendēda. sed nequit. i. nō potest sequestrari. i. negari. quin omne quod sit excellentissimū illud etiā videat̄ esse clarissimū. i. gloriosissimū. Tunc ostēdit idē de voluptate dicens. Quid attinet dicere. quasi dicat. de se manifestū est beatitudinē esse anxiam et tristē: nec subiectaz doloribus et molestis. sed supple magis est plena voluptate et iocunditate. et per consequens querentes voluptatem et letitiam tendunt ad summū bonum.

Quaerit iocunditas et voluptas includat in bono summo. probat per locum a minoribus dicere. Quia in minimis rebus. scilicet appetendis partibus: quod aliquid appetitur quod delectat hunc et ipso frui. Nec igitur sunt quae homines volunt adipisci. et ea de causa desiderant. scilicet cupiunt vel querunt diuitias. dignitates. regna gloriae. et voluptates: quia per haec credunt sibi esse veteram sufficientiam: reuerentiam: potentiam: celebritatem et hereditatem. bono

nam igitur est quod homines petunt diuersis studiis. scilicet intentionibus. Nota quod ex tota ista littera potest formari una ratio. scilicet quod querebantur predicta bona querunt beatitudines. Ratio est ista. Illi tendunt ad beatitudinem quod tendunt ad sufficientiam. reuerentiam. potentiam celebritatem et letitiam. scilicet appetentes predicta bona. scilicet diuitias. dignitates. regna. gloriam et voluptates: tendunt ad sufficientiam: reuerentiam. et sic de alijs. ergo tendunt ad beatitudinem. Maior est nota. quia sufficientia reuerentia sunt conditiones beatitudinis. quae perfectissime reperiuntur in beatitudine. Querentes ergo proprietates beatitudinis tendunt ad beatitudinem. minoribus partibus ex littera. Nota quod querebantur diuitias propter sufficientiam ferebantur in summo bono naturali appetitu. quia in summo bono est vera sufficientia. et in bono non errabant. scilicet quia sufficientiam quae est nullius indiget: putabant sibi peruenire per diuitias in bono errabant. Sicut quae querebantur dignitates propter reuerentiam naturali intentione ferebantur in beatitudine: eo quod beatitudo est reuerentissima. scilicet quia summam reuerentiam putabant sibi subuenire per dignitates temporales. id est in hoc errabant. et sic intelligitur de alijs.

in minimis quoque rebus id appetitur quod hunc fruique delectet. Atque haec sunt quae adipisci homines volunt: eaque de causa diuitias: dignitates: regna gloriae: voluptatesque desiderant. quod per haec sibi sufficientiam: reuerentiam: potentiam: celebritatem: letitiamque credunt esse veteram. Bonum igitur quod tam diuersis studiis homines petunt. In quo quanta sit nature vis facile monstratur. cum licet varie dissidentesque sententiae: tamen in diligendo boni finem consentiunt.



Metrum secundum libri tertij. Quantas rerum flectat habenas

In qua quanta sit nature vis. Dicit ostendit philosophia versus hoc pueniat quod quantumcumque intentio hominum sit diuersa. tamen tendit in beatitudinem. et ostendit quod hoc puenit ex vi naturalis inclinationis quae nulli auferri potest. et dicit. In qua. scilicet appetitu boni vel beatitudinis facile monstratur quanta sit vis nature: cum licet sint varie et dissidentes. id est discordantes sententiae hominum de summo bono tamen homines sentiunt. id est concordant in diligendo. id est diligenter appetendo finem boni. id est beatitudinem. Nota quod fine ex parte uno potest diuersificari actio tendens in illum finem. scilicet non potest diuersitate actionum esset diuersitas finium non est euenire ad unum finem: sed procedere in infinitum in finibus. quod patet falsum ex secundo metaphysice. et hoc est verum de fine cuius gratia omnia fiunt: quod ille est vnus: et non de fine quod ut patet visum est. licet sint diuersae sententiae et studia hominum. tamen conueniunt in appetendo unum finem. scilicet beatitudinem.

Metrum secundum libri tertij. Quantas res flectat habenas. Dicit incipit 2^m metrum b^o tertij. quod dicitur per dicitur cum ab intentione. anapesticum a pede pedante. et est dimetrum. quia constat ex 4^o pedibus: quia duo constituunt unum metrum. in quo metro quia philosophia. dixerat quod vis naturae operatur. quod intentione hominum spiritus tendit in bonum. id est huiusmodi dicitur vis naturae operatur. quod tanta est vis naturae quod quantumcumque res abducatur assuetudine vel violentia ad aliquid quod est sibi propter naturam. tamen sibi propter dicitur ad illud quod est sibi sibi propter naturam. et permittit suam intentionem. et manifestat propositum ibi.



Metrum secundum libri tertij. Quantas res flectat habenas. Dicit incipit 2^m metrum b^o tertij. quod dicitur per dicitur cum ab intentione. anapesticum a pede pedante. et est dimetrum. quia constat ex 4^o pedibus: quia duo constituunt unum metrum. in quo metro quia philosophia. dixerat quod vis naturae operatur. quod intentione hominum spiritus tendit in bonum. id est huiusmodi dicitur vis naturae operatur. quod tanta est vis naturae quod quantumcumque res abducatur assuetudine vel violentia ad aliquid quod est sibi propter naturam. tamen sibi propter dicitur ad illud quod est sibi sibi propter naturam. et permittit suam intentionem. et manifestat propositum ibi.

Quantis. pro dicit. Mibi philosophia placet promerere. id est manifestare. cantu arguto. id est sonoro. lentis fidibus. id est chordis lente sonantibus quantas habenas. id est naturales inclinationes. potens nam flectat. id est regat. quod legibus prouida natura seruat. id est seruat inmensum orbem: et quod legibus natura stringat ligas singula irrefoluto nexu. id est coniunctione indissolubili. Nota triplex est natura. nam natura naturans sic est deus a quo dependet celus et tota natura. Alia est natura naturans et natura similit. sic celum quod dicitur natura naturata in quantum dependet a deo. et dicitur natura naturans in quantum influit naturis istorum inferiorum. Alia est natura natura. tam tamen. quam beatus Augustinus diffinit. Natura est quaedam vis et potentia diuina in rebus creatis quae unicuique rei suae esse tribuit: quacum quisque ma-

Natura potens: quibus inmensum legibus orbem prouida seruet: Stringatque rigas irrefoluto Singula nexu: placet arguto Fidibus lentis promerere cantu. Quantis peni pulchra leones Auicula gestet: manibusque datas Captet escas: metuaturque truces Soliti verbera ferre magistrum: Si cruor horrida tinxerit ora: Resides olim redeunt animi: Fremuntque graui membra sui. Laxant nodis colla solutis. Primumque lacer dente cruento Vomitor rabidas ibuit iras. Que canit altis garrula ramis Alces: cauee clauditur antro.

le vult malus esse iudicat. In proposito dictum philosophia potest intelligi de natura tertio modo dicitur: licet quaedam exponant per naturam pro modo sumpta. Item leges nature hic vocat determinaciones et proprietates naturales cuiuslibet rei a deo sibi constitutas.

Quantis peni pulchra leones. Dicit philosophia manifestat propositum per quatuor exempla. 2^o generaliter concludit sicut esse in omnibus alijs ibi. Repetitur. Prima in quatuor partibus secundum quatuor exempla quae patebunt. Primum exemplum est de quadrupedibus sicut de leonibus. quod licet ex aliquo assuetudine domentur. ita ut mitescant metuendo inuicem magistrum. tamen si multum offendat redit eorum crudelitas naturalis. ita ut primo lacerent dentibus magistrum suum. Unde dicitur in littera. Quis leones peni. id est libici. gestet. id est portet pulchra vincula. id est catenas in collo. et captent. id est recipiant. escas datas. id est porrectas eis manibus sui magistri. et quis metuatur truces. id est crudeliter magistrum: leones inquam soliti ferre. id est pati. verbera magistri. sed si cruor tinxerit. id est madidauerit. horrida ora. id est colla leonum per nimia verbera. tunc animi leonum residues. id est quieti redeunt ad naturalem crudelitatem: et leones meminere sui. id est nature. graui fremunt. id est magno rugitu. ipsi laxant. id est solunt colla. solutis nodis. id est ruptis vinculis. et primus solus vomitor. id est magister. ille imbuit. id est recipit lacer. id est laceratus. rabidas iras. cruento dente. id est leonis. Nota secundum Iulianum. libi. et bimo. peni sunt homines cartaginenses. Est autem cartago ciuitas libiae: propter quod leones libiae vocantur leones peni. et huiusmodi leones libiae facilius domantur. Nota quantumcumque leones domentur et assuetudine ducantur a sua crudelitate: si tamen afficiantur cruore vel sanguine redeunt ad naturalem crudelitatem.

Que canit altis garrula ramis. Dicit ponit 2^o exemplum quod est de volatilibus: et est tale. Auicula capta que propter naturam domesticat quantumcumque foueat delictis hominum. tamen habita oportunitate redit ad siluestritatem. versus dicitur in littera. Alces garrula quae canit altis ramis si illa capta clauditur in antro cauee. id est domucule super. ut ibi maneat ad solatium hominum: licet ludens cura hominum ministret huic aui pocula illita. id est illinita melle. quod pro et largas dapes ministret dulci studio.

si tñ illa auis saliens ex arto tecto. i. ex arto domūcula. viderit gratas vmbzas nemoz. ipsa pterit pedib⁹ suis escas sparsas. ⁊ ipsa mesta qz fuit detēra. regrit siluas. ⁊ dolci voce susurrat. i. cātat i siluis. ¶ Nota natura non assuescit i hriū. si. n. lapis centies millesies pyciat sursū. nō assuescit ascendere sursus. licz q̄ aliq̄ osuetudine vel violentia natura possit ad

tēps impediri. tñ spiciat ad ppiuz opus. ¶ Validis quondaz viribus acta. Dic ponit tertuz exēplū de vegetabilib⁹ sic de virga crescente: qd tale ē. licz virgula creata pviolētiā icuruet. tñ flecta ppe nature ipsa sursū erigit. vñ dic in lra. Virga quondā acta. i. coacta. validis virib⁹ sup. hois icurua. tis eā. ipsa flectit pñū cacumen: s; si dextra curuās remisit hāc. ipsa spectat. i. respici

Huic licet illita pocula melle:
Largasq; dapes dolci studio
Ludēs hoium cura ministret:
Si tamen arto salies tecto
Nemoz gratas viderit vmbzas:
Sparsas pedibus pterit escas.
Siluas tñ mesta requirit.
Siluas dolci voce susurrat.
Validis quondam virib⁹ acta
Pronuz flectit virga cacumē.
Hanc si curuās dextra remisit:
Retro spectat vertice celū.
Cadit hespias pheb⁹ in vndas.
S; secreto tramite rursus
Currum solitos vertit ad ortus.
Repetūt ppiuos queq; recursus:
Redituq; suo singula gaudēt.
Nec manet vlli tradit⁹ ordo:
Nisi qd fini iunxerit ortum.
Stabilem q; sui fecerit orbē.
¶ Prosa tertia tertij libri.

cit celuz recto vertice. q. d. deposita violentia icuruantis virga redit ad naturalē rectitudinem. ¶ Nota lz nā reruz inaiaraz nō facile assuescat in hriū: tñ in hoib⁹ rōnālibus multū facit assuescendo vel cōsuescendo. qz lz aliq; sit male pplexioat⁹: tñ per vsuz ⁊ osuetudinē habilitat et pplexio mutat. Vñ Seneca. Cōsuetudo ē altera nā. ¶ Cadit hespias pheb⁹ in vndas. ¶ Dic phia probat intētum suum ponēdo quartuz exēplū in corporibus celestibus ⁊ est tale. Sol motus ab oriente in occidētez cadit in mare hespericū: sed naturali inclinatioē redit ad orientem sub nostro hemisperio. Vñ dicit in lra. Pheb⁹. i. sol cadit in vndas hesperias. i. occidētales: sed secreto tramite. i. secreta via. i. sub terris. rursus. i. itēz. vertit currus. i. cursuz suū ad solitos ortus. i. ad ptes orientales. ¶ Nota qd boetius hic loquit⁹ more poetaz. qui dicebant solē rpe vespertino descēdere in mare occidētale vt ibi lauaret a sordib⁹ ⁊ a puluere quo maculat⁹ fuit existēs in nro hemisperio. s; hoc nō ē vepz: qz sic apparet ruditati hoium. ¶ Repetūt ppiuos queq; recursus ¶ Dic phia cludit idē eē in oib⁹ alijs entib⁹. v; qd oia entia quocūq; mō p violētiā seu assuefactionē a sua abducant natura: tñ sibi derelicta semp redeunt ad illud qd iest eis p nām. Vñ dic i lra. Queq; i. q̄libet entia. repetūt ppos recursus. i. naturales motus. ⁊ singula. i. oia entia. gaudēt suo reditu. sup. redeūdo ad illud: sup. qd puenit eis fm naturā. Nec vlli manet. i. adest tradit⁹ ordo nisi qd suo fini iunxerit ortū. i. pncipiū. ⁊ fecerit stabile orbē. i. circulatōez sui cōiungēdo finē pncipio. ¶ Nō qd orbis in pposito ē circulus vl̄ linea circūducta rediēs ad idē pūctū. vñ icēpit eq̄lr distans a medio. fac aūt hō stabile sui orbē pcedēs a deo tāq; a suo pncipio: trāsit p rpalia in qbus nō sistit. sed redit ad deū tāq;



ad suū finem per cōtēplationē mentis. ¶ Prosa tertia tertij libri. ¶ Os quoq; o terrena aialia ¶ Nota natura non assuescit i hriū. si. n. lapis centies millesies pyciat sursū. nō assuescit ascendere sursus. licz q̄ aliq̄ osuetudine vel violentia natura possit ad



Os quoq; o trēa aialia tenui lz imagic: vñm tñ pncipiū sōniatis: versiq; illū britudis finē: licz minime pspicaci: q̄licūq; tñ cogitatioē pspicitis: eoq; vos zad vepz bonū nāl ducit itērio: ⁊ ab eodē mltiplex error abduc. ¶ Considera nā qz an p ea: qd se hoies adepturos britudinē putāt: ad destinatū finē valeāt puenire. Si. n. vel pecunia vel honozes ceteraq; tale qd afferāt: cui nihil bonoz ab eē videat: nos quoq; fateamur fieri aliquos hoz adeptōez felices. ¶ Quod si neq; id valēt efficere quod pmittūt: bonisq; plurib⁹ carēt: nonne liquido falsa in eis beatitudinis species deprehenditur? ¶ Primū igit teipm q paulo ante diuitijs affluēbas iterrogo: iter

.i. ideo naturalis intentio ducit vos ad verū bonū. ⁊ mltiplex error ab eodem vos abducit. Et tunc pponit intētum suuz dicens. Considera nanq; o Boeti an homines valeant peruenire ad destinatum finē. i. ad beatitudinē per ea qbus putant se adepturos beatitudinem. Si. n. pecunia vel honozes ceteraq; afferunt. quid. i. aliqd tale. cui nihil bonoz videat abesse. nos fateamur aliquos fieri felices adeptōez hoz bonozū: sed si non valent efficere. i. facere qd pmittūt. ⁊ carent pluribus bonis. nonne liquido. i. manifeste falsa spēs beatitudinis in his deprehenditur: q. d. sic. ¶ Nota pncipium oium rerum qd est de⁹ est vera britudo vt postea patebit. tale pncipiuz q̄si somniādo cognoscit: ⁊ difficulter ad ipm deuenit. nō. n. perfecte in presenti statu ipm cognoscimus: qz intellect⁹ noster habet se ad ipm sicut oculus noctue ad lumen solis. ex scōo metaphysice. Etiam ad talem beatitudinem cū difficultate peruenit. vñ alanus in antiaudianō dicit. Difficilis accessus ad hanc facilisq; recessus. Accessus paucis: casus patet omnibus. In quam vix aliquis transire pōt. Valet ois ab illa declinare via. Que paucis peruis multis claudit Arta nimis intranti larga ruine. ¶ Primū igit teipm ¶ Dic phia pbat intētū suū q ista bona nō efficiāt qd pmittūt. ⁊ p pñs in eis ē falsa britudo. ⁊ p ondit B de diuitijs. post idē de alijs bonis. Prio q̄ pbat qd diuitie nō cōferūt sufficiētā quā videntē promittere. ⁊ pp quā appetunt. Scōo pbat qd diuitie cōferūt idigētā. tertio pbat qd idigētā nō auferūt. scōa ibi ¶ Atqui ¶ ibi. ¶ Quis aūt modus ¶ Primo intēdit talē rōnē. In illis nō cōsistit vera felicitas. q nō reddūt hoiem sibi sufficientē: s; diuitie sūt hō. q̄ rē. maior ē nota. qz felicitas ē bonū sufficientissimū nulli⁹ egēs. minorē declarat in lra. ⁊ pcedit

phīa more didascalico. i. interrogādo r rīdēdo. r dicit sic. Prīmū igit̄ teipsuz boetiū iterrogo q pauloante diuitys affluebas. i. abūdabas. nunq̄ ne anxietas. i. tristitia. cōcepra ex q̄libet iniuria cōfudit aiuz tuū iter opes abūdātissimas. r rīdet boe. Atq̄ p certo. ego neq̄o reminisci me fuisse taz libero aio. qn semp angerer. i. offenderer aliquo. Et dicit phīa. Nō

ne tibi aliqd qberat: quod abesse nō velles. v̄ tibi aliqd aderat qd adesse noluisset. Respondet boe. Ita ē inq̄. Tūc phi losophia concludit dicens. Jō illi qd ab erat p̄sentiaz desiderabas. huius aut̄ qd aderat d̄siderabas absentiam. Dicit boetius. Cōfiteor inq̄. phīa igit̄. Eget v̄o. i. caret qd qsq̄ d̄siderat. Dicit Boe. Eget. r phīa. Qui v̄o eget aliquo n̄ est vsq̄quaq̄ sibi sufficiens. Dicit boeti⁹. Minime. supple ē sufficiens. Et phīa. Tu itaq̄ banc insufficiētā su

illas abūdātissimas opes: nunq̄ ne aiūm tuū p̄cepta ex q̄libz iniuria pfudit anxietas. B. Atq̄ inq̄ tā libo me fuisse aio: qn aliqd sp angeret remisisci neq̄o. P. Mōne qz v̄l aberat qd abeē non velles: v̄l aderat qd adeē noluisset. B. Ita ē inq̄. P. Illius igit̄ p̄ntiaz hui⁹ abntiā desiderabas. B. Cōfiteor inq̄. P. Eget v̄o inq̄t eo qd qsq̄ d̄siderat. B. Eget inq̄. P. Qui v̄o eget aliquo non est vsq̄q̄q̄ sibi ipse sufficiens. B. minime inq̄. P. Tu itaq̄ hāc insufficiētā plen⁹ igt̄ opib⁹ sustiebas. B. Quid ni inq̄. P. opes igit̄ nihilo idigētē sufficiētēq̄ sibi facere neq̄unt: r hoc erat qd p̄mittere videbant̄. Atq̄ b̄ quoq̄z maxime p̄siderādū puto: q̄ nihil habeat suapte nā pecūia: vt is a qb⁹ possidet̄ iuitis neq̄at auferri. B. Fateor inq̄. P. Quid ni fateare cū eā quotidie valērioz aliquis eripiat iuito. An. n. forēses q̄ rōnie: nisi q̄ v̄l vi vel fraude a nolē

stinebas plen⁹ opibus. cōcludit q̄ phīa ex p̄cessis dicens. igit̄ tur opes nequeūt facere nihilo idigētē r sibi sufficiētē: r B erat qd p̄mittere videbant̄. C. Nō q̄ oīs appetitus ē rōne carētie. v̄n̄ illud qd q̄s bz p̄pe nō desiderat: sed magis amat. v̄n̄ Aug. 9. li. de trini. dicit. Idē appetitus quo q̄s inbiat rei: cognoscēde sit amor rei cognite. Jō dicit phīa. eget v̄o qd qsq̄ desiderat. C. Nō. phīa dicit. Qui eget nō est sibi sufficiens. Cōtra B diceret aliq̄s. sapiēs eget: qz idiget bonis exteriorib⁹ sine qb⁹ viuere nō pōt: r tñ sapiēs est sibi sufficiens per Senecā. 9. epla. que dicit. Sapiēs seipso p̄tētus ē. Ad hoc dicendū q̄ sapiens idiget q̄busdā ad viuendū: sed ad beate viuendū seipso p̄tētus est. v̄n̄ dicit sen. 9. epistola. Sapiēs seipso p̄tētus est ad beate viuendū: sed nō ad viuendū. ad viuendū. n. multis reb⁹ illi op⁹ ē: s̄ ad btē viuendū tñ p̄tētus est aio sano: r erecto r despiciētē fortunā.

(Atq̄ B q̄z.) Dic pbat phīa q̄ diuitie cōferūt idigentiā. r p̄ntis nō p̄sistit in eis felicitas: cū felicitas sit bonū sine oī idigentiā. pbat aut̄ in l̄ra q̄ pecunia pfert idigentiā p̄ B: qz pecunia facit vt hō idigeat alieno p̄sidio. quo pecuniā suā tueat ne p̄ violētiā auferat. v̄n̄ subdit in l̄ra. Atq̄ p̄ certo. ego puto hoc maxime p̄siderādū: q̄ pecunia nihil beat suapte nā. i. in sua nā: vt nequeat auferri bis iuitis. i. nolē tibus a qb⁹ possidet̄. Dicit Boeti⁹. Fateor inq̄. Et phīa. Quid ni fateare. q. d. oz vt fatearis: cū quotidie aliq̄ valērioz. i. forti⁹. eripiat eā iuito. i. nolēti. Unde eni sunt q̄ri

monie forēses. i. iudiciales: nisi q̄ pecunie erepte vi vel fraude repetunt̄ in iudicio. r̄ndit Boe. ita est inq̄. r phīa. Egebit igit̄ qsq̄ p̄sidio. i. auxilio extrinsec⁹ petito quo tueatur suā pecuniā quā posset amittere. R̄ndit Boe. Dubitari nequit. Tūc phīa cōcludit ex dictis. dicens. Igit̄ res ē relapsa. i. mutata in d̄iuiz. Nā opes q̄ putabant̄ sibi facere

tib⁹ pecunie repetunt̄ erepte: B. Ita ē inq̄. P. Egebit igit̄ inq̄t extrinsec⁹ petito p̄sidio quo suaz pecuniā qsq̄ tueat. B. Quis id inq̄ neget. P. Atq̄ nō egeret eo nisi possidēt pecuniā quam possit amittē. B. Dubitari inq̄ neq̄t. P. In p̄rariū igit̄ relapsa res ē. Nam q̄ sufficiētes sibi facē putabant̄ opes: alieno potius p̄sidio faciūt idigētes. Quis alit̄ modus ē quo pellat̄ diuitys indigētia: Num. n. diuites esurire neq̄unt: Nū sitire nō p̄nt: Nū frigus hibernū pecuniosoz mēbra non sentiūt: S̄z adest iquies opulentis quo famē satiēt: sitiz frigusq̄ depellat̄: s̄z b̄ mō p̄solari qdē diuitys idigētia p̄r: s̄z auferri p̄t̄ nō pōt. Nā si hec biās spatq̄z aliqd poscēs opib⁹ explet̄. maneat necesse ē q̄ possit expleri. Taceo q̄ nature minimū: q̄ auaritie nihil satis ē. Quare si opes nec sūmouere idigētiāz possunt: r ipse suam faciunt. quicquid est q̄ eas

digentiā: r sic p̄ntis nō p̄sistit in eis felicitas. r dicit. q̄s est modus quo idigētia pellat̄ diuitys: nūquid diuites neq̄unt esurire. q. d. sic. Nunq̄ nō p̄nt sitire. q. d. imo. nunq̄ mēbra pecuniosoz nō sentiunt frigus hibernū. i. byema. le. q. d. sic. Sed tu inges. i. dices opulentis. i. diuitib⁹. adest aliquid quo famē satiēt. sitim q̄ p̄ r frigus depellat̄. Respondet phīa hoc mō. idigētia pōt cōsolari diuitys: s̄z penit̄ tur auferri nō pōt. Nā si hec. i. idigētia. semp biās. i. desiderās r poscēs aliqd explet̄ opib⁹. Necesse est tñ vt maneat indigētia que possit expleri: qz q̄stūcūq̄ sitis diuitis vel famēs mitiget̄. adhuc diues post sitiet r esuriet: r qd nāc minimū est auaritie nihil satis est: quare si opes non possunt ibidē sūmouere. i. repellere indigentiā: sed faciūt indigentiam. qd est. i. quō esse potest. q̄ credatis eas p̄stare. i. dare sufficientiā. q. d. nullo mō debet credi. C. Nota q̄ oīs indigentia vel est idigētia nature vel auaritie. Indigentia nature paucissimis suppleri potest: eo q̄ nā paucis minimisq̄ cōtenta est. Vn̄ p̄pter nāz nō oportet multum querere diuitias: nec per diuitias idigentiā nāe amoueri potest: sicut nec ipsa natura mutari potest. Indigētia vero auaritie est: que nullo modo expleri pōt. r ita diuitie eā amouere nō p̄nt. imo plus augēt: qz dicit̄. Auarus nō implebit̄ pecuniā. C. Nota q̄ diuitie nō solū nō inducūt sufficientiā: s̄z nec iducūt sapiētā: vt dicit̄ Seneca. Quid p̄sūt stulto multe diuitie dū per eas nō possit fieri sapiens.

sufficiētes. factiunt pot̄ indigētes alieno p̄sidio. C. Nota. illud qd p̄ violētiā acq̄rit̄ p̄ violētiā pōt auferri: s̄z pecunia p̄ violētiā acq̄ritur: qz dicit̄ aristoteli. p̄rio ethi. q̄ oīs pecuniosus ē violentur. q̄ violentur auferit̄ pecuniā pp̄ quā violētiā fiūt q̄rimonie forēses. Ubi sciendū q̄ forū est locus rez venaliū. s̄z forus est locus exercendarū litū corā iudicio. inde forēsis: qd idē est qd iudicialis.

(Quis autēz modus est.) Dic phīa pbat q̄ diuitie nō auferūt i



Metrum tertium terti libri.

Uanis fluente etc. Istud e tertiu metru hu- ius terti qd dr archilogicu ab inuetoze . iabi- cum a pede pdriante: cui iungit metz elegya- cu: i quo metro phia iuehit d auaros quos i

psenti vita sollicitudo diuitiaz affligit: i morte derelin- qt z dic. Qua- nis diues sup- ple auar. flu- ente. i. abuda- te auri gurgi- te. i. multitudi- ne. cogat. i. co- greget opes n- expleturas su- am cupidita- tez. z quis di- ues oneret. i. premat colla- sua. baccis. i. gemis pciosis- rubri litrozis . i. rubri marl. qz gēme colli- gunt in litto- re rubri ma- ris. z quis sci- dat. i. diuidat- arando rura- opia. i. agros- fecudos cen- teno boue. i. cu cetum bo- bus. adhuc cu- ra mordax. i. sollicitudo. n- ferit ipm sup-

sufficiencia prestare credatis.

Metrum tertium libri tertij.



Uanis fluente diues au- ri gurgite.

No expleturas cogat- auarus opes

Præatq; baccis colla rubri litrozis- Kuraz cetero scidat opia boue- Nec cura mordax deficit supstitē- Defunctiq; leues n- comitat opes

Prosa quarta tertij libri.



Ed dignitates honora- bilē reuerēdiq; cui pue- nerit reddūt. Nū vis ea ē magratib⁹ vt vtētium

mētib⁹ vtutes iserāt: vicia d pel- lāt. Atq n fugat s3 illustrat poti⁹ neqtiā solēt. Quo fit vt idigneur- eas sepe neqssimis hoib⁹ ptigis- se. An catulus s3 i curruli noniū- sedētē: strumā tñ appellat. vides- ne qstū ddec⁹ mal adijciāt digni- tates. Atq min⁹ eoz patebit indi-

stirē. i. viuētē z leues opes q leuiter transeūt: nō comitanē- ipm defuctū. i. mortuū. C Nō q circa lram gurges s3 hu- guitionē z fidoz. li. ethimol. ē loc⁹ alt⁹. i. pfūdus i flumi- ne: z i pposito signat abudatē affluētiā auri. C Itē s3 hu- guitiōez bacca p duplex c. iuenit postū p fructu oliue: vel- lauri: vt p qlibz fructu. aliqn aut iuenit p gēma pciosa: z- sic sumit h. C Itē diues auar⁹ duplici malo pmit. in pnti- vita sp sollicitat: z post mortē nihil ipz de diuitijs comita- tur: de quo diuite loquit Alan⁹ i li. de planctu nāe. d. Ut- loculis varia nūmoz fercula donet: Imponit ppo diues- ieiunia vētri. Itē ioculat ocellis diues in argēto: s3 vēter-



phari cogit. C Prosa qrtā terti libri.

Ed dignitates. Ista e qrtā psa hui⁹ terti in- qua pbat phia q dignitates tpales nō cofe- rūt honozē z reuerētiā quā pmitter vidēt: z p nō ē i eis vā bītudo. z p pponit q di- gnitates faciūt hoiez honorabilē. z iprobat

illd. ibi. (Nū vis.) Prio dic. S3 dignitates reddūt hoiez- honorabilē z reuerēdū cui puenerit. C Nō. honoz ē exhi- bitio reuerētie alicui i testioniū vtutis. sic accipit ex qrtō- etbi. vt alr. honoz ē opionis bñfactiue signū: vt dic Az. li. rhetoricoz. qñ. n. opiamur nobis posse bñ fieri ab aliq ho- nozam⁹. S3 reuerētia ē decēs ac matura gūitas s3 tulliu. C Nū vis ea ē magratib⁹. Dic phia iprobat pposituz q- druplici via. s. q dignitates nō pferūt honozē z reuerētiā. p qz malis sepe eueniūt. z qz p dignitates vicia iprobozū- inotescūt. 3 qz oplone hoīuz vilescūt. 4 qz tēpoz muta- tione desinūt. z ibi. (In quo.) 3 ibi. (Atq vt agnoscas.) 4 ibi. (S3 apud.) Pmo dicit. Nū p nūgd ea vis. i. ra-

lis vtus. ē magratibus. i. dignitatib⁹. vt iserāt vtutes men- tib⁹ vtētū eis vt depellāt vicia. q. d. nō. vñ subdit. Atq p- certe. dignitates nō solēt fugare neqtiā: s3 poti⁹ illustrare . i. manifestare. quo fit. i. pp qd fit: vt nos idignemur eas se- pe ptigisse hoib⁹ neqssimis. vñ catulus q erat vir sapiēs z- vtuosus. Noniū q erat hō viciosus appellat strumā: s3 vi-

gnitas si null' honoribus inclare- scāt. Tu quoq; nū tādē tot picul' adduci potuisti: vt cū dcorato ge- rere magratū putares: cū i eo mē- tē neqssimi scurre dlatozisq; re- spiceres: Nō. n. possum⁹ ob ho- nozes reuerētia dignos iudicare: quos ipis honorib⁹ iudicam⁹ idi- gnos. at si quē sapia pditū vides: nū posses eū vt reuerētiā vt ea q- pdit⁹ ē sapia n- dignū putat. B. Adinic. P. Inest. n. dignitas p- pria vtuti: quā prin⁹ i eos qb⁹ fu- erit adijcta trāssūdīt. Qd qz po- pulares facē nequnt honozes li- quet eos ppriā dignitatis plebzī- tudinē n- hre. In quo illud ē aiad- uertēdū magis. nā si eo obiectioz- est quo magis a plurib⁹ quisq; ptēnit: cū reuerēdos facere neq- at: quos plurib⁹ ostēdat: despe- ctiozes poti⁹ improbos dignitas- facit. Veruz nō ipune. reddunt

derit ipm se- dentē in curi- li. i. in sede di- gnitatis iudi- ciaria. vides- igif qstuz de- decus digni- tates adijciāt- hoib⁹ malis. z manifestāt- eos eē ptēpti- biles a bonis. Atq p certe- indignitas . i. malicia eozū- min⁹ patebit- si null' hono- ribus iclare- scāt. i. splēde- ant. O boeti. nū . i. nūgd tu- potuisti tot pi- culis adduci . i. affligi vt cū- decorato. i. ta- li viro magi- stratus gere- res. cū i eo re- spiceres men- tem neqssimā- scurre z dela-

tozis. q. d. nō. nūgd possum⁹ iudicare dignos reuerētia ob- honozes. i. pp dignitates. qz iudicam⁹ idignos ipis hono- rib⁹. i. dignitatib⁹. q. d. nō. At si quē videres pditū sapia: s3- nō hret dignitatē. nūgd posses eū nō putare dignū reuerē- tia vt sapia q pdit⁹ ē. q. d. nō posses eū iudicare idignū sapi- entia z vtute sua: qz ppa dignitas iest vtuti. quā vt⁹ trāssū- dit i eos qb⁹ fuerit adijcta. z qz pplares honozes s3 face- re nequnt. liqr. i. manifestū ē. eos ppaz pulchritudinez di- gnitatē nō hre. C Nō ex lra pōt formari talis rō. Illd qd- adueniēs alicui nō pferit: z nō adueniēs nō aufert honozē- illd n- fac vt honorabilē: s3 dignitates n- pferūt honozē cui- adueniūt: nec tollūt si nō adueniūt. q. z. mior pbat. qz ho- noz seqt vtutē ex. 4. etbi. vñ viciosus nullo honoze dignū- reputam⁹ i qcūq; dignitate fuerit: s3 solū vtuosus. et si nō- sit i dignitate. cū igif dignitates tpales nō pferāt vtutē n- tollāt vicia māifestū ē q honorabilē nō faciūt. C Nō. ca- tulus erat vir sapiēs z vtuosus: q noniū sedētē i curruli ex- ai idignatiōe vocabat strumā: eo q viro tā malicioso col- lata fuit dignitas. Est aut struma pgeries hūoz in collo- sub hac aut silitudine ipm appellabat strumā: qz i pecto- re hūit pgeriē vicioz. C Nō q rex Theodozicus voluit- quēdā noie decoratū violēter intrudere i magratū vt vna- cū boetio repub. regeret: cui⁹ neqtiā boeti⁹ detestat⁹: recu- sauit sibi associari: pp qd boe. mult' iniurijs afflic⁹ fuit a- rege theodozico. C Nō q scurra s3 bugui. idē ē qd lecca- tor vel vaniloqu⁹. ppe aut dr q seqt curiā grā cibi. C Nō- q vt⁹ fac hoiez reuerēdū z nobilē: nō dignitas: qz dic sen. 4. 4. epla. Uirt⁹ nō accepit platonē nobilē z reuerēdū: sed- fecit. qz ē. n. generosus: vtuosus z dign⁹ nisi qui ad vtutes

est bñ dispositus. Nō fac hoiez nobilē atriū plenū famossā
imagib⁹ ⁊ nūmis: s; aius ⁊ vtus supra fortunā surgens.

C In q̄ illō ē. **D**ic p̄bia pbat sc̄da via q̄ dignitates nō fa-
ciūt hoiez nobilē ⁊ honorabilē: qz vicia iprobōz manife-
stāt. d. In q̄. i. q̄ dignitas aduēit mal. illō ē magl aiaduer-
tedū q̄ si aliqs eo ē abiectior. i. vilior. q̄. i. q̄ tomagl p̄tēnī
a p̄lib⁹: cū di-

gnitas neq̄at
facere impro-
bos reueren-
dos ipsos fac-
despectiores:
q̄s p̄lib⁹ ostē-
tat. v. p. s;.
B n̄ ē ipune. i.
dignitas n̄ fa-
cit B ipunita.
nāq; p̄ qz. im-
probi parē vi-
cē reddūt di-
gnitatib⁹: q̄s
ipi maculat
sua p̄tagi^{ne}. q.
d. sic dignitas
maculat ipro-
bos: qz eozū
maliciā mani-
festat. sic eō ip-
probi macu-
lant digni^{co}.
C Nō per di-
gnitates vicia
iprobōz ino-
tescūt: qz p̄n-
cipat⁹ vīz oñ
dit. cū igit vī-
ciū faciat ho-
minē p̄tēpti-

nāq; iprobi parē dignitatib⁹ vicē
q̄s sua p̄tagione p̄maculat. Atq;
vt agnoscas verā illam reueren-
tiaz per has ymbztales dignita-
tes n̄ posse p̄tigē: sic collige. Si
quis mltiplici cōsolatu fūctus in
barbaras nationes forte deuene-
rit: venerādū ne barbaris honoz
faciet. Atq; si hoc naturale mu-
nus dignitatib⁹ foret ab offō suo
quoquo gētū nullo mō cessarēt.
Sicut ignis vbiq; terraz nunq;
tñ calē desistit. S; qm̄ id eis n̄ p-
pera vis: s; hoīuz fallax annectit
opio: vanescit ilico cum ad eos
venerit q̄ dignitates eas n̄ eē esti-
māt. S; hoc apud exteras natio-
nes. Inter eos nō apd quos or-
te sunt: nō ppetuo pdurat. Atqui
p̄fectura magna oliz p̄tās: nūc ia-
ne nomē: ⁊ sēatorij cēsus grauis
sarcina. Sigs quōdā ppli curas-
set annonā magn⁹ habebat: nūc

bilē. t̄pal dignitas adueniēs iprobis facit eos despectio-
res. vñ Juuenalis poeta. Dē animi viciū tāto despecti⁹ in
se Crimē hz: quāto q̄ peccat maior habet. Et Sen. Loco
ignominie apud indignū est dignitas.

C Atq; vt agscas. **D**ic p̄bia pbat 3^a via q̄ dignitates n̄ fa-
ciūt fueredū: qz opione hoīuz vilescūt. q. n. dignitatib⁹ fū-
gunē q̄uis a suis honozent: tñ apd exneos hoies nō curā-
tur: vt ab illis q̄ sūt alteri⁹ dyocesio. vñ diē. Atq; p̄ certe.
vt agscas verā reuerētiā q̄ ē b̄tudo nō posse p̄tigere ali-
cui hoī p̄ has dignitates ymbztales. i. trāstozias ad mo-
dū ymbze sic collige. Sigs hō fūct⁹. i. vsus mltiplici cōsolat-
tu. i. dignitate. duenerit forte i barbaras nationes. i. exneas
gētes: faciet ne honoz cōsulat⁹ ipz venerādū barbari. q. d.
ñ. Atq; p̄ certe. si B. i. facer fueredū barbari foret. i. eēt nā-
le mun⁹ dignitatib⁹. nullo cessarēt ab offō suo. quoq; i. q̄
cūq; loco gētū. Sic ignis vbiq; terraz nunq; d̄sistit calē
i. creāt. s; qm̄ id. i. reueredū facer eis annectit fallax opio
hoīuz: ⁊ nō p̄pa vis. ilico. i. statiz vanescūt: cū ad eos vene-
rint q̄ nō estimāt eas eē dignitates: sic sūt nationes barbari-
ce. i. exnee. **C** Nō q̄ res nō destituit a sua p̄pa opōne. cūz
eni opō sit finis b̄ntis opationē. z. celi ⁊ mūdī. Res desti-
tuta a sua opōne destitueret a suo fine. ⁊ sic eēt frustra. Si
ḡ facere reueredū eēt nālis opō dignitatū. vbiq; gētū fa-
ceret hoiez reueredū: s; videm⁹ q̄ dignitates q̄ faciūt ali-
quē reueredū apd suos. apd exneos n̄ faciūt ipz reueredū.

C S; B apd exteras. **D**ic p̄bia pbat q̄ta via q̄ sumit ex
B q̄ dignitates tēpoz mutatiōe sordescunt. qd. n. magna
olim fuit dignitas moderno tpe p̄ nibilo reputat. vñ diē

Sed hoc qd dixi verū est apud exteras nationes. i. exneas.
sed iter eos apd q̄s dignitates orze sūt nō ppetuo durant.
Atq; p̄ certe. nā p̄fectura olim erat magna p̄tās apud ro-
manos: s; nūc ē iane nomē. ⁊ census. i. p̄ciositas senatorij:
nūc ē grauis sarcina: q̄ oli erat magna dignitas. ⁊ sigs quō-
dam curasset annonā ppli q̄ dicebat p̄fect⁹ anone. ille ma-

ea p̄fectura qd abiecti⁹. At eniz
pauloate diximus: qd nihil hz p̄-
prij decoris: opinioē vtētū: nunc
splēdorē accipit: nūc amittit. Si
igit reuerēdos facere nequeūt di-
gnitates: si vltro iprobōz cōtagi-
one sordescūt: si mutatiōe tēpoz
splēdere desinūt: si gētūz estima-
tione vilescunt: quid est qd in se
expetēde pulchritudis habeant:
nedum alijs prestent.

C Sequitur metrum quartuz ter-
tij libri.



Auis se tyrio superb⁹
ostro

Cōeret: ⁊ niueis lapill:
Inu^{illu} tamē oibus vigebat
Luxurie nero seuiantis.

Sed quondaz dabat improbus
verendis

Patribus indecores currules.
Quis illos igitur putet beatos:
Quos miseri tribuūt honozes:

ē qd hēant i se expetēde. i. desiderande plchritudis: nedū
alijs p̄stēt. q. d. nihil h̄nt i se pulchritudis. ⁊ iō nec eā alijs
p̄stāt p̄nt. **C** Nō q̄ p̄fectura quōdā erat magna dignitas
apud romanos: ⁊ d̄ ille p̄fect⁹ q̄ ceteris magistratib⁹ p̄re-
fuit: ⁊ oēs dignitates in ciuitate romana antecellebat: sed
postq; Juli⁹ cesar iperijū iuaserat talis dignitas ad ipato-
rē trāsserebat ⁊ diminuebat ei⁹ p̄tās: ita q̄ nomē illi⁹ di-
gnitatis māsīt sine re. **C** Item senatoria dignitas magna
fuit apud romanos: qz offm̄ senatorij p̄us fuit honestuz. s.
vtiliter cōsulere reip. s; postea p̄puli fuerūt senatores ad
seruiedū volūtati p̄ncipis in dānū reipublice.



C Metrū quartū tertij libri.
Auis se tyrio supbus ostro. **D**ic incipit q̄r-
tuz metrū hui⁹ tertij qd dicit metz valēticiū
ab inuētoze dactilicū a pede p̄d̄ante. tetra-
metz a numero pedū. In quo metro p̄bia cō-
firmat per exemplū q̄ dignitates nō faciūt vere reueren-
diz: ⁊ p̄ n̄s nō est b̄tudo q̄rēda in eis: qz dignitates ad-
ueniebāt Neroni⁹ pessim⁹ erat: ⁊ ab eo alijs p̄ferebant.
vñ diē i l̄ra. Quānis supb⁹ nero seuiēt luxurie. comeret. i.
ornaret se ostro tyrio. i. purpura ticta i sanguie tyri: ⁊ q̄uis
comeret se niueis lapillis. i. albis margaritis: tñ ipse vige-
bat oib⁹ inuisus. i. odiosus. Nā iprob⁹ nero dabat verendi-
dis p̄rib⁹. i. reuerēdis senatorib⁹ currules. i. tales dignita-
tes: p̄ q̄s sedebāt i currulib⁹ idcozes: qz ab idigno dabā-
tur. Quis igit putet. i. reputet illos honozes b̄tōs: q̄s mise-
ri. i. iprobi ⁊ viciosi tribuūt. q̄si diceret nullus. **C** Nō. diē
neronē seuiēt luxurie: qz ep̄o liconiēssis noie p̄cussus nar-

gnus habeba-
tur. nūc ea p̄-
fectura qd ē
abiecti⁹. q. d.
nihil. Ut eni
pauloante di-
xim⁹. Nihil
eniz hz p̄prij
dcoris: quod
opione vtētū
nūc acci-
pit splēdorēz
nūc amittit.
Et tūc epilo-
gat dices. Igi-
tur si dignita-
tes neq̄unt fa-
cere reueren-
dos: vt p̄z ex
p̄ma via. Si
sordescūt cō-
tagione. i. vi-
cio iprobōz.
vt p̄z ex sc̄da
via. si desinūt
splēdere mu-
tatiōe tēpoz
vt docet q̄ta
via. si vilescūt
estimatiōe gē-
tiuz: vt p̄z ex
tertia via: qd

rat. q̄ nero oīa theatra Italie ⁊ grecie plustrās assūpto va-
rio d̄core vestitus cytharistas tragidas ⁊ aurigas sepe supe-
rasse visus ē. tāt̄ libidinib⁹ exagitat⁹ vt nec a mīe nec a so-
rore abstinuisse videat̄ reuerētia p̄sanguitat̄. Virū ī vxo-
rē duxerat: ⁊ ipse a viro ī vxo-
rē recept⁹ ē: ⁊ fuit luxurie taz
effrenate vt r̄betib⁹ aureis piscaref̄ q̄ purpureis sunib⁹ e-
bebāt ⁊ lau-
bāt ea fr̄idis
⁊ calis vnguē-
tis q̄ nūq̄ mi-
nusq̄ mille ta-
lēt̄ p̄fec̄: ⁊ ni-
hilomin⁹ ipse
nero tā vicio-
sus dignitatē
ip̄ialē adept⁹
est: imo etiaz
alys dignita-
tes largit⁹ ē.

Prosa q̄nta
terty libri.



Nō vo-
regna)
hec ē
quita
prosa
hui⁹ tertij ī q̄
oñdit p̄bia q̄
regnū ⁊ regū
familiaritas nō
p̄ferat veraz
pōz quā p̄mit-
tūt: ⁊ pp̄ quaz
appetunt. Et
p̄ oñdit veraz
pōz nō eē ī re-
gnātib⁹. ⁊ q̄
nō ī regū fa-
miliarib⁹. ibi.

(Nam quid
ego.) Qd̄ aut̄ ī regnantib⁹ nō sit vera pō: ⁊ p̄ oīs nec bti-
tudo. p̄bat q̄ttuoz vus. P̄ia sumit̄ ex p̄uitate durationis
regnātū. ⁊ sumit̄ ex p̄uitate extēsiōis. ⁊ ex annexiōe tior-
ris. 4. ex defectu securitat̄. ⁊ ibi. (Qd̄ si hec.) ⁊ ibi. (Ex-
ptus sort̄) 4. ibi. (Atq̄ vellēt.) p̄ p̄pōit̄ itētū p̄ modū qō-
nis. d. An regna ⁊ regū familiaritas valēt efficere potētē. ⁊
p̄idet yronice. qd̄ nī. i. q̄re nō efficerēt potētē. q̄n̄ eoz feli-
citas. i. ptās p̄petuo pdurat. qd̄ sup. nūq̄ p̄igit. vñ subdit.
Atq̄ p̄ certe. vetustas plēa ē exēploz: ⁊ et̄ p̄is etas q̄ reges
mutauerit suā felicitatez calamitate. Et subdit. O p̄clara
pō loquēdo yronice: q̄ nec iuenit̄ sat̄ efficac̄ ad p̄uatiōez
sui. (Nō. nlla felicitas p̄petuo pdurat: saltē t̄pal. p̄ patu-
it̄ p̄ ex⁹ vetustat̄ posito d̄ Creso rege lidoz. p̄ et̄ p̄z exem-
plis eoz q̄ erāt t̄pe boety. sic de ip̄atorib⁹ rōanis q̄ crebro
circa t̄pa sua mutabāt. nūc bell: nūc isidys opp̄si v̄l alio⁹
obi. Et idē testat̄ Sanfred⁹ ī poetria. d. Hoc vnū p̄scit̄ po-
tes. q̄ nlla ptās ēē morosa p̄t. si vis ex⁹ p̄ozes. Respice for-
tunas. emicuit illa p̄oz. Florida p̄spitas. minos subuertit
(Qd̄ si hec regnoz ptās.) Dic oñdit q̄ ptās re. (at̄bas.
gia nī ē vā ptās: nec b̄tifica pp̄ p̄uitatē extēsiōis ei⁹. d. Qd̄ si
hec ptās regz ē auctor. i. cā b̄titudis. nōne si q̄ p̄te d̄fuerit
regia ptās. ip̄a minat̄ felicit̄ ⁊ ip̄ortet. i. iducat̄ mis̄iā. q. d.
sic. s̄ q̄uis hūana ip̄ia late tēdāt. tñ necē ē p̄les gētes reli-
qui: q̄b⁹ q̄sq̄ regū nō ip̄et. nō. n. p̄t eē q̄ vn⁹ oib⁹ ip̄et: q̄ vo-
p̄te d̄finit̄ ptās faciēs btōs. hac p̄te subitrat̄ ip̄ō q̄ fac̄ mise-
ros. Hoc ḡmō necē ē ī regib⁹ eē maiorē portione m̄is̄ie q̄

Prosa q̄nta tertij libri.
A Nō regna regūq̄ fa-
miliaritas effice potē-
tez valēt. Quid ni: q̄n̄
eoz felicitas p̄petuo p̄-
durat. Atq̄ plena ē exēploz vetu-
stas. plena et̄ p̄sens etas q̄ reges
felicitatē calamitate mutauerint.
O p̄clara potentia q̄ nec ad p̄ser-
uationē qd̄ sui satis efficac̄ iue-
nit̄. Qd̄ si hec regnoz ptās b̄titudi-
nis auctor ē: Nōne si q̄ p̄te d̄-
fuerit: felicitatē minuat: mis̄eriaz
ip̄ortet. S̄ q̄uis late hūana ten-
dant̄ ip̄ia: p̄les necē ē gētes relin-
qui q̄b⁹ regū q̄sq̄ nō ip̄et. Qua
Nō p̄te btōs faciēs d̄finit̄ ptās:
hac ip̄otētia subintrat̄ q̄ mis̄eros
facit. hoc igit̄ mō maiorē regib⁹
inesse necesse ē mis̄erie portioez.
Exptus sortis sue piculū tyrān⁹
regni met⁹: p̄dētis supra verticē
gladij terrore silauit. Que est igit̄
tur hec ptās q̄ sollicitudinū mor-
sus expellere: q̄ formidinū acule-

felicitatis cū ī maiori pte sint ipotentes. (Nō. si ptās
regia effice b̄tū. vbi ḡ ē defect⁹ ptāt̄ regie: ibi erit defect⁹
b̄titudis. cū igit̄ p̄les sint gētes sup̄ q̄s nō ē ptās vni⁹ regl
q̄ q̄ subiacēt sue ptāt̄i seq̄ q̄ rex ī maiori pte erit mis̄er⁹
nō b̄tū. igit̄ ī ptāte regia nō p̄sistit vera beatitudo.

(Expt⁹ sortis.) Dic oñdit q̄ ī regnātibus nō sit vā ptās
pp̄ annexiōez
tior̄ p̄ ex⁹ oī-
cēs. Quidā ty-
rān⁹. s. diony-
sius expt⁹ sue
sortis. i. fortu-
ne. q̄tū eēt an-
xia picl̄z me-
tus. i. timoris
sui. ip̄e silauit
.i. silitudie d̄-
mōstrauit ter-
rore gladij su-
pra v̄ticē pen-
dētis. Que est
igit̄ hec ptās:
q̄ negt̄ expel-
lere mortis. i.
corrosiōes sol-
licitudinū. n̄
p̄t vitare acu-
leos. i. stimu-
los formidi-
m̄. i. timor̄. q. d.
exit. i. p̄ua ē ta-
lis potestas.
(Nō q̄ dion-
ysius fuit q̄
dā rex: q̄ cū ī-
greret̄ a qdā
suo familiarī:
q̄re sp̄ trista-
ret̄: cuz tñ sp̄
h̄ret̄ btāz vī-
tā. iste dionysī⁹ volēs sibi d̄signare cāz su⁹ tristit̄ iussit̄ euz
pōi iter epulas lautas: ⁊ sibi supra v̄ticē iussit̄ suspēdi gladi-
uz acurū tenui filo. Iste visio gladio p̄terit⁹ epulari nec le-
tari potuit. Lūi dixit dionysī⁹. talis enī est vīta mea quā tu
beatā putabas. sp̄. n. mortē mibi iminētē p̄uideo. Cōsidera
ḡ quō felix eē potuerit qui timere nō d̄finit̄.
(Atq̄ vellēt ip̄i.) p̄ p̄bia oñdit idē 4. rōne q̄ sūit̄ ex d̄fcaū
securitat̄. d. Atq̄ p̄ certe. ip̄i reges vellēt vixisse securi sed
neq̄unt. i. n̄ p̄nt. d̄hic. i. ex q̄ se⁹ q̄ securi eē n̄ p̄nt. quō glīant̄
de sua ptāte qd̄ nī ē faciēdū: qd̄ p̄bat. d. An. i. nūqd̄ tu potē-
tez cēsēs. i. iudicas illū quē videas efficere. i. p̄ficere velle
qd̄ nō p̄t. q. d. nō ē potēs. An. i. nūqd̄ illū cēsēs potētē: q̄ am-
bit. i. circūdat lat⁹ suū satellite. i. mltitudie. q̄ p̄s metuit il-
los q̄s ip̄se terret: q̄ vt videat̄ potēs sit⁹. i. locat⁹ ē ī manu
seruētū. q. d. n̄ ē potēs. (Nō ex l̄ra p̄t formari tal̄ rō. illō
qd̄ nō fac̄ boiez secuz: p̄ n̄ fac̄ v̄e b̄tū: s̄ pō t̄palis ē b̄s. igit̄
tur r̄c. Nōa est nota: qz q̄to maior pō tanto mior securitas.
(Nō reges securi eē n̄ p̄nt: qz icōmoditates iminētes nō
p̄nt nō formidare. Narrat. n. valeri⁹ de dionysio supradī-
cto: q̄ ī tātū timuit tōsores barbax q̄ filias suas docuit
detōdere barbax. ip̄is aut̄ senescētib⁹ p̄cepit vt barbā ⁊ ca-
pillos sibi aburerēt: ⁊ lectū cubicularē ī lata fossa fecit: ī
quē se ligneo pōte recepit. qz satellites ⁊ barbaros timuit.
(Nā qd̄ ego de regū.) Dic p̄bia oñdit q̄ ī familiarib⁹ nī
p̄sistit vā pō. excludit qdā obiectiōez ibi. An p̄sidio. p̄bat
ergo q̄ familiaritas regū nō facit eē vere potētē. cum b̄s

pp̄ annexiōez
tior̄ p̄ ex⁹ oī-
cēs. Quidā ty-
rān⁹. s. diony-
sius expt⁹ sue
sortis. i. fortu-
ne. q̄tū eēt an-
xia picl̄z me-
tus. i. timoris
sui. ip̄e silauit
.i. silitudie d̄-
mōstrauit ter-
rore gladij su-
pra v̄ticē pen-
dētis. Que est
igit̄ hec ptās:
q̄ negt̄ expel-
lere mortis. i.
corrosiōes sol-
licitudinū. n̄
p̄t vitare acu-
leos. i. stimu-
los formidi-
m̄. i. timor̄. q. d.
exit. i. p̄ua ē ta-
lis potestas.
(Nō q̄ dion-
ysius fuit q̄
dā rex: q̄ cū ī-
greret̄ a qdā
suo familiarī:
q̄re sp̄ trista-
ret̄: cuz tñ sp̄
h̄ret̄ btāz vī-

familiaritas nō possit retineri ad nutū: et ipsa retēta frequēter vergit in nocumētū. dicitur g. Nā qd ego dixerā. i. dicā. de familiarib⁹ regū: cū ipsa regna demārare eē tāte ibecillitas q̄s. i. familiares regū regia ptās icolumis. i. sana sepe p̄sternit: et ipsa regia ptās lapsa ē. p̄sternit ipos: quō at regia ptās icolumis d̄struat suos familiares. docet p̄ exē. d. nero coegit Seneca familiarē suū p̄ceptorē. i. magistrum ad arbitrium eligēde mortis. Antoni⁹ ipator obiect gladys militū papinianū suū familiarē diu potentes inter aulicos Arg p̄ certe. vterq; seneca et papinianus voluerūt renūciare sue potē. pp̄ crudelitē p̄cipum. voluerūt enī se subtrahere ab eis: q̄z duoz seneca conat⁹ ē opes suas tradere nerōi vt ipm placaret: et voluit se p̄ferre i. i. vitā solitariā: s; dū ipsa moles. i. magnitudo p̄oe. trahit ipos ruituros. i. casuros. neuter effecit qd voluit. q̄ ē ḡ ista p̄o cūz h̄ntes ptimescūt: quā tu h̄re velis nō sis tut⁹: et cū deponere cupias vitare nō possis: vt patuit d̄ seneca et papiniano. C̄ Nō nero fingebat se maḡz suū seneca tiere postq̄ ipator scūs ē sic i. pueritia. Uñ mādauit sibi vt gen⁹ mortl̄ eligeret: qz viuere nō posset. Seneca cibo et potu satiat⁹ fec̄ apire venā et bibēs de annulo venenoso iterūt. Antig. n. potētes et nobiles sub gēma anuli venenuz portabāt: vt sigd aduersi eis p̄rigisset ad mortē p̄fugerēt. C̄ Itē Antoni⁹ exn̄s ipator i. suos tyrānicauit: q papinianū suū familiarē diu iter aulicos potētē gladys militū occidi fecit: ex qb⁹ p̄z quō regia ptās icolumis sepe suos familiares p̄sternit. Quō at regia ptās lapsa p̄sternat suos familiares ex B p̄z. cū. n. familiares imitantē regiā ptātē necesse ē vt ipsa deficiēte etiā ipsi familiares deficiant.

vitare nō possis. An p̄sidio sunt amici quos nō vtus s; fortia cōciliat: s; quē felicitas amicū fecit ifortuniū faciet inimicū. Que vero pestis efficacior ad nocēdū q̄ familiaris inimicus.

vitare nō possis. An p̄sidio sunt amici quos nō vtus s; fortia cōciliat: s; quē felicitas amicū fecit ifortuniū faciet inimicū. Que vero pestis efficacior ad nocēdū q̄ familiaris inimicus.

Metrum quintus tertij libri.

Si se volet eē potētē: Aios dōet ille feroces: Nec victa libidie colla Fedis submittat habēis.

Etenī licet idica longe Tellus tua iura tremiscat. Et seruiat vltima tile.

Metrum quintus tertij libri. Si se volet eē potētē: Aios dōet ille feroces: Nec victa libidie colla Fedis submittat habēis. Etenī licet idica longe Tellus tua iura tremiscat. Et seruiat vltima tile. b⁹: lz. n. tellus idica. i. terra idie tremiscat tua iura lōge. i. lz ptās tua extēdat se ad idā: et lz tibi seruiat vltia tile: q̄ ē i. sula vltra Britaniā vbi sol fac̄ solsticiū estiuū: et vltra non p̄gredit: tñ n̄ posse pellere atras curas. i. obscuras sollicitudines et fugare misas q̄relas pueniētes ex aduersitate fortūe nlla ē p̄o. C̄ Nō q̄ ve potēs ē q̄ sensualitatē subyc̄ rōi. vñ sen. Si vis oia tibi subycere: subyc̄ te rōni. mltos enī reyeri si rō te reyerit. Et Ap. 4. ethi. Quēadmodū puerū oz viuere s; p̄cepta pedagogi: ita oz p̄cupiscibile p̄sonā rōni. Itē sen. Magnū ipius regit q̄ sibypsi d̄nat. Fortior ē q̄ cupiditatē vincit: q̄ q̄ hostē subycit. Est. n. difficilimū vicere seipsuz. Et Salomon. Fortior est expugnator ai expugnatore vrbū. C̄ Prosa sexta libri tertij.

An p̄sidio sūt. Dic p̄bia excludit obiectiōnē. Possēt. n. aliq̄ ore q̄ hō pōt p̄seruari in sua p̄o p̄ amicos. vñ q̄ aliq̄ p̄dūt ptātē ē pp̄ defectū amicorū. B̄ excludit p̄bia. d. q̄ B̄ nō pōt eē vey de amicis q̄ fortuna p̄ciliant. de amicis autē q̄ de vtute p̄ciliant: nō ē h̄ loquēdū: cū nō p̄putent iter bona fortūe de qb⁹ h̄ loq̄. vñ dicit in lra. An p̄sidio. i. auxilio. sūt amici q̄s nō vt⁹ s; fortia p̄ciliat. q. d. nō. B̄ p̄bat p̄ locū ab oppositū sic. Quē felicitas. i. fortia fecit amicū. illū ifortuniū faciet inimicū. q̄ vo pestl̄ ē efficacior ad nocēdū q̄ familiarl̄ inimic⁹. q. d. nulla. qz inimicitia illi cauere n̄ possim⁹: cū ei p̄stēt secreta n̄ra pp̄ familiaritatē. C̄ Nō d̄ amici sophisticis loquit̄ Sen. 9. epla. Qui vtilitatē cā assūpt⁹ fuerit tādū placebit q̄ diu vtil fuerit. Amicorū turba floretes circūsedit: s; circa euersos solitudo ē. vñ poeta. Nā p̄cio q̄sit⁹ amor cū munere cedit. In q̄tū durat largitio durat amic⁹. Alter poeta. Dū fortuna tonat: fugiētes terret amicos. Nā q̄s amet q̄s nō vā p̄cella docet. Et alter poeta. Dū cephyr⁹ flabat mlti comitabar amici. Ast ois aglo turbie flate fugat. Et Orati⁹. Dozrea formice nunq̄ ad ignia tēdūt. Nulls ad amissas ibit amic⁹ opes. Qd at familiarl̄ inimic⁹ mltū noceat. dicit poeta. P̄s nocet vt nostl̄ ad sūcta domestic⁹ hostis. Et res ipsa docet q̄r ipse nocet.



Metrum quintus libri tertij. Si se volet eē potētē. Dic incipit metrum 5^m buius tertij: qd d̄ pamatiū ab inuētoze. ana pesticū a pede p̄dante. catalecticum: qz vna syllaba deficit ad metri p̄fectionē: in quo metro p̄bia oñdit quō vā pō sit acgrēda. d. q̄ vā pō p̄stitit in repmēdo viciōsos motus vt p̄cupias i. ordinatas: qz sine B̄ nullus ē ve potēs q̄: tūcūq; d̄net. dicit g. Ille q̄ volet se eē potētē. domēt aios feroces idest crudelē: qz crudelitate hō assilat feris. nec submittat colla victa libidine. i. p̄cupia. fedis habēis. i. viciōsis motib⁹: lz. n. tellus idica. i. terra idie tremiscat tua iura lōge. i. lz ptās tua extēdat se ad idā: et lz tibi seruiat vltia tile: q̄ ē i. sula vltra Britaniā vbi sol fac̄ solsticiū estiuū: et vltra non p̄gredit: tñ n̄ posse pellere atras curas. i. obscuras sollicitudines et fugare misas q̄relas pueniētes ex aduersitate fortūe nlla ē p̄o. C̄ Nō q̄ ve potēs ē q̄ sensualitatē subyc̄ rōi. vñ sen. Si vis oia tibi subycere: subyc̄ te rōni. mltos enī reyeri si rō te reyerit. Et Ap. 4. ethi. Quēadmodū puerū oz viuere s; p̄cepta pedagogi: ita oz p̄cupiscibile p̄sonā rōni. Itē sen. Magnū ipius regit q̄ sibypsi d̄nat. Fortior ē q̄ cupiditatē vincit: q̄ q̄ hostē subycit. Est. n. difficilimū vicere seipsuz. Et Salomon. Fortior est expugnator ai expugnatore vrbū. C̄ Prosa sexta libri tertij.

Tamen atras pellere curas Miserasq; fugare querelas Nō posse: potentia nō est.

Prosa sexta tertij libri.

Loria vō q̄ fallax sepe q̄ turpis est. Uñ nō iniuria tragic⁹ exclamat. O glia glia in millibus mortaliū nihil aliud scā nisi aurūz inflatio magna. P̄les. n. magnū sepe nomē falsis vulgi opionib⁹ abstulerūt: quo qd turpi⁹ excogitari p̄t nā q̄ falso p̄dicant: suis ipi necē ē laudib⁹ ernbescāt. q̄

Loria vō q̄ fallax sepe q̄ turpis est. Uñ nō iniuria tragic⁹ exclamat. O glia glia in millibus mortaliū nihil aliud scā nisi aurūz inflatio magna. P̄les. n. magnū sepe nomē falsis vulgi opionib⁹ abstulerūt: quo qd turpi⁹ excogitari p̄t nā q̄ falso p̄dicant: suis ipi necē ē laudib⁹ ernbescāt. q̄

Loria vō q̄ fallax. Ista ē 6^a p̄sa b⁹ tertij in q̄ p̄bia oñdit q̄ glia mudana nō spectat ad verā britudiez: nec fac̄ ve b̄tm̄. Et p̄oñdit B̄ de glia p̄p̄vtutl̄. z. de glia q̄ p̄ueit ex nobili⁹ sāguis. ibi. (Iā vō.) p̄oñdit itētū de glia q̄ p̄uenit ex laude false vtutl̄. z. de illa glia q̄ ex verl̄ meritl̄ p̄cedit. ibi. (Que si ēt.) p̄rio oñdit talē rōnē. Illd̄ qd ē fallax nō spectat ad britudiez: nec fac̄ b̄tm̄: s; glia false acq̄sita ē fallax. igr̄ zc. Uñ dicit lra. Glia vō q̄ fallax ē et q̄ turpis sup. satis p̄z. q̄ aut sit fallax p̄bat auctē cuiusdā poete q̄ tragedias p̄posuit. d. Uñ tragic⁹ qdā exclamat et p̄oit auctē ei i greco: qd tñ sonat i latino. O glia glia i milib⁹ mortaliū nihil aliud scā es q̄ magna aurūz inflatio: qd manifestat. d. P̄lures. n. magnū nomē. i. gliaz abstulerūt. i. false receperunt. falsis opionib⁹ vulgi. Et oñdit q̄ h̄s glia sit turpis. d. Quo. i. iam d̄ctō. i. h̄re gliaz falsis opionib⁹. Quid turpi⁹ excogitari p̄t. q. d. nihil. Nā q̄ falso p̄dicant. i. landant: necē ē vt ipsi ernbescāt suis laudib⁹. C̄ Nō q̄ fm tullii glia ē frequēs fama cū laude. Et ē duplex: vana et va. vana glia ē q̄ nullo p̄ficiēte p̄cedit i esse. Vera ē q̄ nullo p̄ficiēte nō p̄cedit i esse. Fama at est cognitio alicui⁹: nō solū in p̄p̄quo s; etiā in remoto. C̄ Nō q̄ fama iducit gliam falsaz. glia falsa ernbescētia. Nā ernbescētia est crimē igliatiōis causatū ex aliquo turpi p̄petrato. Cū aut aliquis se cognoscat false acq̄sisse gliaz: tūc B̄ timet manifestari: ex cui⁹ manifestatione icidit ingloriationē et verecūdiā.

Que si ēt meritl̄ q̄siste. Dic p̄bia p̄bat q̄ glia meritib⁹

Que si ēt meritl̄ q̄siste. Dic p̄bia p̄bat q̄ glia meritib⁹

Que si ēt meritl̄ q̄siste. Dic p̄bia p̄bat q̄ glia meritib⁹

repmēdo viciōsos motus vt p̄cupias i. ordinatas: qz sine B̄ nullus ē ve potēs q̄: tūcūq; d̄net. dicit g. Ille q̄ volet se eē potētē. domēt aios feroces idest crudelē: qz crudelitate hō assilat feris. nec submittat colla victa libidine. i. p̄cupia. fedis habēis. i. viciōsis motib⁹

acquisita nō spectat ad bñtudine intēdēs talē rōnē. Illō nō spectat ad bñtudine de quo nulla est cura sapiētis; s; de glia etiā meritis acq̄sita nulla ē cura sapiētis. q̄ rē. maior ē nora. Nā sapiens maxime curat bñtudine cū sit maxime felix. to. ethi. minozē ponit in lra. d. Que. s. laudes spectantes ad gliaz; s; sint p̄quesite meritis. qd tñ adiecerit p̄scie sapiētis; q̄ bo-

nuz suū meti- tur nō rumo- re pplari: sed veritate p̄sci- entie. q̄ si di- eat nihil. Se- cūdo probat idē per locuz ab oppositis dicens. Qd si pulchz est p pagasse nom. q̄ misēz ē noⁿ nō ppagasse: sed cū pro ma- gna parte ter- raruz necesse sit nomē non esse ppagatū necesse est p maiori parte miseruz esse: diē ergo. Qd si b̄ ipsuz pul- chzū videt. s. ppagasse. i. di- uulgasse. no- men. i. gloriā. p̄ns est vt iu- dicef̄ fedum

si etiāz meritis p̄q̄site sint. qd tñ sapiētis adiecerit p̄scie: q̄ bonuz suū nō populari rumore: s; p̄scie veritate metif. Qd si b̄ ipm̄ p̄pa- gasse nomē: pulchz videtur: p̄se- quēs ē vt fedū n̄ extēdisse iudice- tur. S; cū vti pauloāte differut: p̄les gētes necē sit eē: ad q̄s vni⁹ fama hoīs neq̄at puenire: sit vt quē tu estimas eē gloriofus: eē p̄ maxima parte terraz videat̄ iglo- rius. Inter hec nō pplarē grāz: nec p̄memoratiōe qdē dignā pu- to: q̄ nec iudicio nō puenit: nec vnq̄z firma pdurat. Jā nō q̄ sit iane: q̄ futile nobilitatis nomen: q̄s nō videat: q̄ si ad claritudinē referē: aliena ē. Videt̄ nāq; eē no- bilitas qdā d̄ meritis veniēs laus parētū. Qd si claritudinez p̄dica- tio facit: illi sint clari necē ē q̄ p̄di- cant. Quare splēdidū te si tuā nō hēs: aliena claritudo non efficit.

nō extēdisse nomē: s; sicut pauloāte differui. necesse sit eē plures gētes: ad q̄s fama vni⁹ hoīs nequeat puenire. sit. i. p̄tingit: vt p̄ maxima pte terrarū ille videat̄ inglori⁹. quē tu estimas gloriofus. Et qz aliq̄s diceret. sufficit ad bñtudine q̄ hō sit gloriofus in pplo suo habēdo fauorē ppli. Diē p̄bia inter hec bona q̄ sūt in opatiōe vtuosa nō puto grāz popu- larē dignā cōmemoratiōe: q̄ nec iudicio recte rōnis pue- nit. nec vnq̄z firma pdurat. C̄ Nō q̄ sapiētis nō ē cura de glia: qz dicit Macrobi⁹. Sapiēs fructū in p̄scia ponit stul- tus aut in glā. Et Gene. Lōsciamq; poti⁹ q̄ famā attēde. sed pleriq; famā. pauci p̄sciaz verent̄. C̄ Nō q̄ fama po- pularis nō puenit ex recto iudicio rōnis. plus. n. pplis seq- tur iclinationē sensus q̄ iudiciū rōnis. Nec etiā fama eo- rum p̄petue durat: qz fm̄ diuersas passiōes vulgi variat̄ fama ppli. Vñ vulgares iudicat̄ fm̄ p̄cupiscētiā: nō s; rei veritatē. Pro tāto siles sūt auib⁹ q̄rū intuitū nox illumi- nat: z dies cecat. ex quarto huius. p̄sa quarta.

C̄ Jam vō q̄ sit inane q̄ futile.) Dic p̄bat q̄ glia pueni- ens ex nobilitate sanguis. etiā nō spectat ad verā bñtudi- nem. Et p̄mo ostēdit vanitatē hō glie. z^o ostēdit qd boni sit in nobilitate. ibi. (Qd si qd.) dicit p̄mo. Jā vero q̄s nō vi- deat q̄ inane. q̄ futile. i. labile sit nomen nobilitatis. q. d. manifestū est. q. s. nobilitas. si referē ad claritatē. i. ad glo- riā aliena ē ab illis q̄ se nobiles eē gliaz: qd p̄bat p̄ diffō- nez nobilitatis dicens. Nāq; nobilitas videt̄ eē qdā laus veniēs de meritis parentum: q̄ si predicatio. i. laus facit claritudinē: necesse est vt illi sint clari: qui p̄dicant. i. lau- danf̄. hō aut sūt parētes nō tu: q̄re si nō hēs tuā claritatē q̄ ex laude tua pueniat. aliena claritudo nō efficit te splē- didū. i. gloriofus. C̄ Notādū q̄ nobilitas sanguis ē inane z

futile nomē: qz nihil v̄ nobilitat hoiez nisi v̄tus. vñ Ala- nus in lib. de plāctu nāe. Quid tibi nobilitas: qd clarū no- men auoz: Si seruus vicys fact⁹ es ipse tuus. Jtē nobilis est eni si quis virtute refulget. Degener est solus cui mala vita placet. Et paup̄ hēricus. Nō p̄signe gen⁹: nō claz no- men auoz: Sed p̄bitas vera nobilitate viget. Et Gene.

Qd si qd est in nobilitate bonū: id eē arbitroz solū: vt iposita nobili- bus necessitudo videat̄ ne a ma- ioruz virtute degenerēt.

C̄ Metrū sextū libri tertij.



Mone humanuz genus in terris Simili surgit ab ortu. Unus. n. rex pater est.

Unus qui cuncta ministrat. Ille dedit p̄bebo radios. Dedit z cornua lune. Ille homines etiāz terris Dedit: z sydera celo. Hic clausit membrīs animos Celsa sede petitos. Hortales igitur cunctos Edit nobile germen. Quid genus z pauos strepitis: Si primordia vestra Auctozēq; deū spectes: Nullus degener extat: Nulli vicijz peiora fouens.

q̄ gloriādū nō est de nobilitate: qz dicit sen. Si pulcher ē lauda nām: si nobilis lauda parētes: si v̄tuosus z sapiens lauda teip̄suz: si diues lauda fortunā: si potēs expecta pati- lisper z nihil eris. C̄ Notādū s; tulliiū optima hereditas a patrib⁹ tradit̄ liberis. oī patrimonio p̄stantior. s. gloria v̄tutū z decor rez gestaz.

C̄ Metrū sextū tertij libri.



Mone humanū gen⁹.) Istud est sextū metz huius tertij qd dicit̄ alemanicū ab innētoze. dactilicū a pede p̄dñante. trimetz a nume- ro pedū. ypcatalecticuz: qz vna syllaba supa- būdat. In q̄ metro p̄bia p̄bat oēs hoies esse nobiles p̄ter viciosos. d. Qē gen⁹ hoiez in ter-

ris cuiuscūq; sit p̄ditiōis surgit ab ortu sili: qz s; aiām oēs sūt ab vno creatore. vn⁹. n. ē p̄ rez. i. vn⁹ creator sup. nobi- lis q̄ cūcta ministrat sup. gubernādo. ille vn⁹ p̄ dedit phe- bo radios suos: dedit lune cornua: dedit hoies terris. i. hī- tare i terris. dedit celo sydera pp̄ ornatū ei⁹. Dic p̄ clau- sit aios membrīs sup. corp̄is aios inq̄ petitos. i. acceptos celsa sede. i. in celo. Jgī nobile germen. i. nobile p̄n^m. edit. i. p̄ducit. cūctos mortales. i. hoies. O hoies qd. i. ad qd stre- pitis. i. cū strepitu iactatis. gen⁹ vestrū z pauos v̄ros. s. n. tu spectes. i. p̄sideres auctozē deū z p̄mordia v̄ra nlla ex- tat. i. ē degener. i. iḡbilis. nisi fouens. i. opans peiora vicys suis deserat p̄puz ortū. i. deū a q̄ p̄cessit. C̄ Nō q̄ oēs ho- mies ex ea pte q̄ sūt hoies sūt eque nobiles. cū enī nobili- tas sit qdā excellētia p̄tracta ab origie. nobilitas hoīs p̄ci- pue oz attendi ex ea parte qua est hō. s. ex parte aie. Lum- igī in oibus hoibus sit eadē origo aie: qz omnes aie sunt a deo: omnes hoies sunt eque nobiles. Solū autē illi sunt

Nemo ē me- lioz altero ni- si qui rectius igeniū hz alte- ro: z ad bōas artes aptius. C̄ Qd si quid est rē.) Dic ostēdit cuius- modi bonuz sit in nobilita- te. d. Siquid bonū est i no- bilitate. illud soluz eē arbi- troz: vt nobi- lius videat̄ i- posita necitu- do ne a v̄tute maioz. i. p̄ge- nitoz degener- rent sup. per- mores vicio- sos. meli⁹ est enī a patre ig- bili descēde- re z mozige- ratū esse: q̄ a nobili z p̄ vi- cia degnāre. C̄ Notādūz

ignobiles. q̄ degnant a sua origie: aia aut a sua origie pdu-
cta e a deo: et est filius deo. id illi soli a nobilitate degnant: q̄
viciofis morib⁹ similitudinē dei deturpat. quā ex origie h̄e
runt. ¶ Nō. dicit aios celsa sede petitos: hic loq̄ more
platonico: q̄ voluit oēs aias fil eē creatas in celo: et postea
mitterent in corpa: q̄ nō ē verū. s̄z aie creant in corpi⁹.

ḡ loq̄ more
platonico q̄
deus aias re-
ceptas i celo
clausit mem-
bris corpore/
is. et de h̄ ma-
gis videbitur
nono metro
huius terty.
¶ Nō q̄ oī-
um hoīum ē
vna origo: qz
a deo sūt cre-
ati: quē patrē
oēs vocam⁹.
et oēs aie sunt
adeo. ḡ nlls ē
nobilitor alio
s̄z creatioēs.
s̄z s̄z igeni⁹
bene: qz soli il-
li sūt ignobi-

les q̄ degenerāt suā genealogiā cū discēdūt a virtutibus
et adherent vitio. ¶ Prosa septima terty libri.

Uid at rē. ¶ Ista ē p̄sa septima hui⁹ terty: i q̄
ph̄ia ostēdit britudinē nō eē in voluptate. Et
p̄ oīdit h̄ de voluptate gnālī. 2º de q̄dā vo-
luptate spālī. 2º ibi. (Honestissima q̄dē.) p̄m
pbat duplī s̄z q̄ pōit duas rōes. 2º ibi. (Que
si btōs.) p̄mo intēdit talē rōnē. In illis nō p̄sistit britu-
do ad q̄ sequunt̄ multe incōmoditates: s̄z ad voluptates
sequunt̄ mltre incōmoditates: sic declarat i l̄ra et diē. Quid
loquar de voluptatib⁹ corpis. i. dalectatiōib⁹ corpali⁹:
q̄rū appetētia. i. cupiditas plena ē anxietatī: qz hō anxiat̄
cū caret eo q̄d cupit. satietas vō. i. plēitudo voluptatū ple-
na ē p̄nie. i. pene. cū igit̄ voluptatib⁹ sit iuncta anxietas et
penitētia: i. eis nō p̄sistit britudo. et addit q̄tos morbos il-
le voluptates et q̄ itolerabiles dolores solēt referre corpi-
bus fructū eis: quasi quēdā fructū negrie. sup. satis p̄z: q̄
rū voluptatū mot⁹. i. affect⁹. qd hēat incunditatis. i. volu-
ptatis ignoro. q̄s q̄ at volet reminisci suaz libidinū. i. vo-
luptatū. ipe itelliget. i. cognoscet. exit⁹. i. fines voluptatū
eē tristes. ¶ Nō q̄ duplex ē voluptas. s̄ intellectual et cor-
poralis. p̄ma ē p̄sequēda. s̄ intellectualis: qz p̄sistit in specu-
latiōe aiaz brificās. Scōda ē fugiēda: qz p̄sistit in delectati-
one sensuali corpi⁹ mortificās. vñ sen. s̄z. epla dicit. Volu-
ptates p̄cipue extirpa q̄ latronū more nos amplectunt̄ vt
strāgulēt. et Tullī⁹. Voluptas ipedit oē p̄siliū. atqz vt sic
dicā: oculos p̄stringit mētū: et inimica est rōni. nullū vult
cū v̄tute h̄re cōmerciū. ¶ Nō q̄ voluptas plena ē p̄nia
Narrat. n. valeri⁹. q̄ cū Demostenes ph̄s q̄reret amorem
Thaydis meretricis vt p̄sensuz ferret ei cētū talēta petē-
tis: demostenes aspiciēs in celū r̄ndit. Pro tanto p̄cio nō
emā tātū p̄nie. sciebat. n. q̄ voluptatē itepabilr seq̄ p̄nia.
¶ Nō q̄ voluptates multos morbos afferūt: qz diē sen. i.
q̄dā epla. Multos morbos mltā fercula fecerūt Et vult
Aq. in ethic. q̄ laborātes i passiōib⁹ venerl et crapule ma-
xie trāsmutant̄ s̄z corpi⁹. crapula. n. p̄les occidit q̄z gladi⁹.
¶ Que si btōs. ¶ Dic ph̄ia pbat p̄clonē p̄us positā alio mō

Proprius deserat ortum.

¶ Prosa septima terty libri.



Uid at de corpis vo-
luptatib⁹ loq̄r: q̄z ap-
petētia q̄dē plena ē an-
xietatis: satietas vero
p̄nie. Quātos ille morbos: q̄z i-
tolerabiles dolores q̄si quēdā
fructū negrie fructū solēt referre
corpib⁹: q̄z mot⁹ qd hēat incūdi-
tatis igro. Tristes vō eē volu-
ptatū exit⁹: q̄s q̄s reminisci libidinū
suaz volet itelliget. Que si btōs
explicare p̄nt: nihil cāe ē qn pecu-
des quoqz btē eē dicant: q̄z oīs
ad explēdā corpale lacunā festiat

deducēdo ad icōueniēs. Et ē rō ista. Si in voluptatib⁹ p̄s-
steret britudo: seq̄ret q̄ pecudes eēnt btē: qd est falsuz. pe-
cudes. n. laborāt ad explēdā corpis voluptatē. vnde dicit.
Que voluptates si p̄nt explicare btōs. nihil cause ē. i. nihil
ipedit. qn pecudes dicant̄ eē btē: q̄rū oīs intētio festinat
ad explēdā corpale lacunā. i. iglunūē vētrio. ¶ Notādus

itētio. Honestissima q̄dē cōiugis
liberozūqz foret incūditas: sed ni-
mis e nā dictuz ē: nescio quē fili-
os inuenisse tortores: quoz q̄ sit
mordax q̄cūqz cōditio. neqz alias
exptuz te: neqz nūc anxii necesse
ē admonere. In quo Euripidis
mei sniaz p̄bo: qui carētē liberis
infortunio dixit esse felicem.

¶ Adetrū septimū terty libri.



Habet h̄ voluptas oīs.
Stimulis agit fruētes
Apiūqz par volātum:
Tibi grata mella fudit
Fugit: et nimis tenaci
Ferit icta corda morfu.

porales voluptates q̄ p̄ristāt itellectū. Et subdit. Conat⁹
voluptatū gnāt carnalē amorē. Dic gnāt auaritiā. bec ge-
nerat desiderū dinitiaz: q̄ generāt inuerecūdiā. inuerecū-
dia p̄sumptionē: p̄sūptio ifidelitarē: infidelitas latrociniū
p̄pter que mala vitanda est voluptas.

¶ Honestissima q̄dē rē. ¶ Dic ph̄ia oīdit q̄ britudo nō cō-
sistit i q̄dā spālī voluptate. s̄ i matrimonio: q̄ licita ē pp gnā-
tionē plis: itēdēs talē rōnē. In illa voluptate nō p̄sistit fe-
licitas q̄ h̄z anxietatez sibi annexā: s̄ voluptas matrimony
ē h̄z sicut tāgit in l̄ra. vñ diē. Incūditas iugis et liberozū
foret honestissima: s̄z nimis ē ex nāz dictū: qz nā abhorret
qd volo dicere. qz nescio. i. taceo. quē. i. aliquē iuenisse. i. ha-
buisse filios tortores: quoz filioz q̄ sit mordax. i. anxia.
q̄cūqz p̄ditio siue bona siue mala. neqz nece ē te admone-
re. als exptū neqz nece est admonere te nūc anxii. in quo
ego p̄bo sniaz Euripidis mei ph̄i q̄ dixit: carētē liberis i-
fortunio felicē eē. ¶ Nōdū q̄ anxietas iest p̄rib⁹ pp vitia
filioz. Narrat. n. Euripedes tripi⁹ in historia romanozū
q̄ demetrides in suos seniēs filios: duos ex eis iterfecit. et
cū p̄sequerēt tertiū. ille cōgregato exercitu obsedit p̄rem
Pater aut̄ vidēs se nō posse euadere seipz iterfecit. Etiaz
pater anxiat̄ de bonis filijs p̄pter incensam dilectionem
eoz et p̄motionez: quibus si aliquid aduersi contigerit: pa-
ter reputat se infelicē. Ex quo p̄z q̄ voluptas iugalis h̄z
anxietatē sibi annexā. ¶ Adetrū septimū terty libri.



Habet hoc voluptas oīs. ¶ Istud est metrū 7^m
h̄ terty qd dicit̄ anacromaticū ab iuenteore.
Iabicū vel anapesticū a pede p̄driante: qz h̄z
p̄m pedē anapestū et reliq̄s iamboz: et ē dime-
trū. i. q̄tuoz pedū. catalecticū: qz d̄fic̄ syllaba.
nā post tres pedes remanet vna syllaba d̄ 4^o
pede. In q̄ metro ph̄ia oīdit qd mali p̄seq̄t̄ oēs volup^{cm}.
oīs. n. voluptas pp anxietatē sibi annexā ē transitoria: qd
p̄firmat p̄ qdā exēplū. d. Dis voluptas h̄z h̄z qd dicaz: qz
voluptas agit. i. vexat. fruētes stimulis. i. punitiōib⁹. et est
par. i. filis. stimulis apiū volātū. vbi p̄ postqz apis fudit ḡ-
ta mella. fugit et ferit corda icta. i. p̄cussa anxietate. nimis

q̄ cuz felici-
tas sit bonuz
nāe rōnalis:
nullus besti-
as felicitabit
qz tñ genus
boium viuut
arte et rōne.
¶ Notādus
q̄ ad fugā be-
stialiū volu-
ptatū hortat̄
Aq. Alexan-
drū quadam
epla. dicēs. Q
alexāder de-
clina a conati-
bus bestialiū
voluptatuz: q̄
corruptibiles
sunt. carnalis
enī appetitus
iclinat ad cor

tenaci morfu. q. d. iocunditas voluptatis nimis est transitoria: s. anxietas qua affert nimis e pmasura. ¶ Non dū. l. 3 ois voluptas corporalis p delectet et postea pugnat ad modū apū: tñ hoc maxie iuenit in voluptate venerea. ad cui⁹ fugam Ap. hortat Alexandrū. d. O clemēs ipator noli te mltū iclinare ad coitū: qz coit⁹ est qdā ppetas porcorū. q̄ igit tibi glia si ex-

erreas vitium bestiarum et actus brutorū. Crede mihi idubitatē q̄ coitus ē de structio corporis: abbreviatio vite. corruptio virtutum: legis transgressio: et gnāt femineos mores. Quā aut sit fugienda delectatio venerea docet alanus in de placitu nāc. d. Si venerē fugare velis: loca: tpa vita. Nas locus et tepus pabula dōat ei. Et pauper Henricus loquēs de amore dicit. Proscribas igitur

Prosa octava tertij libri.



Nihil igit dubiū ē qn be ad britudinez vie deuia qdā sint: nec pducere eo queq̄ valeant

ad qd se pducturas eē pmittūt. Quātis vō iplicate mal sint breuissime mōstrabo. Quid. n. pecuniā ne pgregare conaberis: s. eripies hñti. Dignitatib⁹ fulgē vel: dātī supplicabis. Et q̄ p̄ire ceteros honore cupis: poscēdi humilitate vilescēs. Potētia ne d̄sideras: subiectoz ifidys obnoxi⁹ picul subiacebis. Gliaz petis: s. p aspa q̄q̄ distract⁹: secur⁹ eē desistis: voluptariā vitā degas: s. q̄ nō spernat atq̄ abūciat vilissime fragilissimeq̄ rei corporis suū. Jā vō q̄ bōa p se corporis ferūt: q̄ exigua: q̄ fragili possēsiōe nitunt. Nūz .n. elephātes mole: tbauros robore supare poteritis. Nūz tigres

gladyz et fustib⁹ ipz. Et fugiēdo fuga que fuga sola fugat.

Prosa octava tertij libri.



Nihil igit rē. ¶ Ista est octava p̄sa hui⁹ tertij i qua phia ostēdit q̄tis malis sint implicata p̄ dicta bona in q̄b⁹ aliq̄ posuerūt felicitatē. 2⁹ oñdit q̄ exilia sūt corporis bona. ibi. (Jā vō.)

Pr̄io dicit. Nulli dubiū est p̄dicta p̄siderati qn be vie q̄ bus nitunt hoies ad britudinez puenire sint qdā deuia: nec valeāt queq̄ pducere eo. i. ad illd ad qd pmittūt se eē pducturas. q̄tis vō malis sint iplicate breuissime mōstrabo. Quid. n. sup. istoz ē sine malo. q. d. nihil. vñ subdit. Pecuniā cōgregare ne conaberis. i. laborabis. s. eripies. i. recipies hñti: et ita iplicaberis malo violētē. vel fulgere dignitatib⁹ dātī supplicabis: et q̄ cupis ceteros p̄ire honore. tu vilescēs humilitate poscēdi: potētiam ne d̄sideras. subiacebis picul suboz. gliaz petis: s. p aspa distract⁹ secur⁹ eē desistis. Voluptariā vitā degas. s. q̄ nō spernat atq̄ abūciat tanq̄ p̄reptibile suū vilissime. q̄ p et fragilissime rei. s. corporis. ¶ Notādū q̄ hō q̄rēs pecuniā incidit in malū violentie: qz ois pecuniosus ē violēt⁹. p̄ etbi. S. q̄rēs dignitates et honores humiliādo se alijs supplicabit. S. dicit señ. in lib. de hñficys. Molestū ē v̄bū et onerosus demisso vultu d̄re. rogo. Querēs aut potētia et gliaz: oq̄ q̄ p̄ potētia et gloriā defendēdā p̄secutiōib⁹ iprobz se obūciat: et se securus eē desistit. Querēs aut vitā voluptuosaz oq̄ q̄ corpori seruiat. S. dicit señ. Maior sūz et ad maiora genitus sūz q̄ q̄ sim m̄cipiū. i. seruus mei corporis: qd nō aliter aspiciam q̄ aliq̄ vinculū mee libertati circūdatum.

¶ Jam vero. ¶ Dic phia pbat in spali quā vilia sunt bona

corporis q̄ aliqui reputāt exilia bona. 2⁹ breuiter recolligit supradicta. ibi. (Ex q̄b⁹ oib⁹.) Pr̄mo oñdit intētū d̄ magnitudine: fortitudine: et corporis agilitate. 2⁹ de pulchritudine. ibi. (Forme vō.) Pr̄mo oñdit q̄ hō non oq̄ mirari de magnitudine. fortitudine: et agilitate corporis: qz illa excellēt⁹ iueniūt i bruti q̄ i hoib⁹. d. Jā vō q̄ ferūt. i. cupiūt. bōa cor-

poris p̄re se. i. grā sui tāquā sint optia q̄ exigua: id est vald vilia. q̄ fragili possēsiōe nitunt. i. laborāt. nū .n. elephātes mole. i. magnitudine. superare. i. excedere poterit. nec tbauros robore. i. fortitudine. Nūz tigres p̄rebitis velocitate. respice spaciū. i. magnitudinez celi. firmitudinez. i. fortitudinē celi. celeritate. i. velocitate ei⁹. et aliq̄ definite. i. cessate. mirari vilia. i. inferiora bona: qd qdē celū nō his p̄

dictis potius: imo multo min⁹ mirādū est q̄ sua rōne. i. intelligentia qua regit. sic s̄l̄r in hoie multo magis laudanda sūt bona rōnis q̄ bona corporis. ¶ Nota q̄ bona corporis sicut magnitudo: fortitudo agilitas non multū sunt mirāda: qz dic señ. Nō magnitudie et corporis velocitate magne res gerunt s. v̄tute. vñ cato. Cōsilio pollet cui vim nā negauit. Itē señ. Excellētia igeny p̄t latere sub q̄cūq̄ pelle. ¶ Nō s. 3. f̄sidoz i li. ethimol. Elephātē greci a magnitudine corporis putāt d̄c̄m. eo q̄ formā mōtis p̄ferat. ap̄d idos vō d̄r barro: eo q̄ vox ei⁹ barrit⁹ d̄r. d̄tes eius ebur. rostrū ei⁹ p̄mosade d̄r. ¶ Nō s. 3. f̄sidoz. Tigris ē bestia varys colorib⁹ distincta. mirabilis velocitat. ex cui⁹ noie qdā fluui⁹ tigr̄ appellat⁹ q̄ rapacissim⁹ ē oinz fluuioz. Et sciēdū q̄ p̄ bestia d̄r hec tigris in genitiuo tigris vel. dis. sed p̄ fluuiū d̄r tñ hic tigris. et in genitiuo hui⁹ tigris. ¶ Forme vero nitor. ¶ Dic phia ostēdit intētū de pulchritudine forme sup. q̄ sit exile bonū: qz est transitoria: et qz ē tñ superficialis. et dicit vero pro sed. nitor. i. pulchritudo forme. vt. i. q̄ rapidus est. vt. i. q̄. velox. i. velociter est transiens. et est fugacior. i. mutabilior. mutabilitate floz vñaliū. q. d. satis ē euidēs. Un̄ si hoies vterent linceis oculis. vt ait Ap. ita vt eoz visus penetraret obstātia. s. corpa. nō ne illud corpus alcibiadis sup̄ficie pulcherrimū introspectus visceribus turpissimū videret. q. d. sic. Ex quo cōcludit phia. Igit te pulchrū videri. nō reddit. i. facit. tua natura. sed ifirmitas oculoꝝ spectatiū. et subdit. S. estimatē q̄ nimio vultis bona corporis. dum sciatis h̄ qd̄cūq̄ fuerit de bonis corporis posse dissolui igniculo. i. calore febris triduanę. febris. n. acuta fm̄ medicos quādoq̄ tertia die

perimit. Et tunc breuiter recolligit supradicta. d. Ex quibus
oib' licet redigere in summa. q' bec. f. pdicta bona no' pnt p'
stare ea q' pollicent. i. p'mittunt. nec p'ca sunt agregatiōe o'
u'z bonoz. nec ad b'itudinē ferūt q'si q'dā calles. i. via. nec
ipsa p'ficiūt b'ōs. ¶ Notādū q' pulchritudo corpis nō est
durabilis: q' dicit Virg. O formose puer nimius ne crede
colori. Alba li

gustra cadūt
vacinia nigra
legūt. ¶ No
tādū q' cōiter
d' q' visus li
ceus obstātia
corpora pene
trat. sed illud
nec ab Arist.
nec ab aliquo
antērico inue
nit. vñ fido.
in lib. ethiol.
loquēs de lin
ce dicit. q' linc
dicit' est q' in
lupoz genere
numeraf. be
stia macul' di
stincta. tergo
vt pardus: s'z
sillis lupo: cu
sus vrinā con
uertit in duri
ciē p'ciosi lapi
dis dicit q' li
guri' appella
tur. Nihil at

¶ Metrus octauū libri tertij.



Eu beu que miseros
tramite deuio
Abducit ignorātia
Non aurum in viridi

queritis arboze
Nec vite gēmas carpitis.
Nō altis laqos mōtib' abditis:
Et pisce dīteris dapes.
Nec vobis capreas si libeat seq
Tyrrbena captatis vada.
Ipsos qn' ēt fluctib' abditos
Morunt recessos equozis.
Que gēmis niueis vnda ferocior
Vel que rubētis purpure
Nec nō q' tenero pisce: vel aspīs
Prestent echinis littora.
S'z quonā lateat q' cupiūt bonū
Nescire ceci sustinent:
Et q' stellifer' trāsabijt polum:
Tellure demersi petunt.

dicit fido. de penetratione visus. ¶ Nota q' Alcibiades
mulier fuit pulcherrima quā vidētes q'dā discipuli Arist.
duxerūt eā ad Aristotelē vt ipaz videret: q' visa dixit. Si
hoies linceos oculos haberēt vt q'q' obstātia penetrarēt.
itrospectis viscerib' corp' q' appet pulcherrimū turpis
simū viderēt. ¶ Metrus octauū tertij libri.



Eu beu q' miseros tramite deuio. ¶ Istud est
octauū metrus hui' tertij cui' p'm' visus d' me
trū asclepiadiacū ab iūctore. coriābicū a pede
pdriante. Scōs visus d' met' archilogicū ab
innētoze: iābicū a pede pdriante. In quo me
tro phia deplāgit erroze hoīuz q' in q'redo mi
nima bona sūt prudētes: s'z in q'redo sumū bonū adducū
tur ignorātia. p' facit B. 2° p'ca' vt hoies tediati falsis bo
nis redeāt ad v'z bonū. 2° ibi. (Quid dignū.) dicit ergo.
Deu est iteriectio dolētis: 2° dissyllabū pp met' : q' igno
rātia abducit misos deuio tramite. i. transuersa via sup'a
vō bono. vos hoies nō q'ritis aux in viridi arboze: nec car
pitis gēmas in vite. vos nō abditis. i. nō absconditis. laqos
p' captura pisciū i alt' mōtib'. vt dīter' dapes pisce: 2° si vo
bis libeat seq capreas. n' captat. i. nō accedit' vada tyrrhe
na. i. mare tyrrhenū q' ē in Italia. qn' ēt p' certe. hoies no
rūt. i. nouērt. ipsos recessos. abditos. i. absconditos fluctib'
equozis. ēt hoies norūt q' vnda sit ferocior. i. abūdātor ni
ueis gēmis. i. margaritis. vel q' vnda sit ferocior rubentis
purpure. i. schilloz quoz sanguie fit purpura. 2° hoies no
runt q' littora p'stent. i. abūdēt. tenero pisce. vel aspīs echi
nis. i. talib' piscib'. s'z quonā. i. vbi lateat bonū. i. b'ificum.
q' cupiūt nescire sustinēt ceci exātes. 2° illō bonū q' abyt
trās polū stelliferū. illud hoies demersi cecitate ignorā
tē. petūt tellure. i. querūt in terra. ¶ Notādū f'm fido.

ruz. lib. etymol. caprea ē agrestis capra que q' acutissime
videt. greci eam midercuscepō. i. dorcas appellauerunt.
¶ Notādū f'm fidoz q' echinus est piscis paruus seml
pedalis q' adherēdo videt retinere nauē: 2° ē piscis asperri
mus admodū ericy. ad edēdū satis suauis.

¶ Quid dignū rē. ¶ Dic p'ca' phia vt post tediū falsoz bo
noz hoies re

Quid dignum stolidis mentib'
imprecet'

Opes honores ambient.
Et cū falsa grati mole pauerint:
Tum vera cognoscant bona.

¶ Prosa nona libri tertij.



Actenus mēdacis for
maz felicitatis oñdisse
suffecerit quā si pspica
citer itueris ordo ē d'
inceps q' sit vā m'are. B. Atq
video inq' nec opib' sufficiētiaz:
nec regnis potētia: nec reuerētia
dignitatib': nec celebratē glie:
nec letitiā voluptatib' posse p'ti
gere. P. An ēt cās cur id ita sit
dephēdisti. B. Tenui q'dē velu
ti rimula mibi videoz itueri: s'z ex
te cognoscē apti' maliz. P. Atq
p'optissima ratio est. q' eni sim
plex est indiuisib' natura. id er

mines p'maneāt in desiderio bonoz tpaliū: s'z vt illud de
sideriū magl sit eis mediū p'ducēdi ad v'z bonū: nec ipsa
iprecat' cupiditatē vel ambitionē honoris adesse: s'z vt q'
bus adest p' hoc ad v'z bonū deducant.

¶ Prosa nona tertij libri.



Acten' mēdac'. ¶ Ista ē 9° p'sa b' tertij i q' phia
vult oñdere q' sit vā b'itudo. Et p' p'tinuat deā
dicēdis. 2° assigt cāz false felicit'. 3° oñdit q' sit
vā felicitas. 2° ibi. (Qd. n.) 3° ibi. (Ves ig' igt
2 formā.) p' dicit. Dacten'. i. bucusq' suffecerit
oñdisse formā mēdac' felicitat'. i. false. q'si pspicaciter itue
ris. i. p'sideres. ordo ē. i. restat mōstrare. deiceps. i. postea q'
sit vā felicitas. Et dicit Boe. Ego video nec opib' sufficien
tia posse p'tingere. nec regnis pōm: nec dignitatib' reuerē
tia: nec celebratē glie. nec letitiā voluptatib': q' tñ vide
tur p'mittere. Et sic falsa felicitas ē i eis. 2° dicit phia. Nun
qd dephēdisti cās cur illud ita sit. Et dicit boe. Ego vide
oz itueri. i. cognoscere tenui rimula. q. d. n. plene s'z ip'cē v'
deo illas cās. s'z apti' cog'scere mali. i. magl vellē ex te. 2° dī
cit phia. Atq' p' certe. rō. i. cā false felicitat' p'optissima ē.
¶ Nō q' falsa felicitas d' mēdax eo q' nō adimplet q' p'
mittit. diuitie. n. p'mittūt sufficiētia: dignitates reuerētia
quā nō p'ferūt: sic p'z ex p'dcis. ¶ Nō q' cogni' false felici
tat' vtil' ē: q' cognitio mali expediēs ē ad cautelā p'z alanū
i de plāctu nāe: q' malū nō vitat' nisi cognitū: 2° q' notitia
mali duc' i cognitionē boni p' oppositū. igif' vult phia p' as
signare cās false felicitat': 2° tūc oñdere q' sit vā felicitas.
¶ Qd. n. simplex ē. ¶ Dic phia assignās cāz. false felicitat' 2
deklarās eā oñdit. q' sufficiētia: potētia: 2° reuerētia: glia 2
letitia sint vnū i re. 2° oñdit quō hoies ista sepāt ab iuicē
2° ibi. (Doc ig' q' est vnū.) p' dicit q' cā false felicitat' ē q'

no'z hoies re
deāt ad verū
bonū. Et dicit.
Quid dignūz
ego imprecet
stolidis mēti
bus hoīuz. q.
d. nihil aliud
nisi hoc q' ho
mines ambi
ant ipsos ho
nozes 2 opes
2 cūz paraue
rit. i. acq'sue
rit sibi f'la bo
na. graui mo
le: id est tedi
sa sollicitudi
ne. tādē tedi
ducti cogno
scāt vera bo
na. ¶ Notā
dū q' ista de
p'catio phie
nō est ex ma
liuolētia: sed
ex benignita
te: 2 ideo non
oprat q' ho

error humanus id quod est simplex et diuisus non separat. id est diuidit: et error humanus traducit a vero bono et profecto ad falsum et ad profectum bonum. Et tunc declarat istam causam ostendens quod reuerentia potest et omnia talia sunt unum et idem in re. et ostendit potentiam idem esse cum sufficientia. et dicit. An tu arbitrarier illud quod nihilo indigeat illud egere potest. Et respondet boetius. Ad inime inquit. Philosophia approbat dicens. Recte tu quidem respondes.

Non si quod est quod sit valentie in becillioris. id est potentie debili in vlla. id est aliquid qua re. necesse est quod si egeat alieno presidio. Et dicit boetius. ita est inquit. Concludit ergo philosophia. d. Igitur vna et eadem est necessaria sufficientie et potencie. et dicit boetius. sic sic videtur. Tunc philosophia ostendit dignitatem esse eandem cum predictis dicens. Quod vero hoc sit. id est sufficientis. et potencie. ne. id est nunquam illud censes. id est iudices respondendum tanquam indignum. an non respondendum: sed dignissimum veneratiōe omnium reum. Respondet boetius. Non potest dubitari quod si sit dignissimum omnium veneratiōe. et philosophia. addam ergo sufficientie et potencie reuerentiam quod hec tria vnus iudicemus. et dicit boetius. addam ergo si volumus vna profiteri.

error humanus separat. et a vero atque profecto: ad falsum imperfectumque traducit. An tu arbitrarier hoc quod nihilo indigeat: egere potest? B. Ad inime inquit. P. recte tu quidem. Non si quod est quod in vlla re ibecillioris valentie sit: in hac presidio necesse est egeat alieno. B. ita est inquit. P. Igitur sufficientie potencieque vna eademque est natura. B. Sic videtur. P. Quod vero hoc sit respondendum ne esse censes: an contra rerum omnium veneratiōe dignissimum? B. At hoc inquit nec dubitari quidem potest. P. Addam ergo sufficientie potencieque reuerentiam: ut hec tria vnus esse iudicemus? B. addam ergo siquidem vna volumus profiteri. P. Quid vero inquit: obscurum ne hoc atque ignobile censes esse: an omni celebritate clarissimum? Considera vero ne quod nihilo indigeat: quod potentissimum: quod honore dignissimum esse processus est egere claritudie: quam sibi prestare non possit: atque ob id aliquid ex parte videatur abiectum? B. non possit inquit quod hoc vti est: ita est celeberrimum esse profiteri. P. Consequens igitur est ut claritudinem a superioribus tribuere nihil differre fateamur. B. sequitur inquit. P. quod igitur nulli egeat alieni: quod suis cuncta viribus possit: quod sit clarissimum. et dicit boetius. addam ergo si volumus vna profiteri.

Non dū quod potest idem est sufficientie. quod n. aliquid omnino sit sufficientis: ita quod nulli egeat: et quod careat potest dictionem includit. si careret potest re spectu alio potest non esse omnino sibi sufficientis. Non dū. cuiusque iest summa sufficientia et summa potest: eadem iest et summa reuerentia. inquit. n. aliquid habet rationem principum. intantum est dignum reuerentia. vni filii reuerentiam presens: quod sunt principum esse eorum. et serui dominos: quod sunt principum seruorum in mandato mouentia eos proprium. et reuerentiam viros virtuosos: quod sunt principia gubernantia vitam politiam. Potentia autem dicit rationem principum. vni illud est maxime principium quod est potentissimum. et id tale reuerentissimum. Quid vero inquit. Dic ostendit predictis esse annexam gloriam et letitiam. d. Quid vero censes. id est iudices. Illud quod est sufficientissimum potentissimum reuerentissimum est. ne hoc obscurum et ignobile. vel est clarissimum omni celebritate. id est gloria. Respondet boetius. Ego profiteri illud esse celeberrimum. id est gloriosissimum sic est. Tunc philosophia concludit. d. Consequens igitur est ut fateamur claritudinem. id est gloriam. nihil differre a tribus superioribus. Et dicit boetius. Consequitur inquit. Tunc philosophia ostendit idem esse letitiam. d. Illud quod nulli alieni egeat. et quod cuncta suis viribus

possit quod sit reuerentium et clarum. nonne hoc est letissimum. respondet. B. non possit cogitare vni tali vllus meror obrepat. id est itret. Tunc concludit philosophia. d. Si superiora manebunt vna necesse est illud plenus esse letitie. et eadem processa necesse est esse noia diuersa sufficientie: potencie. claritudinis. reuerencie. et iocunditatis. sed subas eorum nullo: di screpare: quod processus. boetius. dicit necesse est inquit. Non dū quod

rus atque reuerentium. nonne hoc est constat esse letissimum? B. Sed vni huic inquam tali meror vllus obrepat: nec cogitare quidem possit. Quare plenus esse letitie siquidem superiora manebunt necesse est confiteri. P. Atque illud quoque eadem necius est: sufficientie: potencie: claritudinis reuerentie: iocunditatis: noia quidem esse diuersa: nullo vero modo discrepare subas. B. necesse est inquit. P. hoc igitur quod est vni simplexque natura prauitas humana dispartit: et dum rei que partibus caret parte conat adipisci: nec portiones que nulla est: nec ipsas quam mime affectat assequitur. B. Quo nam modo inquit. P. Qui diuitias inquit petit penurie fuga de potentia nihil laborat. vni obscurusque esse mauult: multas et sibi naturales quoque subtrahit voluptates: ne pecuniam quam parauit amittat. Sed hoc modo nec sufficientia quidem contingit ei queque valentia deserit: que molestia pungit: que vilitas abijcit: que recondit obscuritas. Qui vero solum posse desiderat: perfligat opes: dispicit voluptates: honoremque potentia caret gloria quoque nihil impediat. Sed hinc quoque quod multa officiat vides. sit enim ut aliqui necarijs egeat ut anxietatibus

oēs creature comparant ad deum: sic effectus ad suam causam. et quod noticia cuiuslibet cause relucet in suo effectum necesse est ipsi dei bene noticiam per effectum et noticiam eius laude. quod effectus dei representat ipsi sub ratione bonitatis et profectus que est magna laudis. cum autem gloria sit clara cum laude noticiam necesse est principium omnium reum quod est sufficientissimum potentissimum reuerentissimum etiam esse gloriosissimum. Notandum quod sufficientissimum nullum bonum deest. et tale habet appetitum getatum in bono adeptum. quod es autem appetitum in bono adeptum est leticia. ergo bonum sufficientissimum est et letissimum. Notandum quod omnia ista sufficientia

potest: reuerentia: gloria. et letitia sunt vnus in suba. non aut sunt vnus in suba sic aggregatum ex diuersis rebus. tunc. n. est ibi dispositio: quod repugnat potentissimo et dignissimo: eo quod simpliciora digniora sunt dispositis. sed de hoc postea melius patebit. Hoc igitur tunc. Philosophia ostendit quod huiusmodi illud quod est vnus re diuidit. et mouet dubitationem ibi. Quid igitur inquit. potest ostendit quod huiusmodi diuidit illud quod est vnus. et dicit. Illud quod est vnus et simplex natura. illud dispartit. id est vidit prauitas humana. id est prauus error hominum credo vnus sine alio: et dum huiusmodi conat. id est laborat ad adipisci parte rei: que partibus caret huiusmodi non assequitur vlla portiones. id est parte. nisi ipsas re integras quam affectat. et querit. B. Quo nam modo diuidit huiusmodi ista: dicit. P. quod petit ditias per fugam penurie. id est cause sufficientie nihil laborat de potest: sed mauult. id est magis vult. esse vili. id est indignum et obscurum. id est ignobile. et ita nil curat de dignitate et gloria. talis est subtrahit sibi multas voluptates naturales: ne amittat pecuniam quam parauit. id est lucrum est. sed hoc ne sufficientia contingit ei. que valentia. id est potest deest. que molestia pungit. que vilitas. id est irreuerentia abijcit. que obscuritas. id est infamia recodit. quod dicit. Tunc ostendit de potest idem. d. Qui vero solum desiderat posse. id est potest ille perfligat. id est dispigit opes dispicit

voluptates et honore carere potentia: et nihil perdit gloria: sed vides huc super. potentes quae multa deficiat. fit. n. aliqui ut talis egeat necessariis: ut mordeat anxietatibus: et cum nequeat ista depellere etiam illud quod maxime patebat: desistat esse potens. Sicut licet rocinari de aliis tribus. scilicet de honoribus de gloria: de voluptatibus sicut de predictis duobus. nam cum unumquodque

horum perfecte acceptum sit idem quod cetera ut declaratum est. quicquid petit aliquid horum sine ceteris non apprehendit illud quod desiderat. **¶** Notandum qui quirit parte rei indivisibilis parte non inueniet nec ipsam rem cuius parte querit: quia in rebus nam indivisibile partes non habet. cumque igitur predicta quicquid. scilicet sufficientia: reuerentia et cetera. ex parte rei sunt unum et indivisibilia: sed differant nominibus quae querit unum sine alio non inueniet. **¶** Notandum quod ista quicquid put inueniunt in rebus sensibilibus in quibus habent esse modo imperfecto et diuino sic unum inueniunt sine alio. in quantum autem accipiuntur sunt esse perfectum: et sunt esse sumum put inueniunt in beatitudine. sic sunt idem indivisibiliter: et unum non inueniunt sine alio: quia summa sufficientia est beatitudo. summa reuerentia est beatitudo. summa potentia est beatitudo: et sic de aliis. **¶** Notandum quod quia homo nam desiderat beatitudinem: tunc unumquodque predictorum quicquid desiderat sunt quae spectat ad beatitudinem. hoc autem est sunt esse perfectum in quantum eadem sunt beatitudinem: et quia beatitudo cum sit deus est indivisibilis: omnia quicquid predicta sunt unum indivisibiliter. Ex quo patet quod quia homines querunt ista sunt quae imperfecta in quantum sunt in sensibilibus: et tamen desiderant ea sunt perfectione. id homines non assequuntur per ea quod desiderant.

¶ Quid igitur inquit. **¶** Dic philosophia mouet dubitationem: quia dicitur est iam quod homo quarendo singulum horum diuisis ipse frustrabitur beatitudine. Potest ergo dubitari. utrum quarendo omnia simul quare beatitudo. dicit ergo Boetius in littera. Quid igitur inquit. quod dicitur. sed non querat beatitudo quarendo unumquodque diuisim. quod igitur erit si quis simul cuncta cupiat adipisci. nunquid ille sic velit summa beatitudinis: nunquid beatitudinem replet in his bonis que demonstrauimus non posse conferre: quod pollicentur. scilicet permittunt. Et respondet Boetius. minime inquit. Concludit ergo philosophia dicens. In his ergo nullo modo est uestiganda beatitudo: quae credunt prestare singula expectant. scilicet desiderant. Quod boetius. cedit dicens. Quid fateor. scilicet affirmo inquit ita est. et nihil veri dici potest. **¶** Notandum. si alius quirit omnia quicquid sicut ille quirit beatitudinem in unum. sed errat in particulari quarendo ea istis particularibus bonis: in quibus non inuenit. non enim summa sufficientia nec potentia inueniunt in eis. et sic patet quod quarens unum illorum vel omnia simul sed quae inueniunt in rebus sensibilibus cum habeant esse in eis modo imperfecto non consequuntur beatitudinem. querens autem unum istorum sunt esse perfectum cum

mordeat. Cuius hec depellere nequit. et id quod maxime patebat. potens esse desistat. **¶** Sicut rocinari de honoribus: gloria: voluptatibus licet. Nam cum unumquodque horum idem quod cetera sit. quicquid horum aliquid sine ceteris petit: nec illud quod desiderat apprehendit. **¶** B. Quid igitur inquit. **¶** Siquis cuncta sicut cupiat adipisci: summa quod beatitudinis velit: sed nisi in his ea replet quae demonstrauimus id quod pollicentur non posse conferre. **¶** B. minime inquit. **¶** In his igitur quae singula quaedam expectantur prestare creduntur beatitudo nullo modo uestiganda est. **¶** Fateor inquit et nihil veri dici potest. **¶** habes igitur inquit et formam false felicitatis et causas: deflecte nunc in aduersum mentis intuitum. ibi. n. vera quam promissum statim videbis. **¶** Atque hec inquit vel ceco perspicua est: eaque tu paulo ante monstrasti: duis false causas aperire conabar. Nam nisi fallo: ea haec est et perfecta felicitas: quae sufficienter potest: reuerendum: celebrare: letumque perficiat. Atque ut me integrius aduertisse cognoscas: quae unum horum: quam idem cuncta sunt: veraciter prestare potest. **¶** Hac est plena beatitudinem sine ambiguitate cognosco. **¶** De te alium hac opione felicem siquidem inquit adieceris. **¶** B. Quid nam inquit. **¶** Esse ne aliquid in his mortalibus caducisque rebus putas quod habet statum possit afferre. **¶** B. Minime inquit puto. atque a te nihil ut amplius desideret omnino est. **¶** B. hec igitur vel imagines veri boni: vel ipsa quaedam dare bona mortalibus videtur. vix autem atque perfectum bonum conferre non potest. **¶** B. Assentior inquit. **¶** Quam igitur agnouisti quae haec illa sit: quae autem beatitudinem metiatur: nunc superest

omnia sunt unum indivisibiliter omnia quirit: et querit beatitudinem. **¶** Dabes igitur inquit. **¶** Postquam philosophia assignauit causam false felicitatis. Dic ostendit que sit vera felicitas. Secundo ostendit in quo sit constituta. ibi. **¶** Quoniam igitur agnouisti. **¶** Primo philosophia dicit. Dabes igitur iam causas et formam false felicitatis. nunc deflecte intuitum mentis tue in aduersum: id est

in contrarium false felicitatis. **¶** B. ad vera felicitatem. ibi statim videbis veram felicitatem quam promissimus. Et dicit hoc. Atque pro certe. vera beatitudo perspicua est. scilicet manifesta ex dictis etiam homini ceco. quae si dicat. tam manifesta est vera beatitudo ex dictis quae etiam ceco si aliquid posset videre pateret. et tu paulo ante monstrasti eam supple veram felicitatem. dum conabaris aperire. scilicet declarare. causas false felicitatis. Et dicit Boetius. Nisi ego fallo ea est vera et perfecta felicitas. que perficiat sufficientem potentem et reuerendum. celebrare: et letum: ut etiam tu philosophia cognoscas me boetium. integrius. scilicet plenius aduertisse que sit vera felicitas: ego sine ambiguitate cognosco hanc esse plenam beatitudinem: que uno horum. scilicet predictorum veraciter potest prestare: quoniam idem cuncta sunt. et dicit philosophia quasi congratulando Boetio. **¶** Alium hac opinione. te felicem super. dico. siquidem hoc adieceris super. quod modo dicam. et dicit boetius. Quid nam inquit. scilicet dicam. Dicit philosophia. Putas ne aliquid esse in his rebus mortalibus et caducis. scilicet transitorius: quod possit afferre. scilicet dare habet statum. respondet

boetius. Minime puto et illud ostensum est a te ut nihil amplius desideretur a beatitudine. Concludit ergo philosophia dicens. Nec igitur. scilicet sufficientia: reuerentia et cetera. que in rebus caducis inueniuntur vel sunt imagines. scilicet similitudines veri boni: et viderentur dare mortalibus imperfecta bona. verum autem et perfectum bonum conferre non possunt. et dicit Boetius. Assentior inquit. **¶** Nota sufficientia imperfecta que considerat in rebus temporalibus non est vera sufficientia sed tamen similitudinaria. Sufficientia autem perfecta includit omnia alia quattuor: et singulum aliorum quattuor perfecte alia includit. et id illud quod dat unum perfectum dat omnia: sed illud quod dat omnia facit vere perfectum. ergo dicit Boetius. illud quod potest veraciter unum conferre illud cognosco esse beatitudinem. **¶** Tertio assentior est verbum deponere: et idem significat cum verbo neutrali: quod est assentio. **¶** Quoniam igitur que vera. **¶** Dic ostendit philosophia in quo vera felicitas sit constituta. et primo tangit ordinem huius partis ad precedentia. et docet diuinum auxiliium esse implorandum ut cognoscat in quo sit vera beatitudo. secundo innocat diuinum auxiliium. tertio ostendit intentum in quo sit vera

Renuncio

beatitudo. 2^o ibi. (O qui ppetua.) 3^o ibi. (Quis igit.) Prio dicit phia. O boeti qui agnouisti q sit va btrudo: et agnouisti q metian btrudine: nuc supest vt agnoscas vn illaz vera btrudine petere possis. Et dicit boe. Illud iaduduz a te uehemeter expecto. et dicit phia. Cu diuinu psiduz. i. auxiliu in minimis reb⁹ debeat iplozari: sic placet platoni nro in thimeo. qd nuc censesci faciendu supple in ta arduo negocio. Rndet boe. Inuocadu sup. ceseo prem oiu rez. i. deu sine q nuluz exordiu rite fundat: qd approbat phia. d. recte tu ingt ceses et fil sine iternal lo phia ita modulata e. i. p posuit iuocatione del metrica modulatioe. C Nondū q in oib⁹ diuinu auxiliu e iplozadu: qz de⁹ e q diuitias sue sapie ifluit in aīas sapiētū: et tribuit studētibus grāz cogscēdi: cui nihil est difficile: et sine q nihil posse est possideri. ita scribit i p logo de regimie pncipū: et oē datū optimū: et oē donū pfectū de surfuz e dscēdēs a pte luminū: vt dicit alia scriptura. Et dicit brūs aug. Nemo tā erudit: nemo tā doct⁹ q supna illustratioe nō idigeat. Et brūs Greg. Nisi it⁹ sit q doceat: iuanū ligua doctoris laborat. 3^o phia volēs oīdēre i q sit va btrudo iuocat diuinu auxiliu: q ptermisso nullū rite fundat exordiu.



Metrum nonū tertij libri. Qui ppetua mūdū rōne gubernas. Istud e metz nonū h⁹ tertij: qd dī homericū ab iue toze: qz hōer⁹ ipz adiuenit. et dī heroicū a mā: qz gesta heroū. i. viroz illustriū. B metro de scribebant. et dī dactylicū a pede pcedente. Exametx a nūero pedū: qz stat ex sex pedibus. In q metro phia iuocat diuinu auxiliu ad oīdēdū i q sit va btrudo. et quō ad ipaz pueniat. Prio q phia captādo beniuolētiā dei ipm multipl^r omedat. 2^o petitionē suā expmit. ibi. (Da p^r.) Circa p^m sciēdū q tria regrunt ad petitionē exaudiēdā. p regrit potētia exaudiēdi. 2^o voluntas. 3^o scia. De p^mis duob⁹ dī in 4^o hui⁹. pfa. z. duo sūt in qb⁹ ois hu manoꝝ actuū effect⁹ stat: volūtas et ptās. quoz si alteꝝ desit nihil e qd explicari qat. De scia pz. qz sine ea nihil rōnabil^r gerit. Volēs q phia oīdēre q dō possit: velit: sciat exaudire suā petitionē: oīdit ipm eē potētez ex mūdi gubernatioe. ex celi et terre creatioe. ex tps pductioe. 2^o oīdit ipm volētē siue beniuolū ex sui bonitate et clemētia q pduxit cūcta. 3^o oīdit ipm eē sapiētē ex quozūdā effectū uz spaliū pductioe. 2^o ibi. (Quē nō externe.) 3^o ibi. (Tu numerl.) Prio dīc. O p^r q gubernas mūdū ppetua rōe. i. ppetua puidētia tua. q es sator. i. creator terraz et celi: qui iubet tps ire. i. pcedere ab euo. i. a ppetua duratioe. tu manēs stabilis. i. imutabilis. das. i. facis cūcta moueri. C Nōtādū q tota ista lra. Qui ppetua. vsqz ad illā ptē. da p^r. d3 legi suspēsiue. et pōt o. h teneri vocatiue admiratiue v^r deprecatiue. C Nōndū q gubernare e res i debitū sui finez ordinare: qd spectat ad diuinā bonitatē. regit aut pma causa oēs res pter B qd omissat cū eis ifluēdo sup eas v^rute vite et bōitat⁹ s3 auctozē. li. de causis. C Nōndū q mūdus s3 Az. i. li. de mūdo. e ostitutio ex celo et terra et natu

ris q in eis sūt: quē mūdū de⁹ gubernat ppetua rōne. i. sua puidētia ppetua q nō e trāsitoria sic puidētia hūana: sed pmanet duratioe ifinita. C Nōndū sic aliqs dī sator qui semia plāraz et arboꝝ pūc. sic dō dī sator in qtu celū et terrā creauit et pduxit. p celū at et terrā et itelligunt elta q sūt i medio. dīc at et terraz. ponēdo nūez plālē p singulari p atitēsim. C Nōndū q tēpns e duratio successiua cū sit nūer⁹ mot⁹ s3 pns et poster⁹ ex 4^o phycoꝝ. q durat⁹ pcedit ab euo. C Ubi nōndū q eui e duratio pmanēs tota sil nullaz hīs successioe v^r mutabilitate anēxā: et idē qd eternitas: q e ppa duratio dei s3 quā dō e cā tps. sic. n. dō p suū eē e cā cuiuslibz eē. et p suā bonitatē e cā cuiuslibz boni. ita p suā duratioez e cā cuiuslibet durationis. C Nōndū q dō e stabil. i. imutabil: qz nulla spē motus mouet. nō gnā⁹ et corruptioe cū sit ignābil^r et icōruptibil. nec augmētā⁹ et diminutōe: cū nō sit qd. nō alterā⁹ nec loci muta⁹ cū sit ipribil. Et vt pbat Az. s. phy. Ex ordie mouētū et mobiliū nece e dūenire ad aliqd p^m oino imoble et p se et p accis. C Nōndū q oia q p sūt mutabilia. v^r s3 eē v^r s3 opōnē. si s3 eē B e duplr. vel s3 eē subale sic entia gnābilia et corruptibilia. v^r s3 eē acci dētale: sic corpa celestia q l3 nō mutent gnātione et corruptioe: tñ mutant s3 eē locale. Si at e muta⁹ s3 opōnē. sic itelligētie sūt mutabiles: qz i ipis e successio itellectionū: l3 g nō mutent q ad eē: tñ q ad opōnē. Alr expōit. Stabilliterq manēs das cūcta moueri: vel oib⁹ spēb⁹ motū: v^r aliqb⁹ spēb⁹ mot⁹: accipiēdo motū stricte v^r large. Alr expōit. Stabilliterq manēs das cūcta moueri: nō q oia moueant. s3 qd mouet te dāte mouet. et sile gen⁹ locutiōis hī Jo. p. Illumiat oēs hoiez veniētē i hūc mūdū: nō q oēs sil illuminent: s3 oēs q illuminant a deo illuminantur.

Quē nō externe. Dic phia oīdit deū eē beniuolū ex bonitate clemētie q oia pduxit et dīc. quē. i. deū externe. i. ex trisece cāe. nō peplēri. i. nō coegerit. fingere. i. pōdere. op⁹. i. creaturā fluitat⁹ māe: q fluit de eē ad nō eē: et eē de nō eē ad eē forme. Uez p s3. ifita. i. itriseca for⁹. sūmi boni. i. sūme tue bonitat⁹. i. sup. pepulit te fingere op⁹ fluitatis māe. O p^r tu ducl. i. pducl. cūcta ab ex⁹. supno. i. ab exēplari ppetuo. tu ipe pulcherrim⁹ ab oī deformitate elōgat⁹. gerens mēte. i. memoria. plenū mūdū seu pulchrū mūdū. i. archi ticiū. formās. i. pducēs ipz mūdū sensibilē. sil i imagine sic p fuit i mēte tua. et tu iubes mūdū pfectū. i. pfcē pductū. ab soluere. i. absolutū tenere sine defcū alicui⁹. pfcās ptes. i. elta et eltata. q spectāt ad integritatē mūdi. C Nōndū q oē qd neccitat a cā extrisece neccitat ab efficiēte vel a fine: qz nō sūt ples cāe extrisece. efficiēs at neccitat duplr: v^r violētiā iferēdo: vt pyciēs lapidē surfuz: v^r aliqd pferēdo q nāl^r moueat sic gnāns formā das leuitat⁹ mouet ignē surfuz de neccitate nāe. de⁹ aut nō neccitat ab efficiēte p modo. i. neccitate violētie: cū nihil sit potēt⁹ eo. nec neccitate scōo mō: cuz nihil ab alio recipiat: nec etiā neccitat neccitate finis. qz qd neccitat ab alio tanqz a fine. cōparat ad ipsuz sicut impfectū ad pfectū: eo q finis est bonū et pfer

etio illius qd est ad finē. deus aut a nullo extrinseco pficit.
 ¶ Nōndū q sola bonitas diuina coegit ipz ad pducēdū
 opus fluitatis māe. nō at coegit ipz necitādo: s; libere mo
 uēdo. ¶ Nōndū q iuidia fac qd aliq bonū alteri nō cōi
 cat: qz iuidia ē tristitia de bono alteri. qz talis iuidia in
 deo non est. iō sūmā bonitatē p creationem alijs cōicauit

Un dic plato i
 thimeo. Ab op
 timo iuidia lō
 ge relegata est:
 z per cōsequēs
 sibi dissilis pro
 ut nālī cuiusq;
 capax beatitu
 dinis esse pote
 rat: efficiq; vo
 luerit. ¶ No
 tāduz q sicut i
 agētib; p nām
 forma rei sien
 de preexistit i
 agēte s; eē re
 ale. sic in agēti

**Tu numeris elementa ligas: vt
 frigoza flāmīs:**

**Arida cōueniant liquidis: ne pu
 rior ignis**

**Euolet: aut mersas deducāt pō
 dera terras.**

**Tu triplicis mediam nature cū
 cta mouentem**

**Connectens animas per conso
 na mēbra resoluis.**

**Que cū secta duos motus glo
 merauit in orbes:**

b; fm intellectū forma rei pducēde pexistit s; eē intellectu
 ale. sicut artifex volens pducere domuz: o; formaz dom;
 primo in mente preexistere tanq; exemplar ad cuius imi
 tationez faciat domū in materia. cū igitur deus sit agens
 p intellectū pducens munduz. ipse prehabuit in mēte sua
 exēplar mundi z oīum partiu; eius. ad cuius imitationez
 pduxit mūdū extra. supple q mūdus in mēte dīna pexistit
 dī archityp; ab archos qd ē pnceps z typos similitudo qsi
 pncipalis similitudo. cui; imago dī iste mūdus sensibilis.

¶ Tu numeris elemēta ligas. Dic pbia cōmēdat deū ex
 pte sapie q ad spālē effectū pductionē. Et p ex pductionē
 elemētoz. Scdo ex pductionē aie mūdi. Tertio ex produ
 ctioē nāz aiaz. z ibi. (Tu triplicis.) 3^a ibi. (Tu causis)
 Primo dicit. O p; tu ligas elementa numeris. i. pportio
 nibus numeralibus vt elemēta frigida pueniāt. i. pportio
 flāmīs. i. calidis elemētis. z vt arida. i. sicca elemēta cōue
 niāt liqdis. i. hūidis elemētis. ne ignis purior iter elemēta
 euolet. i. exeat sperā suā magis ascēdendo z ne pondera. i.
 grauitates. deducāt. i. magis deorsū ducāt. terras mersas
 i. dep;ssas. ¶ Nōndū q elemēta hnt pportionē numera
 lē iter se. sic. n. duo numeri qdrati cōueniūt i vno numero
 medio pportioali. sic duo elemēta tria i duab; qilitatibus
 pueniūt i vno elemēto medio pportioali vtriq;. Verbi grā
 Numer; qdrat; ē q stat ex ductu suypsius i seipz. dicēdo
 bis duo. ter tria. bis duo i qternariū: z ter tria i nonenariū
 z accipe vnu numer; mediū pportioabilē. i. senariū q fm
 eādē pportionē excedit qtuor i q excedit a nouē. sicut. n.
 nouē ptenēt sex z mediā ptē sex. ita sex ptenēt qtuor z me
 diā ptē qtuor. Sic silr ē i elemētis. Nā ignis z aq i duab;
 qilitatib; triāf. ignis. n. ē calid; z sic; aq frida. z q colligāt
 vno medio sup. aere: q cōuenit cū igne i caliditate: z cū aq
 in humiditate. silr ē de aere z terra respectu aque. Scdm
 hāc sniaz lra sic exponit. Tu ligas elemēta numeris. i. p
 portionibus numeralib;. vt frigoza. i. aque q frigide sunt.
 pueniāt flāmīs. i. ignib;. q calidi sūt p vnu elemētū mediū
 qd ē aer. z arida. i. terre q aride sūt pueniant liqdis. i. ptib;
 aeris q humide sūt p elemētū mediū: qd est aqua.

¶ Tu triplicis mediā nature cuncta mouentē. Dic pbia
 oñdit sapiāz ex aie mūdi pductionē. vbi scienduz q ista lra
 cōiter exponit ad itētione platonis i thimeo. s; qz ista ex
 positio ē difficillima z modice vtilitatis: ego eā ptrāseo: z
 ponā facile expōnē. q ē de mēte aristo. Ad cui; euidentia est
 nōndū q p aiaz mūdi h; intelligit itelligētia mouēs orbes.

q p motū vtrū suā ifluit iferiorib;. z hec itelligētia dī me
 dia iter deū z aiaz humanā. Sic. n. in dignitate z pfectioē
 excedit a deo: sic ipa excedit aiaz nāz. ¶ Nōndū q itel
 ligētia h; dī esse triplicis nature pp tres opatōes q; h; s. i.
 mouere orbē itelligere deū. z itelligere seipsā. ¶ Nōndū
 q orbes celestes dīr psona mēbra itelligētie: qz p ipos tā

**In semet reditura meat: mentē
 qz profundam**

**Circuit: z simili conuertit ima
 gine celum.**

**Tu causis animas paribus: vi
 tasq; minores**

**Prouehis: z lenibus sublimes
 curribus aptans:**

**In celum terrāq; seris: quas le
 ge benigna**

**Ad te cōuersas reduci facis igne
 reuerti.**

humanā. triplicis nature. i. triplicis opationis. mouentez
 cuncta supple iferiora p ifluxū illū tu cōnectēs. resoluis. i.
 distiguis eā per cōsona mēbra. i. p cōueniētes orbes q aia
 cū secta. i. diuisa quātū ad operationes. glomerauit. i. ipref
 sit. motū i duos orbes sup. i. orbē pmi mobilis. z i orbē pla
 netaz. ipa reditura: idest reflexa meat: idest pcedit in se/
 metipsam. supple itelligēdo q est vna operatio. z ipa cir
 cuit mentē pfundā: idest mentē diuinaz deū itelligendo.
 q est alia operatio. z ipa cōuertit. i. mouet celū. simili ima
 gine. i. itellectioē. qd est tertia operatio eius. ¶ Adhuc nō
 licet corpora celestia sint diuersa. tamē rōne vnitatis ordi
 nis possunt dici vnu corp;. Similiter itelligētie licet sint
 diuerse. tñ pnt dici vna itelligētia ppter vnitatē ordinis i
 operatioē mouēdi. ergo dicit i singulari aiaz z nō aiaz.

¶ Tu causis aiaz paribus: vitasq; minores. Dic pbia cō
 mendat sapientia dei ex animaz nostraz creatioē dicēs.
 O pater tu prouehis. i. producis aiaz hominuz. z minores
 vitas. i. aiaz brutoruz z plantaz paribus causis. qbus aiaz
 mundi pduxisti. s. tu aprās sublimes. i. aiaz rōnales hoīuz
 lenibus curribus. i. celestibus stellis. tu seris eas in celū et
 terram. i. in corpora terrā. quas aiaz puerfas reduci igne
 i. charitate reducēte. facis reuerti ad te benigna lege. i.
 ordinatione tua. ¶ Nota q aie bestiaz z plātarū dicunt
 minoris vite respectu aie hoīs. eo q nō habent tot nec ita
 pfectas operatioēs vite sicut aie hoīm. ¶ Nota q p le
 ues currus fm intentionē platonicoz intelligit stellas cō
 pares curribus. dixerūt. n. platōici q deus oēs aiaz simul
 creauerit z seminauerit eas i celo delegēdo eas stellis cō
 paribus. a qbus postea dilabantur in corpora. sed hec opi
 nio non valet. s. q oēs aie simul sint create. imo omni die
 de nouo creant z create corporibus ifundunt. Dīr autēz
 aie seri in celū ppter virtutē celestēz. ex q vno aie ad cor
 pus contrahit suā pyoduz. lz aia a deo pducatur in corpo
 re. tñ vno ex parte dispositionuz corporaliuz dependet a
 virtute celesti. ideo dicit eas seri in celū z terraz. qz aie nō
 coaptant corporibus nisi mediante virtute celesti. Unde
 .z. phisicorū. Dō. n. hoīez generat z sol. ¶ Nota q deus
 aiaz creatas aprat lenibus curribus. i. stellis pparibus: qd
 sic pōt intelligi. qz aia creata cōparitatē z similitudinē h;
 cū stella. Sicut. n. stella ē nobilioz ps sui orbis z ē ppetua.
 sic aia rōnalis ppetua exis est nobilioz pars hoīs. Vel sic
 pōt intelligi q deus aiaz creatas aprat lenibus currib;. i.
 rationi z itellectū q dicunt currus aie qui ducūt hoīez in

cognitioez rez: q̄s aīas serit ī celū ⁊ terrā. q̄z aīa rōne ⁊ in-
tellectu h̄z cognitōez celestīū ⁊ terrestriū. ¶ Nota q̄ per
ignē reducere itelligit ardorē charitatī: q̄ hoīez aduersū a
deo vitus facit ip̄z redire v̄tutib⁹. nisi. n. hō deū amet ip̄sū
nō q̄rit. nisi q̄rat nō iueniet. nisi iueniat ad ip̄s si reuertē.
¶ Da p̄ angustā. Postq̄ phia captauit beniuolentiā dei
ipsuz multipl̄

pmendando: h̄
exprimit suam
petitionem di-
cens. O p̄ q̄ fa-
cis oīa p̄dicta
da. i. p̄cede mē-
ti sup. humane
cōscendere an-
gustam sedem
.i. nobilez sedē
summi bōī. da
lustrare. i. inue-
stigando inue-
nire. fontes bo-
ni. i. deū qui est
fons oīs bōī. da
luce reperta. i.
cognitione pre-
habita in te de-
figere. s. p̄ amo-
rem cōspicuos
visus: idest cla-
ros intuitus. ai.
.i. rōnis ⁊ itelle-
ct⁹. O p̄ tu di-
sice. i. disperge
nebulas: idest
obscuritates. ⁊
pondera: idest
grauitates ter-
rene molis. i. di-

Da p̄ angustā mēti cōscēdē sedē:
Da sūtē lustrā bōī. da luce r̄pta
In te p̄spicuos ai defigere visus.
Disice terrene nebulas ⁊ pōde
ra molis:

Atq; tuo splendore mica. tu nā
q; serenum.

Tu requies trāquilla p̄is. te cer-
nere finis.

Principiuz. vector. dux. semita
terminus idēz.

¶ Prosa decima libri tertij.



¶ Quoniam igitur quod sit imper-
fecti quod est perfecti boni
forma vidisti: nunc de-
monstrandum reor quo
nam hec felicitatis perfectio consti-
tuta sit. In quo illud primum arbi-
tror inquirendum. an aliquid huiusmo-
di bonum: quale pauloante diffini-
sti: in rerum natura possit existere.
ne nos propter rei subiecte veritatez
cassa cogitationis imago decipiat

lectionis terrene. atq; mica. i. resplende tuo splendore. tu
nāq; es serenum quo supple oīa illustrantur. Tu es tran-
quilla reges p̄is sup. mētibus. te cernere. i. videre: ē finis
sup. oīum. tu idē exīis es p̄ncipiuz. q̄z origo oīum rez. tu es
vector: q̄z vehis nos p̄ grāz quo puenire nō possum⁹ p̄ nāz
tu es dux ducēs ab errore ignorantie ad veritatē sapie. tu es
semita: cū sis via ⁊ vitas: ⁊ p̄ te ad teip̄z puenis. tu es ter-
min⁹ vltra quē nihil q̄rit cum sis sūmū ⁊ pfectuz bonum.

¶ Nō q̄ sedes sūmi boni dī angustā. i. subtilis. q̄z vix ma-
gno labore ad ipsas puenis. vel dī angustā. i. nobilis: q̄z ni-
bil sibi cōparari pōt. ¶ Itē deū vocat fontē sūmi boni. si-
cut. n. riuuli h̄nt existere ⁊ fluere a fonte ⁊ ip̄e a nullo. sic a
deo oē bonū h̄z eē: ip̄e at a nullo. ¶ Nō ad h̄ q̄ sedes sū-
mi boni cōscēdat⁹ o; q̄ iuestiget. ⁊ q̄z nō sufficit iuestigare
si nō iueniat. nec iuenire si nō diligat. iō phia petit p̄ amo-
rē defigi visuz ai. s. rōnez ⁊ itellectū in sūmū bonū. ¶ Nō
q̄ q̄z itellectus ⁊ rō ip̄ediunt ⁊ obscurantur p̄ affectionē ⁊
dīderiū terrenozū: q̄z cor⁹ q̄d corūpiē aggrauat aīaz q̄n
corpōri ē sbiecta. iō phia petit fugare nebulas terrene mo-
lis: ⁊ q̄z nō sufficit fuga tenebzarū nisi assit lux illuminās.
ideo petit illuminationem dicēs. Atq; tuo splendore mica.

¶ Item disico. cis. i. dispergo vel remoueo. ⁊ dicitur a dis
prepositione inseparabili ⁊ a verbo ico. cis.

¶ Prosa decima tertij libri.



¶ Quoniam igitur quod sit imper-
fecti. ¶ Ista ē decia p̄sa h̄ ter-
tij: i q̄ phia oīdit vbi vā b̄tudo sit p̄stituta ⁊ p̄
p̄tinuādo se p̄bat b̄tudinē p̄fcaz eē ī rez nā. z⁹
oīdit i q̄ sit vā b̄tudo. ibi. ¶ Quo vō) p̄rio dīc

¶ Boeti quā vidisti ī p̄cedētib⁹ q̄ sit forma imperfecti bo-
ni. ⁊ q̄ sit forma p̄fecti boni. nūc reor. i. opinor eē demōstrā
dū. quonā. i. vbi hec p̄fectio felicitatī. i. p̄fecta felicitas. sit
p̄stituta. in q̄ supple iuestigādo. illud ego arbitror p̄mū eē
ingredū. an aliqd h̄z bonū p̄fcm̄ q̄le pauloāte. s. octaua p̄-
sa diffinisti. possit existere in rez nā ne cassa. i. vana. imago

¶ Sed quoniam existat: sitq; h̄ veluti quā
oīum fons bonozū: negari neq̄t.
¶ Q̄d n. q̄d ip̄fcm̄ dī eē: id dimi-
nutiōe p̄fecti ip̄fectūq; esse p̄hi-
bet. Quo fit vt si ī quolibet ḡne
ip̄fectū q̄d eē videat: ī eo p̄fcm̄
quoq; aliqd eē nece sit. Et. n. p̄fe-
ctiōe sublata: vñ illud q̄d ip̄fcm̄
p̄hibet extiterit: ne fingi q̄dez pōt
¶ Neq; n. ab diminutis iconsum-
matūq; natura rerum cepit exor-
dium: sed ab integris absolutūq;
procedēs in bec extrema atq; ef-
feta dilabitur. Q̄ si vti pauloan-
te mōstrauimus: ē q̄daz boni fra-
gilis imperfecta felicitas: eē aliq̄z
solidā p̄fectāq; nō pōt dubitari.
¶ B. Firmissime inq; verissime
q; cōclusū ē. ¶ Quo vero inq̄t
h̄cer ita p̄sidera. desū rez oīuz p̄i-
cipē bonū eē: coīs humanozū cō-
ceptio probat aīozum. ¶ Nā cum
nihil deo melius excogitari q̄at:

etuz diminutiōe. i. ex defectu p̄fecti. quo fit vt si in q̄libet
ḡne videat eē q̄d. i. aliqd ip̄fcm̄ ī eo ḡne nece sit aliqd eē
p̄fcm̄. etenim sublata. i. circūscripta p̄fectiōe: nec fingi pōt
vñ extiterit. i. eē beat. q̄d p̄hibet ip̄fcm̄. neq; n. nā cepit
exordium a diminutis ⁊ icōsumatī. i. ab ip̄fcm̄: s; nā p̄cedēs
ab integris ⁊ absolutī. i. p̄fcm̄. dilabit ī h̄ extrema. i. inferio-
ra. atq; effeta. i. ifructuosa. ex h̄ ḡ accipit maior rōnis. in q̄
cūq; repit aliqd ip̄fcm̄ ī eodē repit p̄fcm̄. Tūc subiūgit
minorez dicēs. Sicuti pauloāte mōstrauim⁹ q̄ est fragil⁹ bo-
ni ⁊ ip̄fca felicitas. Et ponit p̄clonē dicēs. Ergo dubitari n̄
pōt eē aliq̄z solidā ⁊ p̄fcm̄ felicitatē. q̄d cōcedēs. B. dicit.
verissime ⁊ firmissime p̄clusū ē. ¶ Nōndū q̄ in t̄p̄alib⁹ ⁊
sēnsibilib⁹ nō pōt eē sūmū ⁊ p̄fcm̄ bonū: ⁊ q̄z ml̄ti sūt q̄ n̄ pu-
tāt eē alia bona p̄ter sēnsibilia. iō ne aliq; putet nullū eē p̄-
fectū bonū ī rez nā. phia. p̄ anq; oīdat vbi sit sitū p̄fectū
bonū p̄bat ip̄z eē. ¶ Nōndū q̄ res subiecta ē d̄ q̄ h̄ p̄mo
⁊ cognitio. s; dū cogitam⁹ de re q̄ nō ē tūc ē cogitatio cassa
p̄ter vitatē subiecte rei decipiēs nos. ne at tal cognitio vi-
deat eē sūmi boni. iō p̄ p̄bat ip̄z eē ī rez nā. ¶ Nōndū q̄
ip̄fcm̄ nō pōt eē p̄ncipiū rez. q̄z p̄fcm̄ p̄us ē ip̄fcm̄. p̄ncipio
aut nō ē aliqd p̄us. ex quo segtur q̄ vbi ē ip̄fectuz ibi ē
repiere p̄fcm̄. ¶ Nōndū q̄ est deuenire ad aliqd p̄fectū a
quo nā icipiēs p̄gredit ad posteriora ip̄fecta. cuiusmo-
di sunt bec inferiora q̄ dicūtur extrema ⁊ effeta. q̄z sūt vlti-
ma causatoz: nō causa alyo inferioribus.

¶ Quo vō inq̄t. ¶ Dic phia oīdit i q̄ p̄fcm̄ bonū siue felici-
tas sit sita. scōd p̄cludit q̄dā correlariū. tertio mouet du-
bitatōez. z⁹ ibi. ¶ Sup bec. ¶ tertia ibi. ¶ Atq; h̄ q̄z. ¶ P̄rio

.i. spēs cogitati-
onis nos deci-
piat p̄ter veri-
tatem subiecte
rei. i. exītis rei
s; nequit nega-
ri q̄ existat in
rerū nā p̄fectū
bonuz ⁊ p̄fecta
felicitas. ⁊ hoc
bonuz sit velu-
ti fons oīuz bo-
noz: ⁊ tūc p̄bat
ip̄z eē tali rōne
In q̄cunq; ḡne
ē repire ip̄fe-
ctuz ī eodē ē re-
pire p̄fectū: s; ī
ḡne rez ē repi-
re ip̄fcm̄ bo-
nuz ⁊ ip̄fectam
felicitatem vt
p̄z ex p̄cedenti-
bus. ḡ ī rez nā
erit dare perfe-
ctū bonuz ⁊ p̄-
fectaz felicitatē.
hāc rōnez p̄-
tractat in l̄ra ⁊
dicit. Q̄d q̄d dī
eē ip̄fcm̄ illud
p̄hibet ip̄fe-

dicit vel ostendit perfectam felicitatem esse in deo constitutam. scdo ostendit per quem modum sit in deo. ibi (S3 qso) primo ponit unam propositionem notam. scdo ex ea probat iterum. ibi (Ita vero) primo dicit. Ita probatum est quod est dare perfectum bonum. q. d. i. in quo. habiter illud perfectum bonum. ita considera. Et tunc subiungit propositionem. Quis conceptio coram humanorum animorum. probat. i. procedit deum esse bonum

principes omnium rerum: et quod deus sit quoddam bonum: probat per hoc quod deo nihil melius excogitari potest. et quod dubitat illud esse bonum quod melius nihil est: quod dicitur. (No. nllus. Et Notandum quod deum esse principem omnium rerum oes procedunt. sed quod pitagorici duo posuerunt esse principia rerum. unum bonum aliud malum. ne ergo aliquid occurrat de hoc negaret deum esse bonum. id est probat ex eo quod nihil

id quo melius nihil est: bonum esse quod dubitat. Ita vero bonum esse deum ratio demonstrat: ut perfectum quoque bonum in eo esse unicat. nam si tale sit: rerum omnium princeps esse non poterit. Erit. n. eo prestantius aliquid perfectum possides bonum: quod si prius atque antiquus esse videatur. Quia namque perfectum in integris priora esse claruerunt: quare ne in infinitum ratio procedat: profitemur deum esse summum deum: summum perfectumque bonum esse plenissimum. S3 perfectum bonum veram esse beatitudinem constitutum. veram igitur beatitudinem in summo deo sitam esse necesse est. B. Accipio inquit: nec est quod dicitur villo modo queat. P. S3 qso inquit te: vide quod id sancte atque inviolabiliter probetur quod bonum summum summum deum diximus esse plenissimum. B.

potest melius excogitari deo. Unum dicit beatus Augustinus in libro de doctrina christiana. Deo latine lingue scientes cum aures eorum sonus tetigerit quo profert deus mouent ad cogitandum excellentissimam quamdam immortalis nam. ita autem cogitatur deus ut aliquid quo nihil sit melius.

(Ita vero bonum esse.) Sic probat intentum quod beatitudo siue perfectum bonum sit situm in deo tali ratione. Perfectum bonum est vera beatitudo. s3 in deo est perfectum bonum. ergo in deo est vera beatitudo. unde dicitur in littera. Ratio ista demonstrat deum esse bonum ut convincat. i. infallibiliter concludat. in eo esse perfectum bonum. nam si. i. nisi deus sit tale. i. perfectum bonum. non poterit esse princeps omnium rerum. si. n. non sit perfectum bonum. erit aliquid prestantius eo. possides perfectum bonum: quod oia perfecta claruerunt. i. manifesta sunt esse priora minus integris. i. perfectis. quare ne ratio procedat. i. procedat in infinitum: profitemur deum esse plenissimum summum et perfectum bonum. et sic patet minor rationis. s3 quod in deo est perfectum bonum. Tunc probat maiorem dicens. S3 constitutum. i. probauimus nona parte perfectum bonum esse veram beatitudinem. igitur restat concludere quod necesse est veram beatitudinem sitam esse in summo deo. Luit Boetius sentiens dicit. accipio. i. procedo inquit. nec est quod villo modo queat dicitur. (Nota dum quod si deus non esset perfectum bonum sed imperfectum procederet in infinitum sic arguendo. Deus vel est perfectum bonum vel imperfectum. si perfectum habet oppositum. Si imperfectum erit aliquid prius eo: cum perfectum sit prius imperfecto. Illud ergo prius vel est perfectum bonum vel imperfectum. si perfectum illud erit deus. et habet oppositum. Si imperfectum erit aliquid prius eo. cum perfectum sit prius imperfecto. Itaque quare de illo priori. vel est perfectum bonum vel imperfectum. et sic procederet in infinitum. vel dabitur deum esse perfectum bonum. et hoc inuit in littera cum dicit. Quare ne in infinitum ratio procedat.

(Sed queso te inquit.) Sic proba ostendit per quem modum vera beatitudo sit in deo. quod non est in deo tanquam aliquid distinctum ab ipso sic accidens a subiecto: s3 est idem cum ipso. quod probat quatuor

rationibus. scda ibi (Postremo) tertia ibi. (Quo enim) quarta ibi. (Respice inquit) primo permittit intentum suum cum quodam diuisione cuius membra improbat dicens. Quod boetius queso te vide quod id sancte. i. firmiter et inuolabiliter probetur: quod diximus summum deum esse plenissimum summum bonum. et dicit boetius. Quoniam modo super hoc probatur. Tunc ponit proba diuisione

quo nam inquit modo. P. Ne huc rerum omnium princeps illud summum bonum quo plenius esse prohibetur: vel extrinsecus accepisse: vel ita naturali beatitudine presumas: quasi beatitudinis dei habiteque beatitudinis diuersam cogites esse subiecta. Nam si extrinsecus acceptum putes: prestantius id quod dederit: eo quod acceperit existimare possis. S3 huc esse rerum omnium excellentissimum dignissime profitemur. Quod si nam quidem iest. s3 ratione diuersum: cum de rebus principem loquimur deo: fingat quod potest quod hec diuersa iunxerit. Postremo quod a quolibet re diuersum est: id non est illud a quo intelligitur esse diuersum. quare quod a summo bono diuersum est: sui nam id summum bonum non est. quod ne probas est de eo cogitare: quo nihil prestat

cus acceptum tunc tu possis. i. potes existimare esse prestantius. i. melius illud bonum quod dederit eo quod acceperit super deo: quod est falsum: quod confitemur hunc excellentissimum omnium rerum. Tunc probat quod perfectum bonum in deo non est in ipso naturaliter tanquam differens a subiecto sua dicens. Quod si natura. i. per naturam. inest deo summum bonum: sed est diuersum ab ipso ratione quidam diuersa. fingat que potest quis hec diuersa coniunxerit super deum et summum bonum. quod dicitur. non est dare aliquem potest ista diuersa coniungentem. (Nota dum quod ratio quam proba pretendit est ista. Summum bonum quod est in deo vel est acceptum ab extrinsecus. vel inest sibi naturaliter. si ab extrinsecus aliquid erit prestantius et nobilius deo. quod dans summum bonum prestantius est recipiente ipso. si autem inest deo naturaliter vel tanquam idem sibi. vel tanquam diuersum ab ipso. si tanquam idem sibi habet oppositum. si tanquam diuersum ab ipso: erit aliquid prius quod ista diuersa coniunxerit: talia autem fingere: est difficile.

(Postremo quod a qualibet.) Sic proba ponit secundam rationem quod summum bonum in deo non differt ab ipso. et est ratio talis. Illud quod est diuersum ab alio non est illud a quo est diuersum. Si ergo summum bonum esset diuersum a deo: deus non esset summum bonum: quod ne probas est dicere. unde dicit in littera. Postremo illud quod est diuersum a qualibet re: illud non est illud a quo intelligitur. i. videtur esse diuersum. quare quod sui natura diuersum est a summo bono: illud non est summum bonum. si igitur summum bonum ita sit in deo quod s3 naturam est diuersum ab eo. sequitur quod deus non sit summum bonum: quod ne probas est cogitare de deo. quo nihil prestat esse prestantius. (Nota si aliquid esset in deo diuersum ab ipso deus esset compositus. et non esset simplicis: quod est falsum. Item quod est in deo diuersum ab ipso. vel est accidens vel pars eius. non accidens: quod deus non est subiectum alicuius accidentis. si est pars eius cum pars procedat totum aliquid erit prius deo. quod falsum est.

neque dicens. presumas. i. putas ne huc patrem omnium rerum accepisse extrinsecus illud summum bonum quo probetur esse plenus. vel presumas ita naturali beatitudine a se illud bonum. quasi cogites diuersam esse subiecta dei beatitudinis et beatitudinis habite. Et tunc improbat membra. primo quod deus non accepit summum bonum ab extrinsecus dicitur. Nam si partes bonum quod in deo est extrinse

Omnino. n. nulli⁹ rei nā. **D**ic phia ponit tertiā rōnē q̄ talis ē. Illud qd̄ est p̄ncipiū oīuz formalr ē sūmū bonū. qz sūmū bonū nō pōt eē p̄ncipiātū: s; d̄s ē p̄ncipiū oīuz. ergo formalr ē sūmū bonū. sūmū aut̄ bonū ē b̄tudo. ergo de⁹ formalr ē summa b̄tudo. vñ dicit i l̄ra. **D**ino. i. gñalr nulli⁹ rei nā poterit existere. i. esse melior suo p̄ncipio. q̄re qd̄ oīuz sit p̄ncipiū sic deus illud etiā concluderiz veris- sīma rōne sū- mū esse bonū suba. i. per sui substātia. cui assentiēs **Boe- tius** dicit. **R**ectissime inquā p̄clusū ē: s; sū- mū bonū esse b̄tudinē con- cessuz ē. dicit **Boeti⁹**: ita est inq̄. **C**onclu- dit ergo phia. **I**git̄ necesse est deum cōfiteri ipsaz b̄tudi- nē. dicit **Boe- tius**: nec queo refragari. i. re- sistere. p̄ozib⁹ p̄positis. i. p̄e- missis. et ego p̄spicio h̄ illa- tū eē d̄s illis

Nota q̄ p̄ncipiū oīum rerum oī esse sūmū bonum substātaliter. quia si aliquid aliud a principio eēt sūmum bonum substātaliter sicut aliqd̄ p̄ncipiātuz. sequit̄ q̄ p̄ncipiātum sit nobilius suo p̄ncipio. nā bonum substātaliter nobili⁹ est bono accidētaliter. **I**te si p̄ncipiūz nō est bonū substātalr sed accidētalr cuz oē qd̄ est tale p̄ acc̄is reducā ad aliqd̄ tale per se: tunc p̄ncipiū re- ducereē ad aliqd̄. et per d̄s nō esset p̄ncipiū.

Respice inq̄ an h̄c. **D**ic ponit q̄rtā rōnē q̄ b̄tudo i deo nō differt ab ipso. Si b̄tudo differret a deo cū vtrū q̄ tā de⁹ q̄ b̄tudo sit sūmū bonū: eēt duo summa bo- na. quoz vnū nō eēt altez. et cū vnū desit alteri neutrum erit p̄fectū et sūmū bonū: qz p̄fectū ē cui nihil deest. ḡ necesse ē b̄tudinē eē idē cū deo. vñ dicit in l̄ra. **D** boeti re- spice an h̄c qd̄ mō dicā illud qd̄ p̄batū ē firmi⁹ approbeē duo sūma bona eē non p̄nt. q̄ sint a se diuersa. eteni liquet .i. manifestū est. q̄ bona q̄ discrepāt. nō eē altez sup. eozū bonoz qd̄ sit altez. q̄re cuz altez deest alterutri. i. alteri. neutz poterit eē perfectum. cū p̄fectuz sit cui nihil deest. **S**ed manifestum est illud nō eē sūmū bonū: qd̄ nō est p̄fectū. igit̄ nullo mō p̄nt eē diuersa ea q̄ sunt summa bo- na. **A**tqui p̄ certe: deū et b̄tudinē collegimus esse sūmū bonū. q̄re necesse ē ipaz nāz q̄ sit diuinitas. i. nāz dei eē sum- mā b̄tudinē. qd̄ **Boeti⁹** approbās dicit. nihil veri⁹ ē ipsa re: nec rōcinatōe firmi⁹: nec deo digni⁹ p̄cludi pōt. **N**o- tādū ex q̄rto topicoz: qd̄ p̄ supabūdantiā d̄r vñ soli p̄ue- nit. cū igit̄ sūmū bonū dicat̄ p̄ supabūdantiā nō erūt duo sūma bona. **I**te si eēt duo sūma bona vel eēt eiusdē sp̄ei: vel differret̄ sp̄ei: si eiusdē sp̄ei erūt eq̄l̄r p̄fecta et vnū erit sup̄flau. si differrūt sp̄ei vnū erit p̄fecti⁹ altero: qz ipossi- bile ē duas sp̄es eē eq̄l̄r p̄fectas: s; qd̄ ē ip̄fecti⁹ nō ē sū-

mū bonū. ergo nō sunt plura summa bona.

Sup hec iquit. **D**ic phia cōcludit ex dictis quādā con- clusionē corrolariā dicēs. **S**up hec. i. p̄dicta ego tibi da- bo corrolariū. i. conclusionē corrolariā. ita. i. sicut geome- tre aliqd̄ solent demonstratis suis p̄positis iſerre. q̄ illata ipsi vocant p̄ozismata. i. aperiitiōes. **E**t tunc ponit corrola-

Atq̄ et b̄tudinē et deū sūmū bo- nū eē collegim⁹. q̄re ipsā necesse est sūmā eē b̄tudinē q̄ sit sūma diui- nitas. **B.** Nihil inq̄ nec re ipsa veri⁹ nec rōcinatiōe firmitus: nec deo digni⁹ p̄cludi pōt. **P.** **S**up hec inq̄ igit̄ veluti geometre so- lēt d̄m̄zatis p̄positis aliqd̄ iſer- re que p̄ozismata ipsi vocant: ita ego quoq̄ tibi veluti corrolariū dabo. **N**am qm̄ b̄tudinē ade- ptōe sūt hoies b̄ri. **B**ritudo v̄o ē ipsa diuinitas: diuinitatis ade- ptōe fieri b̄tōs manifestū ē. **S**z vti iustitie adeptōe iusti: sapie- pientes fiunt: ita diuinitatez ade- ptos deos fieri sili rōe necesse est. **Q**is igit̄ b̄tūs d̄s. s; natura qd̄ vn⁹: p̄ncipatōe v̄o nihil p̄hibet eē q̄plimos. **B.** **E**t p̄lchz inq̄ h̄ atq̄ p̄ciosuz siue p̄ozisma siue

banc conclusionē cōmendans. **B.** dicit. **E**t pulchruz inq̄ hoc. i. qd̄ mō cōclusisti. atq̄ p̄ciosum siue p̄ozisma siue cor- rolatariū maui. i. magis velis ipm̄ vocari. **N**otādū q̄ oīs beatus est deus: hoc probat̄ ex l̄ra sic. **D**oies fiunt b̄ri adeptiōe b̄tudinē: sed b̄tudo est diuinitas. ḡ homies fiunt b̄ri adeptiōe diuinitatis. sed adeptōe diuinitatis ali- quis efficiē de⁹. ḡ oīs b̄tūs est de⁹. vel pōt sic argui. **A**de- ptōe diuinitatis aliq̄s efficiē de⁹. adeptiōe diuinitatis ali- quis efficiē b̄tūs cū diuinitas sit idē cū b̄tudinē. ergo oīs b̄tūs est deus. **N**ota fm̄ **Dug.** q̄ p̄ozus. ri. est subtile fo- ramē i corpore p̄ qd̄ sudor emanat. idē p̄ozisma. tis. i. appa- ritio vel illuminatio sensus. **D**icunt̄ etiā p̄ozismata regu- le quas geometre p̄ponūt ad aliqd̄ oīdēdū eo q̄ aperiāt et illuminēt mētē lectoris: et ipse allegat boetiū i hoc libro de hoc noīe p̄ozisma. **N**ōndū fm̄ eundēz **Dug.** a coro- na venit coronariū qd̄ est p̄miū victorie vel p̄mium belli vel certaminis. s. corona vel aliqd̄ aliud. vel coronariūz ē vnde aliq̄s mereē honozē: vel adipisciē coronā. **E**t etiā al- legat **Boetiū** in h̄ loco de hoc noīe coronariū. s; cōmuni- ter ipsuz nominamus corrolariū. et est corrolariū p̄clusio se- quēs ex p̄missis. **N**ota aliq̄s diceret. **S**i omnis beat⁹ est deus: cū plures sint beati. plures erūt dy. **R.** n̄dit boe- tius q̄ vnus est deus naturaliter et essentialiter: sed parti- cipatiue. s. participatiue virtutis et immortalitatis possūt eē plures dy. vnde p̄s. **E**go dixi dy estis et filij excelsi oēs. **I**te inuit ph̄us. i. metaphy. vbi sic p̄cludit. **N**ō valet pluralitas p̄ncipiū. sit ergo vnus p̄nceps. i. fm̄ nāz et essen- tiam. **E**rgo dicit **Seneca.** **U**ir speculatiu⁹ est quasi deus in humano corpore hospitatus. **P**ro quo vlteri⁹ notā dū q̄ deus est quadruplex. aliq̄s est deus nuncupatiue vt idolū. **A**lius vsurpatiue vt demōes cultū dei sibi vsurpā-

riuz q̄ omnis beat⁹ est de⁹. qd̄ sic infert. quia adeptio- ne beatitudi- nis sūt homi- nes beati: bea- titudo vero ē ipsa diuinitas vt p̄batū est. manifestū est ḡ hoies b̄tōs fieri adeptōe diuinitatis. s; sicut adeptōe iustitie fiunt hoies iusti: et adeptōe sapie- tie sapientes. ita necesse ē ade- ptōe diuinita- tis eē b̄tōs si- ue deos. igit̄ oīs b̄tūs ē d̄s. s; nā qd̄ vn⁹ d̄s ē et nō p̄les p̄ncipatiue v̄o nihil prohibz p̄les deos eē.

tes. ut dicit scriptura. Quis dy gentium demonia. Tertius participative ut hoies beatitudine participantes. Quartus est deus nam hinc est eternitate. immutabilitate et concubilitatem. primis tribus modis potest bene esse plures dy: scilicet non 4. modo. Ultimo nota deitate siue diuinitate participare: non est nisi immortalitate. impossibilitate. subtilitate et agilitate adipisci.

Itaque mortale additum nobis separat nos a dy. ut dicit Porphyrius. ergo adeptio immortalitatis erimus dy.

Atque hoc quod pulchrum nihil est. Dicit philosophia mouet circa predicta quaedam dubitationes. scilicet soluit eas ibi (Cuius discretione) primo dicit. Ex quo dicitur hoc correlarium esse pulchrum. Atque pro certo hoc quod iam dicta nihil est pulchrius: quod ratio persuadet esse annectendum his. scilicet supradictis et dicit Boetius quod est pulchrum illud. dicit philosophia. cum beatitudo videatur multa continere: utrum

hec omnia coniungantur. i. constituat veluti unum corpus beatitudinis quaedam varietate partium: an sit aliquid eorum quod compleat subiecta beatitudinis: et ad hoc cetera referantur. Tunc Boetius petit hanc questionem magis elucidari dicens. Uelle inquit ut patefaceres illud quod quibus commemoratio ipsarum rerum super. exemplificando. et philosophia commendans Boetio querit. Nonne ceterum beatitudinem esse bonum. dicit. B. Certe summum bonum. cui philosophia. licet. i. licitum est addas hoc super. summum omnibus. C. Nam beatitudo est summa sufficientia: eadem est summa potentia: et iudicatur esse summa reuerentia claritas et voluptas. dicit. B. Quid igitur super. estimas dicendum. respondit philosophia. hec omnia. scilicet sufficientia potentia ceteraque. sunt veluti quedam membra beatitudinis: an cuncta referuntur ad bonum veluti ad verticem. i. tanquam ad summam rationem appetendi omnia alia. Tunc Boetius fateatur se intelligere questionem et postolari ei solutionem dicens. Intelligo quod proponas inuestigandum: sed desidero audire quod constituas. i. diffinitionem questionem dissoluendo. C. Notandum quod questio quas philosophia mouet est ista. Utrum predicta quatuor. scilicet sufficientia reuerentia etc. constituat beatitudinem: sicut diuersa membra unum corpus: vel utrum omnia sint eadem et referantur ad aliquid unum. scilicet ad bonum quod sit ratio appetendi omnia ista. C. Notandum quod in beatitudine est summum bonum: et in beatitudine est sufficientia. reuerentia. potentia. gloria et iocunditas: ideo queritur an ista sint in beatitudine tanquam diuersa: aut ad unum relata. scilicet ad bonum ratione cuius appetuntur. C. Nota ad primam partem questionis de responderi quod non: quod membra unum corpus constituentia debent esse inter se diuersa ut statim probabitur in littera sequenti. scilicet illa quatuor sunt unum

corrolarium vocari manis. P. Atque hoc quoque pulchrum nihil est quod his annectendum esse ratio persuadet. B. Quid inquit. P. Cum multa inquit beatitudo continere videatur utrum ne hoc omnia unum veluti corpus beatitudinis quaedam partium varietate coniungant. An sit eorum aliquid quod beatitudinis substantiam compleat: ad hoc non cetera referantur. B. Uelle inquit id ipsarum rerum commemoratio patefaceres. P. Nonne inquit beatitudinem bonum esse ceterum semper. B. Ac summum quidem inquit. P. Addas inquit hoc omnibus licet. Nam eadem sufficientia summa est: eadem summa potentia reuerentia quoque claritas et voluptas beatitudo esse iudicatur. B. Quid igitur. P. Heccine omnia bona sufficientia: potentia: ceteraque veluti quaedam beatitudinis membra sunt: an ad bonum veluti ad verticem cuncta referuntur. B. Intelligo inquit quod inuestigandum proponas: scilicet quod constituas: audire desidero. P. Cuius rei

ut probatum est. ergo non possunt esse partes beatitudinis constituentes ipsas: sicut membra unum corpus. etiam si sic sequeretur quod beatitudo seu deus non esset omnino simplex: quod est impossibile. Cuius rei discretione. Dicit philosophia soluit questionem. et primo ostendit quod ista quatuor non sunt partes et membra beatitudinis. 2. ostendit quod omnia referantur ad bonum ibi. (Ad bonum vero) primo

discretionem sic accipe. Si hoc omnia beatitudinis membra foret: a se quoque inuicem discreparent. Hec est. n. partium nam ut unum corpus diuersa componant. Atque hoc omnia idem esse monstrata sunt. m. imo igitur membra sunt. Alioquin ex uno membro beatitudo videbitur esse constituta: quod fieri nequit. B. Id quidem inquit dubium non est: scilicet id quod restat expecto. P. Ad bonum non cetera referri palam est. Accirco. n. sufficientia petitur: quoniam bonum esse iudicatur. Accirco potentia: quoniam id quoque esse creditur bonum. Idem de reuerentia claritudine: incunditate coniectare licet. Quibus igitur expectandorum summa atque causa bonum est. Quod. n. neque re neque similitudine ullum in se retinet bonum: id expecti nullo modo potest. Contraque etiam que nam bona non sunt: tamen si esse videantur quasi vera bona sint appetuntur. Quo fit uti summa causa atque causa expectandorum omnium bonitas esse in re credatur

nime sunt membra beatitudinis: sed si in eis saluet ratio membri omnia erunt unum membrum: et tunc sequitur beatitudinem componi ex uno membro: quod est impossibile: et hoc est quod dicit aliogen. id est si aliter dicatur quod non sunt membra sed unum membrum: et videbitur beatitudo esse coniuncta ex uno membro: quod fieri nequit. Et dicit Boetius. Id quidem quod modo conclusum est non est dubium: sed illud quod restat de veritate alterius partis questionis expecto. C. Notandum quod beatitudo est diuinitas ut prius visum est: et quod diuinitas est omnino simplex et indiuisibilis ex nullo potest esse constituta: cum enim constituens prius sit constituto: esset aliquid prius deitate quod absurdum est. ergo beatitudo non potest esse constituta ex pluribus membris vel ex uno membro.

Ad bonum vero cetera. Dicit philosophia ostendit quod omnia referantur ad bonum tanquam ad causam: propter quam appetuntur. scilicet ex dictis deducit quasdam conclusiones superius probatas ut melius intelligantur. 2. ibi (Cuius vero causa) primo dicit. Palam est cetera. scilicet quatuor supradicta ad que omnia appetenda reducuntur ipsa referri ad bonum. idcirco enim petitur. i. appetitur sufficientia: quod bonum esse iudicatur. idcirco potentia desideratur: quod id etiam creditur esse bonum. idem licet coniectare: id est iudicare. de reuerentia claritudine: id est claritate: et incunditate: et sic vniuersaliter concludere quod bonum est summa id est perfectio. et causa omnium expectandorum: id est desiderandorum: quod declarat per signum dicens: illud enim quod neque in re: neque in similitudine. i. appareat. vllum

intendit talem rationem. Membra constituentia aliquid unum ad inuicem debent esse diuersa. sed ista omnia quatuor sunt idem. ergo non sunt membra et partes beatitudinis. vnde dicit in littera. Cuius rei super. posite in questione. sic accipe discretionem. i. discretarum solutionem. Si hec omnia forent membra beatitudinis: tunc discreparent a se inuicem. hec enim est natura partium: ut diuersa componant unum corpus. Atque pro certo hec omnia quatuor monstrata sunt idem esse super. in 9. psal. igitur mi-

bonū retinet in se. illud nullo modo pōt expeti. i. deside-
rari. z cōtra. i. per dūm: illa que nō sunt bona natura. i. ex
natura. tamē si videant. i. appareāt esse quasi vera bona
sint appetunt: quo fit vti bonitas iure credat eē summa
atq; causa omniū expetēdoz. ¶ Notādū qd bonū est cā
oīuz desiderādoz: qz deficiēte rōne boni in aliq; siue sit
bonuz fm ap-
parētiā siue
existētiā. tolli-
tur rō appeti-
bil. posita vō
rōne boni i ali-
quo siue f3 rē
siue fm appa-
rentiā ex quo
ipsuz est appe-
tibile. ppter
qd dicit Arif.
3. de aia. Mo-
uer. n. appeti-
bile hoc qdēz
bonū: hoc aut
apparet bonū
¶ Cuius vero
causa) Dic ex
dictis pbia de-
ducit qsdā cō-
clusiones pūa
pbatas vt me-
lius intelligā-
tur z sūt due.
Prima est. qd
bonū z britu-
do sunt idem.

Secda. qd de^o z bonū idē sunt. deducēs ergo pmo cōclusio-
nē dicit. Illud maxime videt optari. cuius causa qd. i. ali-
qd. expeti. i. desiderat. vt si cā salutis. i. sanitat. qspiā. i.
aligs. velit egtare. nō tā. i. nō tūm desiderat motuz egtādi
qz. i. inq̄tū desiderat effectū salutis. i. sanitatis. cū igit oīa
petant. i. appetant grā boni. illa non poti^o desiderant ab
oībus qz ipm bonū. sed nos pcessimus britudinē esse: pp
qd cetera optant. qre sola britudo tanq; finis oīuz alioz
querit. i. desiderat. ex quo ligdo. i. manifeste apparet esse
eandē subam ipsi^o boni z britudis. Boetius. n. assentiens
isti deductioni dicit. Nil video cur qspiā possit dissentire
¶ Notādū quozūcūq; ppetas per se est eadē: necē ē illa
esse eadē. cū igit bonū z britudo beant ynā: z eadē per se
pprietatē erūt eadē. Nā p se ppiū est britudini. q oīa p-
pter eā desiderant. sifr illa pprietas est boni q oīa appe-
tunt qz bona: ergo bonū z britudo sunt idē. ¶ Notādū
qd illud magis appetit cuius causa aliqd appetit: qz illud
ppter quod aliqd appetit pūa est in causando motū de-
sideri qz illud qd appetit ppter aliud. qz cā pmaria pūa
ifluit qz scōaria: z idē illud ppter qd aliquid appetit plus
ifluit desiderio qz illud qd appetit pp aliud. sic finis plus
ifluit qz ordiata in finē: z hoc declarat per exēplū i lra de
sanitate q plus appetit qz act^o egtādi fact^o pp sanitatem.
¶ Sed deū) Dic pbia ex cōclusiōe pūa pbatā deducit se-
cundā. i. deū z bonū esse idē fm substantiaz. z dicit. Sed
demonstrauimus deū z verā britudinē esse idē z vnuz. di-
cit Boetius. ita est inq̄. Ex quo cōcludit pbia dicens. igit
secure licet cōcludere subam dei sitaz eē in ipso bono: nec
vsq; alio. i. alibi. ¶ Nota qd ex pma cōclusiōe ifert z^o. ac
cipiēdo pma cōclusiōe pro maiore. arguēdo sic. Bonū z
britudo sunt idē fm subaz: sed de^o est vā britudo. g deus
z bonū sunt idem fm substantiaz.



¶ Metrum decimus tertij libri.
Ac oēs pariter venite capti) Istud est metru
io. hui^o tertij: qd dī valēticum ab iuētoze: z est
vndecasyllabū cōstans ex spondeo z dactilo: z
duob^o vlt^o trib^o trocheis: qz vltio loco pōt poni
spōde^o vlt^o troche^o. In q̄ metro pbia postq; oīdit i quo sit



Ac oēs pīe vēite capti:
Quos fallax ligat ipzo
bis cathenis.

Terrenas bitās libido mentes.
Hic erit vobis requies laboruz.
Hic port^o placida manēs qete.
Hoc patens vnuz miseris asilū.
Non qcqd tagus aureis arenis
Boat: aut berm^o rutilāte ripa:
Aut idus calido ppiquus orbi:
Cādidis miscēs virides lapillos
Illustrāt aciem: magisq; cecos
In suas condūt aios tenebras.
Hoc qcqd plz excitatq; mētes:
In firmis tellus aluit cauernis.
Splēdor quo regit vigeatq; celū
Vitat obscuras anime ruinas.
Hāc qsq; poterit notare lucez:
Cādidos pbebi radios negabit.
¶ Prosa vndecia b^o tertij libri.

summa beati-
tudo hortatur
ad istā britudi-
nē puenire di-
cēs. Deō capti
qz fallax libi-
do. i. fallax de-
lectatio. bitās
.i. possidēs. ter-
renas mētes.
ligat iprobis
cathenis. i. vi-
ciosis cupidit-
atibus. veni-
te pariter buc
.i. ad summuz
bonum qd est
situm in deo.
Tunc ostēdit
vtilitatem ve-
niēdi ad illud
bonum dicēs
Dic. i. i isto bo-
no qd est de^o
erit vobis re-
quies laboruz:
cum ipse sit p-
mium in hac

vita laborantium. hic est portus. id est securitas manens
placida quiete. hoc est asiluz. i. domus refugij. vnū. i. solū
qz tūm ad deū est tutū refugij. patens. i. apertuz miseris.
Tūc pparat istud bonū ad bona temporalia ostēdēs bona
tēporalia esse dānosa: qz sui cupiditate obtenebrāt aiām
d. Quicquid donat tagus. fluius iste aureis suis arenis.
Quicquid donat bermus fluius rutilāte. i. splēdēte sua
ripa: aut indus fluius a quo dicit idia. ppiquus calido
orbi: qz vicinus torride zone. indus inq; cōmiscens lapi-
los virides. i. smaragdos. candidis. i. margaritis sup. oīa
illa non illustant aciem sup. mētis. sed magis cōdunt. i.
inuoluūt cecos animos: in suas tenebras. i. ignorātiā ve-
ri boni. hoc. i. bonum tēporale qcqd. i. quodcūq; placet. i.
excitat mētes ad cupiditatē: illud tellus aluit ifirmis ca-
uernis. i. pfundis: qz in pfundo terre gignunt metalla z
gēme. Tūc ostendit vtilitatem boni quod est deus i quo
est vera beatitudo dicēs. Splēdor. i. beatitudosplēdēs.
quo splēdore regit celum. ille vitat obscuras ruinas aīe
quia splēdor z obscuritas se non compariunt in eodem.
quisq; ergo poterit notare. i. notā habere hanc lucē: ipse
negabit. i. non curabit candidos radios pbebi. i. solis.
¶ Notādū ppter lraz qd asilū fm Dugitionē dī dom^o
refugij quā romulus fecit. ab a quod est sine z silon qd ē
tactus. quasi sine tactu: qz non erat phas aliquem ibi tan-
gere vel offendere. ¶ Notādū fm Jsidoz. li. ethymol.
Tagus ē fluius quē cartago hispanie sic nūcupauit: ex
quo pcedit copiositas arenis auriferis: z ob hoc ceteris
fluius hispanie est platus. ¶ Notādū fm Dug. qd ber-
mus est fluius asie. q cāpos smirneos fecat fluctibus. z
est plenus aureis arenis. ¶ Indus autez fm Jsidoz est
fluius oriētis. qui rubeo mari excipitur: a quo india nū-
cupat. abundans margaritis z smaragdis.



A Prosa undecima terti libri.
Sentioz inq̄. Ista ē undecima p̄sa b̄
 terti i q̄ p̄bia iduē Boetius i
 cognitiōez quozūdā q̄ p̄us fassus fuit ignozare
 .s. q̄ sit finis oīum rez. ⁊ q̄bus gubernaculis
 mundus regat̄. p̄mo ducit ip̄m in cognitio-

nem p̄mi. sc̄do
 sc̄di in sequēti
 p̄sa. p̄mo p̄bi
 losophia iuesti
 gat diffinitio
 nez boni. sc̄do
 ex b̄ oīdit q̄
 sit finis omni
 uz rez ibi. Et
 illa nīmū p̄ri
 mo p̄mittunt̄
 q̄dā. sc̄do p̄bia
 aggredit̄ p̄po
 sitū. ibi. (Nō
 ne ingt) p̄mo
 Boeti assen
 tiēs predictis
 dicit. Assētioz
 inq̄. s. iā dictis
 cuncta enīz cō
 stant nexa fir
 missimis rōnī
 bus. q̄z demō
 stratiuis. Et
 p̄bia ingt. Quā
 ti: scilicet p̄cy
 estimabis. si
 agnoueris qd
 sit ip̄m bonuz.
 R̄ndit Boe.
 Infiniti. s. p̄re
 cy in quaz esti
 mabo. sigdez
 mibi p̄ter cō

tingat agnoscere deū q̄ bonum est. dicit p̄bia. Atq̄ p̄ certe.
 hoc patefaciaz verissima rōne. maneat. i. cedatur. modo
 .i. t̄m modo q̄ conclusa sūt pauloate. Et dicit Boe. manebūt si
 ne omni tractōe in sui veritate. (Nota dū q̄ ad p̄bādū
 aliq̄z conclusiōe op̄z p̄ncipia manere in sui veritate ⁊ ea cō
 cedi. si. n. negarentur nō posset ex eis conclusiō deduci. volēs
 q̄ p̄bia ex his que conclusa sunt tāq̄ ex p̄ncipis concludere
 qd sit bonum. dicit hoc velle facere manētib̄ his q̄ p̄bata
 sunt: ⁊ dicit Boeti q̄ manebūt in sui veritate.

(Nōne ingt monstra ea.) Dic p̄bia aggredit̄ itētū oīden
 do qd sit bonū. ⁊ itendit p̄bare istā conclusiōe. bonū ē illud
 qd oīa appetūt: quā p̄bat tali rōne. Unū ⁊ bonū sunt idem
 sed oīa appetunt esse vnū. ergo oīa appetūt bonū. Circa istā
 rōne sic p̄cedit. p̄mo p̄bat maiore. sc̄do minorem. tertio re
 sumpta maiore ifert conclusiōe. sc̄da ibi. (Nosti ne igit̄). ter
 tia ibi. (Est ne igit̄) p̄bat q̄ maiore q̄ vnū ⁊ bonū sūt idē p̄
 modū q̄stionis. Et p̄mo q̄rit dicēs. Nōne supra monstraui
 mus in nona p̄sa ea q̄ appetunt a plurib̄ sup. sufficiētia. re
 uerentia. potētia iccirco nō esse vera bona ⁊ p̄fecta: quoniā
 discrepāt a seiuicem sup. eo mō quo appetunt a pluribus ⁊
 cum altez abesset alteri nō posse afferre plenū ⁊ absolutū
 bonum. qd nullo idigeat. tūc aut sup. mōstrauim̄ vnū rez
 bonū fieri cū colliguntur in vnā formā britudinis atq̄ effi
 cientiā. i. i vnā cāz efficiētē. s. deū vt que sit sufficiētia. eadē
 sit potētia ⁊ reuerētia. claritas ⁊ iocūditas. nisi vero omnia
 sint vnū ⁊ idē: mōstratū est ea nihil habere quo numeren

A Sentioz inq̄. cūcta. n.
 firmissimis nexa rōnib̄
 p̄stāt. P̄. Tū illa quāti
 iqt estimabis: si bonuz
 ip̄z qd sit agnoueris. B. Infiniti
 inq̄: sigdē mibi p̄ter deū quozq̄
 bonū ē p̄tigat agnoscere. P̄. Atq̄
 B̄ verissima iquit rōne patefaciaz:
 maneat mō q̄ pauloante cōclusa
 sunt. B. Manebūt inq̄. P̄. Nō
 ne inquit monstraui ea que ap
 petuntur a plurib̄: iccirco vera p̄
 fecta bona non esse: qm̄ a seiuicē
 discreparēt. cūq̄ alteri abesset al
 terum: plenum absolutumq̄z bo
 nuz afferre nō posse. Tū aut verū
 bonuz fieri cūz i vnā veluti formā
 atq̄ efficiētiaz colligunt̄ vt q̄ suffi
 cientia ē eadēz sit potentia: reuerē
 tia: claritas atq̄ iocūditas. Nisi
 vero vnuz atq̄z idēz oīa sint: nihil
 habere quo inter expetēda nume
 rent. B. Demōstratū est inq̄ nec
 dubitari villo modo pōt. P̄. Que
 igit̄ cum discrepant minime bona

tur. i. cōputentur iter expetēda. i. desiderāda. Et dicit Boe.
 demonstratus est inq̄ nec villo mō dubitari pōt. Alterius
 q̄rit p̄bia. Illa q̄ cum discrepāt minime sūt bona. ⁊ cū cepe
 rint esse vnū sunt bona. Nōne bec p̄tingunt fieri bona ade
 ptione vnitatis. dicit Boe. Itaviderur inq̄. Et subdit p̄bia
 sed omne qd est bonum participatione boni concedis esse

sūt cūz vero vnū esse cepint: bona
 fiunt: Nōne bec vt bōa sint: vnita
 ris fieri adeptiōe cōtingit. B. Ita
 inq̄ viderur. P̄. S̄z oē qd bonū
 est boni p̄icipatiōe bonū eē conce
 dis: an minime. B. Ita ē. Oportet
 igit̄ idē eē vnū atq̄ bonuz simi
 li rōne cōcedas. Eadē nāq̄ suba ē
 eoz quozū naturalr non est diuer
 sus effectus. B. Negare inq̄z ne
 queo. P̄. Nosti ne igit̄ inquit oē
 qd est tādiu manere atq̄z subsiste
 re quādiu sit vnū. S̄z iterire atq̄z
 dissolui pariter atq̄z vnū esse desti
 terit. B. Quonaz mō. P̄. Et in
 animalibus ingt: cū in vnū coeunt ac
 p̄manēt aīa corpusq̄z: id animal vo
 catur. Cū vō bec vnitas vtriusq̄z
 separatione dissoluit̄ interire nec
 iā eē aīal liquet: ipsum quoq̄z cor
 pus cū in vnā forma mēbroruz cō
 ifictiōe p̄manet: humana visit̄ spe
 cies. Et si distribute segregateq̄z
 partes corporis distrajerit vnita
 tem: definit eē quod fuerat. Eozq̄z

sunt bona nisi quia sunt vnū illa non sunt bona nisi ade
 ptione vnitatis. sed omnia sunt bona adeptiōe vnitatis.
 ergo vnū ⁊ bonū idem sunt. vel aliter arguitur sic. Om
 nia sunt bona adeptiōe bonitatis omnia sunt bona ade
 ptione vnitatis. ergo bonum ⁊ vnū sunt idem. Aliam ra
 tionem innuit in littera dicens illa sunt vnū quozum nō
 est diuersus effectus. quia idem in quantum idem nō facit
 nisi idem ex secundo de generatione. sed vnū ⁊ boni non
 est diuersus effectus. qz effectus vtriusq̄z est bonum. ergo
 sunt idēz. ⁊ bec conclusiō p̄z ex. 4. metaphisice. vbi Aris. vult
 q̄ bonum ⁊ vnū quertantur.

(Nosti ne igitur omne qd est) Dic philosophia probat mi
 nozem. s. q̄ omnia appetunt esse vnū per talem rationez
 Unū quodq̄z tādiu manet atq̄z subsistit quādiu ē vnū
 sed omnia naturaliter appetunt manere ⁊ subsistere. ergo
 omnia appetunt esse vnū. Illius rationis p̄mo declarat
 maiorem. secundo minorem. ibi. (Est ne igitur) tertio resū
 pta maiore concludit intentum. ibi. (Si quod autez iquit)
 p̄mo ergo declarans maiorem. q̄ vnū quodq̄z tandiu
 manet quādiu est vnū. dicit. Nosti o Boeti omne quod
 est tandiu manere atq̄z subsistere quādiu sit vnū. ⁊ cū
 destiterit idest definit esse vnū. pariter contingit dissolui
 atq̄z interire querit boetius. Quonam modo: philosophia
 declarat in exemplo dicens. In animalibus hoc patet cūz
 anima ⁊ corpus in vnū coeunt atq̄z permanent vnū il
 lud vnū vocatur animal. cum vero bec vnitas dissoluit̄

bonum an mi
 nime. Et dicit
 Boetius ita ē
 Tunc philo
 sophia ex con
 cessis conclu
 dit maiorem
 dicens: igitur
 simili ratione
 oportet vt ce
 das vnū ⁊ bo
 num esse idēz
 ⁊ p̄firmat illā
 conclusionem
 per locum ab
 effectu dicēs.
 Nāq̄ eadem
 est substantia
 eozum. quozū
 non est natu
 raliter diuer
 sus effectus.
 quia idem in
 quantum idēz
 natum est fa
 cere idē. Boe
 tius concedēs
 dicit. negare
 inq̄z nequeo.

(Nota ex lit
 tera sic proba
 tur q̄ vnū ⁊
 bonū sint idē.

Quecūq̄z nō

separatione vtriusque sup. anime et corporis. liquet. i. manifestum est animal interire et non iam esse animal. Ponit aliud exemplum. ipsum etiam corpus humanum cum permanet in una forma coniunctione membrorum tunc videtur. i. videtur humana species. sed si partes corporis distribute et segregate. i. se parate ab invicem distrahant unitatem: corpus desinit esse quod fuerat. eodem

modo procedit cetera procul dubio patebit unumquodque subsistere. i. permanere. dum est unum. cum vero desinit esse unum interire videtur. Et dicitur. B. minime inquit videtur mihi aliud considerari plura. Nota quod aliqui dicunt non videtur esse et esse unum sunt eadem: quod mali sunt et tamen non sunt unum. probatio. unum et bonum sunt idem ut iam probatum est. sed mali non sunt boni. ergo non sunt unum. Ista ratio soluitur ex quarto huius: negando maiorem quod philosophia quarto huius probat malos non solum non esse potentes. sed simpliciter non esse. Unde mali bene sunt mali: sed quod simpliciter dicatur esse non est verum: sicut homo mortuus simpliciter non est homo. et de hoc videbitur in quarto. Est ne igitur inquit? Dic philosophia probat seu declarat minorem. scilicet quod omnia appetant esse et permanere. et primo ostendit hoc. scilicet probat quod talis appetitus est naturalis. scilicet ibi. Neque nunc nos? Primo ostendit intentum in animalibus. scilicet in vegetabilibus. tertio in rebus inanimatis. scilicet ibi. Atqui non est. tertio ibi. Ea etiam. Primo dicit philosophia. Est ne aliquid quod inquit naturaliter agat. desideret venire ad interitum id est ad mortem. et ad corruptionem relicta appetentia subsistendi. Respondet Boetius. Si consideremus animalia que habent naturam: id est appetitum volendi: id est prosequendi. et nolendi: id est fugiendi aliquid nihil inuenio quod abiciant intentionem manendi super. in rerum natura. et festinent sponte id est voluntarie. ad interitum nullis causis extracogentibus: quia omne animal laborat tueri salutem. et deuitat mortem et perniciem. sed ego prius dubito quid de herbis et arboribus: et quid de rebus inanimatis omnino consentiam super. an talia appetant esse et permanere. Nota Boetius. non dubitat quin animalia appetant esse et permanere cuius rationem innuit. Illud quod laborat tueri salutem: et vitare mortem hoc appetit esse et permanere. sed omne animal et huiusmodi. ergo et. Sed vtriusque ita sit in vegetabilibus et in rei

modo percurrenti cetera procul dubio patebit subsistere unumquodque quod dum unum est. Cum deo unum esse desinit esse interire. B. Consideranti inquit mihi plura minime aliud videtur. P. Est ne igitur inquit quod inquit naturaliter agat relicta subsistendi appetentia venire ad interitum corruptio nemque desideret? B. Si animalia inquit consideres: que habent aliquam volendi nolendi que naturam: nihil inuenio quod nullis extracogentibus abiciant manendi intentionem et ad interitum sponte festinet. Omne namque animal tueri salutem laborat: mortem vero perniciemque deuitat. Sed quid de herbis arboribusque: quid de inanimatis omnino consentiam rebus: proorsus dubito. P. Atqui non est quod de hoc possis ambigere: cum herbas atque arbores intuearis primis sibi convenientibus inascentis locis. Ubi quantum earum natura queat cito exarescere atque interi-

bus inanimatis de hoc dubitat. et potest esse ratio dubitationis. quod in talibus non sunt operationes ita manifeste subservientes appetitui naturali permanendi sicut in animalibus que mouentur ad percipiendum nutrimentum. et ad alia que pertinent ad conseruationem vite.

Atqui non est quod de hoc. Dic philosophia probat quod vegetabilia sicut herbe et arbores appetant esse et permanere. et probat quod quatuor modis sicut patebit: primo ex locorum qualitate. quod in talibus locis nascuntur ubi diutius possunt conseruari in esse. Unde dicitur. Arg pro certe. Boetius non est quod possis ambigere. i. dubitare de hoc: vix inanimata et vegetabilia appetant esse primis id est primis signo. Cum tu intuearis herbas atque arbores inascentis locis sibi convenientibus: ubi quantum earum natura. id est vigorem nature queat non possunt cito exarescere et interire. nam alie campis oriuntur sicut oliue: alie montibus sicut cipressi: alie ferunt paludes sicut alnos et salices. Alie herent saxis sicut herbe que dicuntur capilli veneris et barba iouis. Aliarum herbarum sunt secunde id est abundantes steriles arene ut illius herbe que dicitur merica: quas si quispiam. i. alius conetur transferre in alia loca arecant. sed natura dat unicuique quod sibi conuenit et elaborat ne intereat quod diu manere possunt. Nota locus est principium generationis: quod saluat et conseruat locatus: et ipso mediante virtus celestis in fluit ipso locato. Cum igitur vegetabilia sicut herbe et plante regantur determinata loca in quibus saluantur et in alijs arecant. pro quod ipsa appetant esse et permanere. Quid dicam quod omnes velut in terras? Dic philosophia probat idem alio signo quod sumitur ex modo situationis partium secundum conuenientiam ad attractionem alimentum quo conseruatur esse eorum. Et dicitur quod dicam ex hoc quod omnes. scilicet herbe et arbores trahunt alimentum radicibus velut ore demerso in terras. et diffundunt sibi alimentum per medullas. per robur et per corticem: quod non est nisi propter appetitum permanendi. Tunc ponit aliud signum quod sumitur de dispositione partium ad prohibendum nocuentum extrinsecum dicens. quod dicam ex hoc quod mollissimum quodque sicut est medulla semper reconditur. i. locatur in interiori sede. i. in medio plante. extra tunc quadam ligni firmitate. vltimus autem. i. exterior cortex arboris. quasi patiens mali. i. potens sustinere mala opponitur defensor versus interperies celi. i. aeris

re non possunt. Nam alie quidem campis: alie montibus oriuntur: alie ferunt paludes. alie saxis herent. aliarum secunde sunt steriles arene: quas si in alia quispiaz loca transferre conetur: arecant. Sed dat cuique natura quod conuenit: et ne dum manere possunt intereant: elaborat. Quid dicam: quod omnes velut in terras ore demerso trahunt alimenta radicibus: ac per medullas robur corticemque diffundunt? Quid quod nobilissimum quodque sicut medulla est in interiori semper sede reconditur: extra vero quadam ligni firmitate. vltimus autem cortex aduersum celi intemperiem: quasi mali patiens defensor opponitur. Jam vero quanta est nature diligentia: ut cuncta semine multiplicato propagentur. que omnia non modo ad tempus manendi: verum generatim quoque quasi in perpetuum permanent: veluti quasdam machinas esse

Tunc ponit aliud signum quod sumit ex propagatione seminis. que ordinat ad conservationem nature in alio simili in specie cum non possit manere idem numero. Et dicit. Jam vero quanta est diligentia nature ut cuncta propagentur semine multiplicato. super. considera. quod omnia semina quis nesciat esse tanquam quasdam machinas. id est instrumenta manendi. non modo:

id est non tantum ad tempus: verum etiam manendi in perpetuum: generatim. i. successiva generatione. quod nullus est cui hec non pateant. ¶ Notandum quod radices plantarum omni similes sunt: cum habeant eandem operationem super. trahunt alimentum. habent autem plantae radices infixas terre. quod ex terra humores trahunt et alimentum quod primo diffunditur in medulla. deinde in robur. deinde in corticem est me-

dulla mollissimum quod est in medio plante vel arboris. non potens pati intemperies caloris et frigoris. ideo nam ipsas locavit in medio. quam circumdat robur quod est lignum arboris. robur autem circumdat cortice exteriori tanquam defensore ab intemperie aeris. ¶ Notandum quod vegetabilia non possunt idem numero manere. ideo natura producit in eis semina per quorum propagationem permaneat idem in specie. i. in suo simili.

¶ Ea etiam que inanimata appetunt esse duobus signis. Primo ex inclinatione naturali eorum ad locum. Et dicit sic. Ea etiam que creduntur esse inanimata ut lapis. aer. ignis. nonne desiderant. id est appetunt. queque. id est omnia inanimata. quod suum est. id est sue nature consonum est. simili ratione propter conservationem sui esse. quod dicitur sic. Cur enim levitas vehit. id est movet flammam sursum. et pondus. id est gravitas. deprimit terras deorsum non propter aliam causam. nisi quod hec loca et motiones conveniunt singulis super. pro salvatione eorum esse. et subdit. Porro illud quod est consonum. id est consonum. i. nihil nisi illud super. conservat in esse unumquodque sicut ea que sunt inimica. id est contra conservant. Secundo probat illud per aliud signum sumptum ex conservatione naturalis proprietatis. hoc est continuitas quam quibus res naturalis nititur conservare. Unde dicit. Jam super. ista vero que dura sunt ut lapides adherent tenacissimis. id est firmissimis. suis partibus. et resistunt per suam duriciem ne facile dissolvantur. que vero sunt liquetia. id est mollia. sicut aer et aqua. ne facile cedunt dividibus: sed cito relabunt. id est redeunt in ea a quibus sunt abscissa. sed ignis refugit omnem sectionem. ¶ Nota quod hoc ultimum quod dicitur ignis fugere omnem sectionem. dupliciter exponitur. Primo sic. aliquid secatur cum partes eius ab invicem separantur ita ut in nullo conveniant et partes ignis non sic possunt secari. quoniam semper in aliquo conveniunt:

ut maxime per de igne quod est flamma. Alio modo exponitur sic quod ignis refugit omnem sectionem. quod propter vehementiam sue actionis corrumpit ipsum quod debet secare et ignendo ipsum in sui naturam convertit.

¶ Neque nunc nos. ¶ Dic phisica ponit quod desiderium essendi non est appetitus voluntarius sed naturalis. Et dicit. Neque

nos tractamus nunc de motibus voluntariis anime cognoscens. sed de naturali intentione: sed naturale est quod transigimus. id est digerimus. ac ceptas escas sine cogitatione. et quod in somno nescientes ducimur spiritum. id est respiramus. Nam amor id est appetit. manendi. id est subsistendi in animalibus. s. non provenit ex voluntatibus super. sicut tu estimas. quia superius posuisti solum in animalibus esse appetitum manendi. sed venit ex principibus nature: quod non reperitur tam in animalibus quam in inanimatis. Quod autem appetitus manendi non sit ex voluntate. probat dupliciter. Primo probat hoc. quod voluntas sepe amplectitur mortem quam tollit esse individui. Unde dicit. Voluntas sepe amplectitur mortem. quam non reformidat. id est abhorret. cogentibus causis. s. extrinsecis. sicut per de maritibus. Secundo probat idem ex hoc. quod voluntas quicquid cohibet operationem conservativam esse specifici dicens. contraque. id est contra illud opus gignendi. quo solo durat diurnitas. id est permanentia rerum mortalium. quod natura appetit. interdum coercet voluntas. sicut per in continetibus. adeo hec charitas. id est appetit sui super. manendi non procedit ex aiali motione: sed ex naturali intentione quam deus indidit nature.

¶ Dedit enim providentia divina rebus creatis a se. Nam maximam causam manendi. ut desideret permanere naturaliter quam diu possunt. quare nihil est quod villo modo queas. id est possis dubitare. cuncta que sunt naturaliter appetere constantiam permanentem. et devitare perniciem. quod Boetius dicit. Confiteor inquam. nunc me cernere indubitato. id est sine dubitatione. quam dudum incerta videbantur super. quod vegetabilia et inanimata naturaliter appetunt permanentiam essendi. ¶ Notandum quod duplex est appetitus: naturalis et animalis. Naturalis est quod consequitur formam naturalem. et quod prima perfectio illius quod habet formam naturalem est esse: ideo appetitus cuiuslibet rei naturalis est ad suum esse habendum si careat: vel ad conservandum si habeat. Appetitus animalis est qui consequitur formam apprehensam: et si est forma apprehensa per sensum: sic est appetit sensitivus: quod semper tendit in convenientiam nature. si autem est forma apprehensa per intellectum: tunc semper inclinatio conveniens est appetit rationalis quod est voluntas. et quod illud quod semper se est discerneris nature sibi est mors. illud homo apprehendit quodammodo tanquam

conueniens propter aliud annexus. s. ppter p̄m̄ium eterne vite. ideo voluntas sepe amplectit̄ mortem quā natura reformidat: ex quo p̄z q̄ appetitus essendi nō est p̄mo et principaliter ex appetitu intellectiuo: sed ex appetitu naturali. Nam appetitus intellectiuus nō iuenit̄ in omnib⁹ in quibus iuenit̄ appetitus naturalis.

Qd autē inquit subsistere. Dic phia resumpra maiore cōcludit intētus dicēs. qd̄ autez appetit subsistere et permanere. illud desiderat esse vnus. hoc eniz sup. vno sublato nō p̄māebit cuiq̄ rei suū esse. dicit Boeti⁹. verum est. cōcludit ergo phia. Dia igit̄ vnū eē desiderat. Et boeti⁹ consentiens dicit cōsensit. et tunc maiorē principalis sillogismi resumit vt cōcludat diffinitionez boni dicens. s̄z nos

duduz icerta videbant. **P.** Qd̄ autē inqt̄ subsistere ac permanere appetit: id vnus eē d̄siderat. **Hoc** .n. sublato nec eē qd̄e cuiq̄ p̄manebit. **B.** Verū est inq̄. **P.** Dia igit̄ inqt̄ vnū d̄siderat. **B.** Cōsensit. **P.** S̄z vnus idip̄m mōstrauimus eē qd̄ bonus ē. **B.** Ita qd̄e. **P.** Cuncta igit̄ bonū petunt. qd̄ qd̄e ita describas licet: ip̄m bonū esse qd̄ desideretur ab omnibus. **B.** Nihil in quā verius excogitari potest: nam vel ad nihiluz cuncta referuntur: et vno veluti vertice destituta: sine rectore fluitabunt. aut si quid est ad quod vniuersa festinent: id erit oium summu⁹ bonoz. **P.** Et illa nimis inquit. **D.** alūne letor. ipsam. n. medietatis notā mente fixisti. **S̄z** in hoc patuit tibi qd̄ ignorare te

mostrauimus vnū esse idip̄m qd̄ bonū est. dicit Boetius ita quidez. tunc phia cōcludit itentuz formādo diffinitionem boni dicens. igit̄ cuncta bonū petūt. qd̄ bonus licet. i. licitū est. vt ita describas. bonū est qd̄ desiderat̄ ab oibus. Et dicit Boe. nihil verius excogitari p̄t. qz vel ad nihilū cuncta referūtur et destituta vno vertice. i. p̄ncipio. cūcta fluitabūt sine rectore. Aut si quid est ad quod vniuersa festinent: illud erit sumū oium bonoz. **¶** Notandū q̄ omne qd̄ est vel appetit̄ p̄fici vel in sua perfectiōe saluari. cū igit̄ tur p̄fici et in p̄fectiōe saluari sit bonum. oia appetūt bonū. **¶** Notādū cū dicis oia appetūt bonū ibi nō accipiūt bonū p̄cise pro bono morali. nec p̄cise pro bono nāli. sed pro bono cōmuniter accepto: qd̄ bonū cōmuniter acceptū est esse essentialē vel accidentalē cōueniens rei vt p̄ficiatur: vel in sua perfectione saluetur.

¶ Et illa nimis inqt̄. Dic phia ex dictis reducit boetium in cognitionē cuiusdam qd̄ supra se ignorare p̄fessus est. i. quis sit finis oium rez. Et p̄mo cōmēdat dictum Boety dicēs. **D.** alūne nimis letor. qz tu fixisti. i. attigisti notā. i. cognitionē. mēte medietatis. i. p̄fecte veritatis q̄ est in medio. s̄z h̄ patuit tibi qd̄ dicebas te ignorare pauloante sup. in p̄mo libro sexta p̄sa. Et querit Boetius. qd̄ in quā sup. est illud. dicit phia. qd̄ eēt finis oium rez. Et subdit. **Is** enī est finis oium rerū qd̄ desiderat̄ ab oibus. qd̄ quia bonum esse collegim⁹. vt p̄z ex diffinitionē boni. opz vt fateamur bonū esse finē oium rez. **¶** Notādū q̄ p̄ notam medietatis intelligit notitiā diuinā. sicut punctū est mediuz circuli. a quo oēs lineę ducunt̄. sic de⁹ est mediū veritatis a quo ois veritas p̄cedit. **¶** Notādū q̄ oia appetunt sui finē cū finis sit perfectio rei. et res d̄stituta suo sine frustra. **Cuz** igit̄ de rōne finis sit esse bonū qz aufe-

rentes finē auferūt nām boni. ex secundo metaphyze. iō finis omniū rez est bonum.



¶ Metrū vndecimū terty libri. **U**isquis profunda. **¶** Istud est vndecimū metruz hui⁹ terty: qd̄ dicit̄ gliconicū ab inuento re. iambicū a pede predominantē. in quo metro phia oñdit

paulo añ dicebas. **B.** Quid iq̄ **P.** Quis eēt iqt̄ rez oium finis. **Is** est. n. p̄fecto qd̄ d̄siderat̄ ab oib⁹. qd̄ qz bonū esse collegim⁹: opz rez oium finem bonus esse fateamur.



¶ Metz. xi. h⁹ t̄tū libri **U**isquis profunda mente vestigat verum:

Cupitqz nullis ille deujs falli: **I**n se renouat itimi lucē visus. **L**ongosqz in orbem cogat iflectens motus: **A**iumqz doceat qcqd̄ eē molit̄: **S**uis retrusū possidē thesauris. **B**udū qd̄ atra texti t̄rozis nubes **L**ucebit ip̄so p̄spicaci⁹ p̄bebo. **N**ō oē nāqz mēte depulit lumē: **O**bliuiofā corp⁹ inuehēs molez. **H**eret p̄fecto semē introzū veri: **Q**d̄ excitat ventilāte doctria.

ille renouat in se. idest excitet intra se. lucem. idest speculationem. intimi visus. idest rationis et intellectus iterioris. et ipse cogat. idest reducat. longos motus. idest operationes anime procedentes ab anima. inflectens eos motus in orbem. idest in circulum redeundo ad animā. et qcqd̄ quid animū doceat molit̄. i. laborat speculādo extra. i. circa res exteriores. ille doceat animū retrusum. i. ad se conuersus. possidere suis thesauris. i. potētys que sūt memoria et intellectus. et tunc illud qd̄ atra nubes. i. obscuritas ignorantie. dudum texit. i. occultauit. illud lucebit. i. apparebit. perspicacius. i. euidentius. ip̄so p̄bebo. q. d. qd̄ longo tempore fuit obscurū lucidū apparebit itellectui. **¶** Notādū q̄ qui vult cognoscere. vep̄ dirigat rationē et itellectum ad ip̄am rez extra et ad rez p̄prietates. et si aliqd̄ cognoscit ex his non statim iudicet. sed in se reuertat̄ deliberando an ita sit vel non sit. qz sepe videtur homini eē qd̄ nō est. et nō esse qd̄ est. sine enim deliberatiōe non est iudicandum. qd̄ nō est longa deliberatiōe p̄batum. ideo dicit phia. reuoluat in se lucē. itimi visus. **¶** Notādū q̄ orbis est linea circūducta rediens ad idem. inflectere ergo longos motus in orbem est cum virtus anime ab anima vsqz ad ip̄am rem diuertitur. et ad animā reuertit̄ deliberando an ita sit vel nō sit s̄m q̄ cognouit.

¶ Nō oē nāqz mente depulit lumen. **¶** Dic phia assignat causam eius. qd̄ dictū est. scilicet quare possumus cognoscere veruz dicens. **N**ā corpus inuehens. i. iducēs obliuiofam molez. i. gratuitatē qua hō fit obliuiofus: non depulit omne lumen. i. cognitionē veritatis. mēte. i. de mēte. quia habitus principiorum manet in mente. et subdit p̄fecto. i. pro certo. semen. i. principiu⁹ veri. i. veritatis. heret. idest manet introzū. i. intrinsecus in aia. qd̄ excitat̄ yētilāte. i.

quo possum⁹ cognoscere bonū et verum: et peruenire in cognitionem rerum. ex quo boetius prius passus est se mō scire qd̄ p̄us ignorabat. **¶** Primo ḡ ostendit moduz quo possumus deuenire in cognitionem veritatis. **¶** Secundo assignat cām eius. ibi. (Non oē.) **¶** Dic p̄mo. Quis quis vestigat. i. iuestigare vult. verum profunda mente. idest subtili. qz pro et cupit falli nullis deujs. idest falsis opinionibus. que faciūt a vero deuiare.

exercente doctrina. q̄ aut̄ semē veri sit in aīa p̄bat̄ p̄ B̄ q̄ puer ignarus. quādo recte respōdit ad iterrogata vt vtrū dualitas sit numerus par vel ipar. vnde dicit. Nā cur rogati. i. interrogati censetis: idest iudicatis. vel responderis recta sponte: idest voluntarie. nisi fomes. i. radix veritatis merfus: idest latens. viueret alto corde. idest p̄funda mēte. et subdit q̄

si musa. i. sapiētia platonis p̄sonat veruz̄ illud qd̄ q̄sq̄ dicit. i. recordat̄ īmēmor. i. oblitus. ¶ Notandum q̄ platonē imponit q̄ voluerit aīas omnia sciuisse anteq̄ coniungeretur corporibus: sed adiuncte corporibus oīa tradidisse obliuio: sed per studiū et exercitiū sapientia recuperasse. q̄ voluit q̄ scire non est aliud nisi qd̄dā antiquoz̄ reminisci: ad quā intētionē videtur hic loḡ philosophia: s̄ nō

est dicendū q̄ scire fiat p̄ reminiscētia: sed scientia de nouo acq̄ritur p̄ inuentionē vel doctrinā. verū est q̄ intellectus n̄r̄ nālīter habet se in cognitionē p̄ncipioz̄: per q̄ virtute intellectus agētis et per doctrinā deuenit in cognitionē p̄ncipioz̄. Unde linconiensis p̄mo posteriorū dicit. Nō solū vox doctoris exterius sonans: nec littera visa docet. sed hec duo monent et excitant. Verus aut̄ doctor est qui mentē vltērius illuminat et veritatē ostendit. ¶ Notandū q̄ sicut sanitas quandoq̄ causatur a p̄ncipio intrinseco. s. a corde quandoq̄ a p̄ncipio īteriori et exteriori puta a medico et corde. sed nūq̄ causatur a p̄ncipio exteriori sine interiori sicut scientia quandoq̄ acq̄ritur a p̄ncipio interiori: puta ab intellectu agente: sicut patet in habētibus scientiam per inuentionē. quādoq̄ acq̄ritur a p̄ncipio īteriori et exteriori simul. sicut a doctore: et intellectu agēte. nūq̄ aut̄ acq̄rit̄ a p̄ncipio exteriori sine interiori.

¶ Prosa. iz. terty libri.



Um ego platonē inq̄. ¶ Ista est. iz. p̄sa et vltima huius terty i q̄ phia reducit ī cognitionē Boetius alterius cuius ignorantia prius p̄fessus est. s. q̄bus gubernaculis mūd̄ regat̄. p̄mo facit B̄. sc̄do Boe. mouet quāda q̄nez phie. 2^o ibi. (Ladis ne me.) p̄mo oñdit phia q̄ deus oīa gubernat sua bonitate. 2^o ostendit modū quo oīa gubernat ibi. (S̄z qd̄ dicā.) Tertio ex his p̄cludit malū nihil eē ibi (S̄z visne.) p̄mo Boe. assentit dictis platonē in metro. et ostēdit philosophia ipsuz̄ posse deduci ī cognitionē cuiusdam. cuius ignorantia confessus est. Secundo phia reducit ipsuz̄ ī cognitionē illius. 2^o ibi. (Munduz̄ hunc.) p̄mo dicit. Tū p̄ tunc. ego Boetii inq̄ vebementer assentiō. i. consentio platonē. Nam me o phia horuz̄ sup. q̄ deus

fit finis oīum rerū et sūmū bonū. sc̄do commemoras. i. recordari facis. p̄mū q̄ amisi memoriā. idest qd̄ erat in memoria corporea p̄tagiōe. i. corporeis grauedie. et merore. de hinc. i. sc̄do p̄mēmoroz̄ bonum cū amisi memoriā. p̄stus mole. i. p̄dere meroris. Tūc phia oñdit q̄ nō tantū horū recordabit̄ propter dicta. s̄ cuiusdā alterius qd̄ ignorare

ex te audire desidero. ¶ Adū dū hūc inq̄ deo regi pauloante minime debitādū putabas. B̄. Ne nūc quidē arbitroz̄ inq̄: nec vnq̄ dubitanduz̄ putabo. Quibusq̄ ī hoc rōnib̄ accedā: breuiter exponā. Adū dū hic ex tā diuersis p̄trarijsq̄ p̄tib̄ in vnā formā minime p̄uenisset. nisi vnus esset q̄ tā diuersa p̄iungeret: coniuncta vero natura ipsa diuersitas inuicēz̄ discors dissociaret atq̄ diuelleret: nisi esset vnus q̄ qd̄ nexuit p̄ineret. Nō tā vero certo nature ordo p̄cederet: nec tā dispositos motus: locis tēporibus: efficiētia spacijs q̄litatib̄ explicaret nisi vn̄ eēt qui has mutationū varietates manens ip̄e dispōeret. hoc qcquid ē quod p̄dita manēt atq̄ agitāt v̄sitato

se dicebat dices. si illa priora concessa respicias. nō ab erit lōgius scilicet a memoria tua. qn̄ facile recorderis qd̄ duduz̄ confessus es te nescire. i. ignorare in primo libro. Et querit. Boe. Quid inq̄. dicit philosophia quibus gubernaculis mundus regatur. et dicit Boe. Memini inq̄ me fuisse p̄fessum inscientiam. i. ignorantiam meam. et s̄ iam p̄spicias: idest agnosca. tamē desidero plonius audire ex te qd̄ afferas:

.i. qd̄ d̄ B̄ dicas. ¶ Nōndū q̄ boe. dicit se sc̄do p̄mēmoratū p̄dictoz̄. q̄ de^o sit finis rez̄. et q̄ sit sūmū bonū. p̄rio postq̄ mole corpis opp̄sus ē amisi memoriā eoz̄. et postea p̄ studiū recordat̄ ē. 2^o q̄ merore et tristitia affect^o i ignorantiam eoz̄ lapsus est. sed postea per instructionem philosophie ad memoriā reduxit.

¶ Mundū hūc inq̄ deo regi. ¶ Dic phia vult ostendere itentū. et p̄mo admonet boetiū de quodā prius p̄cesso. et Boetius illud fatei et rōne p̄firmat. 2^o phia oñdit q̄bus gubernaculis regat̄ mūd̄. ibi. (Tū illa inq̄.) p̄rio dicit. O boeti tu pauloate. s. i p̄mo libro putabas minime dubitādū hūc mūdū regi a deo. Dicit boe. minime arbitroz̄ dubitādū. nec vnq̄ putabo. et ego breuiter exponā q̄bus rōnibus accedā ad hoc p̄bādū. Et innit boe. rōnes suas dices. Dic mūdus minime cōuenisset in vnā formā ex tā diuersis et p̄trarijs partib̄. nisi eēt vnus q̄ tā diuersa cōiungeret sup. q̄ est deus. et ipsa diuersitas naturarū huius mūd̄ discors inuicēz̄ dissociaret. atq̄ diuelleret cōiuncta. nisi eēt q̄ contineret. i. p̄seruaret. quod nexuit. i. cōiunxit. qd̄ sup. est deus. ordo vero nature tā certus nō p̄cederet. nec explicaret tā dispositos motus. i. ordīnatos motus locis tēporibus efficiētia spacijs q̄litatibus. nisi eēt vnus q̄ ip̄e manēs. s. im mobiliter dispōeret has varietates mutationū. qcqd̄ aut̄ B̄ ē q̄ cōdita. i. creata manēt. et agitāt. i. mouēt illud v̄sitato cūctis vocabulo noīo deū. ¶ Nōndū q̄ Boe. innit tres rōnes q̄ mūd̄ regat̄ a deo. p̄ria sumit̄ ex diuersaz̄ rez̄ cōiūctiōe q̄ talis ē. Diuersa et p̄ria nō vniūf̄ inuicē p̄ se. cū igit̄ mūd̄ vnit^o sit ex p̄tib̄ s̄z̄ vt ex elemētis oz̄ vt aliqd̄ sit vniēs eas et B̄ ē deus. ergo mūd̄ regit̄ a deo. Hāc rōne tāgit̄. ibi. (Mūdus hic.) Sc̄da ratio sumitur ex contrarioz̄ simul coniuictoz̄ conseruatione. que talis est. Diuersa